

AP 215

T9271

Do Văn Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Đường

84

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG

THƯ KÝ : ANH CHI

ĐẶC PHÁP VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — : Đ.T. 23.595

VĂN

áo trắng tan trường
trong vịnh nhỏ
nụ hồng cho bố
biển xưa
mười bảy tuổi của dung
như giấc mơ đầu
một hôm tôi đi
buồn một mình
một thoáng lao xao

ĐÌNH TIẾN LUYỆN
ĐÀO TẤN CHUƠNG
NGUYỆT QUẾ
HOÀNG DU THỤY
KIỀU GIANG
TRẦN THỊ GIA LẠI
ĐOÀN PHƯƠNG MAI
THIÊN BIÊN NGUYỆT
CỎ GẤU

THƠ

hoàng đình huy quan • trần dạ lý

TRUYỆN DÀI

cửa trường, phía bên ngoài
thư tình trên cát
anh chỉ yêu dấu

MAI THẢO
DUYÊN ANH
ĐÌNH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
biết một biết mười
bệnh mới lớn
chạm phở
bạn ngọc và tuổi ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
NGUYỄN THẾ
NGUYỄN TUẤN ANH
KIẾN VÀNG
TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 04-01-73 ĐẾN NGÀY 11-01-73 **số 84** **NĂM THỨ HAI** giá 60 đ.

Thay vì bài Chào Mừng Một Chín Bảy Ba của bốn báo chủ nhiệm, trang đầu số báo này, Tuổi Ngọc liếp tục thư tòa soạn. Bởi vì, theo chủ nhiệm, chào mừng, chào đón hụt hẫng rồi nhiều năm rồi. Bây giờ, chúng ta hãy hy vọng trong im lặng. Hy vọng hòa bình. Hy vọng hạnh phúc. Hy vọng thịnh vượng... Tất cả trong im lặng. Do đó, khác với năm ngoái, năm kia, năm nào, Tuổi Ngọc năm nay không chào mừng 1973. Không chào mừng 1973 nhưng không quên tâm sự với bạn ngọc. Bạn ngọc yên chí, đầu năm, đầu là đầu năm Tây, chúng ta vẫn kiên tâm sự buồn. Tuổi Ngọc sẽ chỉ tâm sự với bạn Ngọc những chuyện... đáng nhớ. Chẳng hạn : Hai đợt bìa Tuổi ngọc ấn loát một lần có chút xiu tính toán sai thời gian. Đợt I gồm các số 82 (số Giáng Sinh đã phát hành), số 86 (Tất niên), số 87 + 88 + 89 (Xuân Hồng) và số 90 (Tân niên). Đợt II gồm các số 83 (đã phát hành), số 84 (số này), số 85 và số 91. Số 86 được chọn làm số Tất niên. Nhưng sợ rằng không kịp ngày phát hành Xuân Hồng Tuổi Ngọc nên, sau số này (số 84 đang nằm trên tay bạn ngọc), Tuổi Ngọc NGHỈ MỘT SỐ để dành « nhân lực » cho Xuân Hồng. Có nghĩa là thứ năm, 11-1-1973 không có Tuổi Ngọc số 85. Thứ năm, 18-1-1973, chúng tôi cho phát hành Xuân Hồng Tuổi Ngọc. Nếu kịp, số 85 sẽ phát hành cùng ngày và số 86, số Tất niên, sẽ phát hành thứ năm, 25-1-1973. Tân niên 100 trang đầy ngọc nhiên và thích thú sẽ được loan báo ngày phát hành ở số Tất niên. Bạn ngọc sẽ thấy ở Xuân Hồng Tuổi Ngọc, một tuyển tập văn thơ tuyệt hay. Và bạn có thể dùng làm quà xuân tặng họ hàng, bạn bè gần xa. Một truyện cười vỡ bụng của Tô Hoài. Một truyện buồn man mác của Thanh Tịnh. Một truyện mộng mơ của Hoàng Anh Tuấn. Ba truyện đó đã đáng đồng cơm bát gạo. Thêm vào là những sáng tác mới toanh của Võ Hồng, Hoàng Ngọc Tuấn, Dương Nghiễm Mậu, Đình Tiến Luyện, Từ Kế Tường, Vũ Bằng, Đình Nguyên, Lê Miên Tường, Phạm Văn Bình, Duyên Anh vân vân... Xuân Hồng Tuổi Ngọc cam đoan không làm bạn thất vọng. Bạn hãy dặn các sạp báo ngay từ hôm nay. Vì số báo in có hạn.

những bông hồng ở giảng đường spellman

Giáng sinh năm ngoái tôi có dịp lên Đà Lạt. Biết tôi có mặt ở Đà Lạt, các bạn sinh viên đại học sư phạm của Viện Đại Học Đà Lạt đã tổ chức một buổi nói chuyện đề tài *Ngựa chùng trong sân trường* trao đổi vài mẩu tâm sự. Tôi nhớ, chiều hôm ấy trời mưa. Ít khi Đà Lạt mưa chiều 24 tháng chạp. Giảng đường Spellman đông chật. Tôi nói những gì, tôi đã quên. Vì tôi có thói quen « nói cương » và vì tôi lười soạn bài. Hình như tôi nói về tình yêu. Và, hình như, không gây một ngờ nhận nào. Saint Exupéry có câu : Lời nói dễ gây ngờ nhận (*Le petit prince*). Một hôm, cao hứng nói về nghề báo ở Viện Khoa Học Giáo Dục, tôi đã nói : Chỉ cần mười chủ nhật chúng ta (tôi và các bạn sinh viên) gặp nhau, tôi sẽ giúp các bạn hiểu rõ nghề báo. Viết báo không khó khăn gì, ai cũng có thể viết được, như tôi chẳng hạn, chẳng cần tốt nghiệp trường nào, chẳng cần học ai. Nhưng viết báo cho hay dễ nổi tiếng là một vấn đề. Vấn đề ấy đòi hỏi kiên nhẫn, yêu nghề và chút ít năng khiếu. Vậy mà bị ngờ nhận. Bị mĩa mai, rĩa rối trên cả báo của linh mục làm chủ ! Chả sao. Tôi đã nín thinh. Đi diễn thuyết ở nhiều nơi. Nơi tôi mong, mỗi năm, được trở lại nói chuyện vẫn chỉ là giảng đường Spellman, giảng đường của Giáo Hoàng Chung Viện và giảng đường của Tiểu Chung Viện trên ngọn đồi cao nhìn xuống thung lũng Tình Yêu. Ba nơi ấy đều ở Đà Lạt. Ở Giáo Hoàng Chung Viện, các vị

chuẩn linh mục đón tiếp tôi bằng tình quý mến. Nhiều vị đòi được chụp ảnh với tôi. Đề kỷ niệm. Linh mục Giám đốc người Ý khẳng bất tôi nhận thù lao, bảo rằng truyền thống bên Âu châu như vậy. Tôi đã nhận và tặng lại thư viện của Chung viện. Ở Giảng đường của Tiểu Chung Viện, các linh mục cho tôi một chai rượu lễ, cho con tôi đồ chơi và các học sinh cho tôi lòng ái mộ chân thành. Ở giảng đường Spellman, sinh viên Đà Lạt cho tôi những bông hồng của tình yêu. Tôi tặng họ ít cuốn *Ngựa chùng trong sân trường*. Và nói: Tôi rất cảm động. Đồi tôi, từ bao nhiêu năm nay, có lẽ trên hai chục năm, chỉ nhận được roi vọt của đồ kỷ và thù hận. Và tôi đã trả lại cũng bằng roi vọt của thù hận. Lần đầu tiên các bạn ở Đà Lạt tặng hoa hồng cho tôi. Tôi đã hiểu tại sao tôi được tặng hoa và đã học được ở các bạn lòng cao quý là biết tặng hoa cho cuộc đời, thay vì tặng roi vọt cho kẻ quất roi vọt vào mặt mình. Giáng sinh năm nay tôi không có dịp lên Đà Lạt. Tôi đã gói sẵn tặng các bạn sinh viên sư phạm ít chục cuốn *Bỏ sữa gặm cỏ cháy*, ấn bản đặc biệt, của tôi. Tôi vẫn đề danh, chờ trao tay các bạn vào dịp tết nguyên đán sắp tới. Bởi vì, các bạn ạ, tôi còn thêm được nhận những bông hồng của các bạn. Chúng ta có chờ đợi nhau không ? (*Duyên Anh*)

giáo sư văn lang : thẳng du đăng

Nhật báo *Chính Luận*, trang 3, số đề ngày thứ tư, 27-12-1972, mục *Từ quê ra lĩnh*, ở cột thứ hai, đã đăng một mẩu tin với tiêu đề « náo loạn tại trường Văn Lang ». Dưới đây là nguyên văn mẩu tin « đáng giá » của nền giáo dục tư thực... Văn Lang :

SAIGON. — Một vụ náo loạn đã xảy ra hơn 3 tiếng đồng hồ tại tư thực Văn Lang. Sáng ngày 20, hàng ngàn học sinh đã không vào lớp học, đề phản đối ông giám học cũng như Ban Giám Đốc đã hành hung và nhục mạ giáo sư ngay trước mặt các học sinh, sau đó một vụ ẩu đả nhỏ đã xảy ra giữa vị giám học và một giáo sư Lý Hóa đệ nhị cấp. Cảnh sát cũng đã có mặt, nhưng Ban Giám Đốc vẫn tiếp tục dùng những lời lẽ như « thẳng du đăng » để nhục mạ giáo sư và sau đó vị giáo sư này đã bị sa thải.

Mẫu tin trên rất đáng cho anh chị em đứng bần suy nghĩ. Bởi vì, không phải những người vô giáo dục mới xử dụng ngôn ngữ vô giáo dục. Mà ngay cả ban Giám đốc và ông Giám học tư thực Văn Lang cũng biết xử dụng dao búa và ngôn ngữ vô giáo dục với một người làm giáo dục. Hành hung và nhục mạ giáo sư trước mặt học trò là một hành động đê tiện không thể tha thứ, không xứng đáng mở trường, điều khiển một cơ sở giáo dục, nếu như mẫu tin đăng ở *Chính Luận* không bị cải chính. Và nếu câu chuyện vô giáo dục của Ban Giám đốc tư thực Văn Lang đúng trấn phần trăm, Bộ Giáo Dục đã nghĩ gì và Phó tổng thống, người phát động phong trào chấn hưng đạo đức học đường đã nghĩ gì ? Không lẽ chúng ta để những tay dao búa đào tạo một thế hệ tuổi trẻ ? Tuổi Ngọc yêu cầu Bộ Giáo Dục lên tiếng vụ này. (*Ái Nghiã*).

giáo sư do và khổng học mê vũ

« Giáo sư » Do mỗi ngày phán một câu triết lý trên nhật báo *Chính Luận*. Câu mới nhất của người : « Hào hùng và đào hoa như Nã phá luân. Dữ tợn và tàn sát như Thành Cát Tư hãn. Đạo đức và uyên bác như Khổng phu tử. Nhưng ngày nay cái oai hùng, mưu lược đều bị vô khí tối tàn không chỗ và chủ thuyết Khổng tử, Lão tử không còn hợp với thời này. Chỉ còn môn nhảy đầm đã qua từ ngàn năm vẫn trường tồn và phát huy mạnh », mặc dù chính phủ Việt Nam Cộng Hòa đã cấm chỉ. Đừng sợ hãy tìm học nhảy đầm với giáo sư Do. Chưa bao giờ thấy triết lý « giáo sư » Do đúng phóc với... Khổng học. Là bởi vì Khổng tử Giao Chỉ tên Nguyễn Thành, đứng đầu Hội Khổng Học Việt Nam đã nghe lời dụ dỗ của « giáo sư » Do, tổ chức một đêm nhảy đầm cho các hội viên tại khách sạn Caravelle. Ngài vô khách sạn, Ngài nhảy đầm và Ngài bị cảnh sát nhún tron (Tin báo *Chính Luận* trang 3, ngày 27-12-72). Rất may, Khổng tử đã chết. Chỉ còn môn đệ choai choai của Ngài, dưới sự lãnh đạo của Nguyễn Thành hội trưởng bị nằm bết. Ngày xưa, Hội Khổng Học Việt Nam do Nguyễn văn Tự dẫn dắt đã mang tai mang tiếng Khổng tử, ngày nay, Nguyễn Thành đưa Hội Khổng Học đi nhảy đầm thì quả thật, « giáo sư » Do

rất đáng. « Chả thuyết Khổng tử không còn hợp thời này ». Hợp thời này, có lẽ, là cái lâu ở cao ốc của « giáo sư » Do. Và nên giải tán Hội Khổng Học Việt Nam cho tiện sổ sách của Bộ Nội Vụ. (*Ái Nghi*).

Lời tòa soạn : Bài này lên khuôn thì đọc được, cũng ở nhật báo *Chính Luận* những lời cải chính của phát ngôn viên quán s.r. Rằng tin Hội Khổng Học tổ chức nhảy đầm là láo, là thêu dệt một cách đê tiện. Vậy mừng cho Hội Khổng Học và nền Khổng Học còn thoi thóp ở Giao Chỉ. Có điều hơi ngạc nhiên là tại sao Hội Khổng Học phải nhờ phát ngôn viên quán sự đình chính ?

chung quanh giải thưởng sản phẩm thủ công S.V.H.S.

Đại hội Thanh niên Sinh viên Học sinh và Triền lãm sản phẩm nông lâm súc và thủ công nghệ được bế mạc hôm 29-12 vừa qua bằng một buổi lễ phát giải thưởng. Có 9 giải thưởng dành cho 9 bộ môn khác nhau. Người ta đặc biệt chú ý đến giải thưởng thủ công và nữ công gia chánh. Giải nhất thủ công về tay trường Nguyễn Du với công trình viết tay lại quyền Đoạn Trường Tân Thanh và khắc chữ nổi cùng bìa sách (khá lớn) bằng gỗ. Về phần nữ công gia chánh, gian hàng trường Đồng Tiến khá nổi bật, nhưng chỉ chiếm giải ba, và theo lời các giáo sư phụ trách gian hàng này thì họ không nhận giải thưởng. Gian hàng đặc biệt có một môn thủ công (hay nữ công gia chánh ?) khá lạ : Làm hoa bằng trái đu đủ non. Thoạt trông không thể nào phân biệt được với hoa thật. Cũng theo lời cô giáo sư nữ công phụ trách làm hoa này cho biết thì, các hoa này có thể để đến hai năm. Và đây là môn thủ công gia truyền mà cô có ý định phổ biến. Chúng tôi đề nghị nên đưa những khám phá lạ lùng và kỳ thú về cách làm hoa này vào dạy tại trường Nữ Công Gia Chánh Phú Thọ để, từ đó, các cô giáo nữ công tương lai sẽ dạy lại tại các trường trên toàn quốc. Cũng theo lời than vãn của các gian hàng trường tư thì hình như có sự thiên lệch trong việc chấm giải thưởng sản phẩm thủ công nghệ thanh niên sinh viên học sinh kỳ này trong hầu hết các giải thưởng. Dầu sao

đó mới chỉ là giả thuyết. Chúng tôi hy vọng sự việc không đến nỗi quá bi đát như thế. Sự kỳ thị trường công trường tư đã nhiều lần được nói đến. Học đường cần bình đẳng. Và chúng ta không có quyền làm khác đi những điều chúng ta (những người làm giáo dục) đã dạy cho thế hệ đi sau (công bình, tự do, nhân bản...). Nên đề nghị rằng : Những điều đã xảy ra, tốt và xấu, là những kinh nghiệm cần thiết cho những điều sắp tới, mà giáo dục rất cần có. Sinh hoạt học đường cần có. (Phạm Đình)

Lạm phát và thất nghiệp

Nghe nói lạm phát và thất nghiệp bạn ngọc đừng vội cho là xưa như trái đất. Lạm phát đây là lạm phát lịch và thất nghiệp cũng là thất nghiệp... lịch luôn. Năm nay các cơ sở thương mại, các ngân hàng, các hãng, xưởng... (mọi năm chỉ đa số là các báo) thi nhau in lịch tặng quá xá làm cho quý vị làm lịch Tam Tông Miếu có mỗi thất bại. Nếu tiếp tục tình trạng in lịch tặng không này chắc các nhà học thuật Tam Tông

Miếu thất nghiệp đến nơi. Mỗi nhà đều ít nhất có giao thiệp với một vài cơ sở thương mại ngân hàng và được tặng vài quyển lịch xài chơi thì ai đợi vác tiền đi mua lịch, đầu là lịch Tam Tông Miếu ! Thế là đề nghị phát giải Tuyên Dương nền Học thuật cho nhóm Tam Tông Miếu năm nay có mỗi yếu thế. Buồn thay. (KCC)

giới thiệu sách báo mới

Tòa soạn Tuổi Ngọc vừa nhận được các sách báo biểu sau đây do các nhà xuất bản và tác giả gửi tặng :

- HÁT RỪNG : Thơ Lê Nghi. Nền Hồng xuất bản. Bìa của Dương Tấn Hồng và Trương Đại Thiên. Sách dày 36 trang in trên giấy trắng tốt, giá 100 đồng.

- THIÊN THU CA : Thơ Ngô Nguyên Nghiễm. Bìa và phụ bản của Richard Volpe và Lưu Nhữ Thụy. Khai Phá xuất bản. Sách dày 88 trang, giá 250 đồng.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn người tặng sách và ân cần giới thiệu cùng bạn ngọc.

Thứ Năm 18 - 1 - 1973

Tức 15 Tháng Chạp Nhâm Tý

PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

XUÂN HỒNG TUỔI NGỌC

Giai phẩm văn chương bảo đảm hay nhất, đẹp nhất trong rừng báo xuân năm nay. Quà tặng ý nghĩa nhất cho mọi người gửi đi xa, gửi về gần. Hai trăm trang thơ, truyện êm đềm như mùa xuân, tươi mát như cỏ non tháng giêng.

Với những sáng tác mới tinh của :

VÕ HỒNG • DƯƠNG NGHIÊM MẬU • HOÀNG ANH TUẤN • HOÀNG NGỌC TUẤN • VŨ BẰNG • LÊ MIÊN TƯỜNG • MUỖNG MÁN • ĐÌNH NGUYỄN • PHẠM VĂN BÌNH • ĐÌNH TIẾN LUYỆN • TÙ KẾ TƯỜNG • TÔ HOÀI • THANH TỊNH • MAI THẢO • THANH TÂM TUYỀN • DUYÊN ANH vân vân...

Báo in có hạn. Bạn ngọc hãy dặn mua trước ở các sạp báo gần nhà nhất.

ÁO TRẮNG TAN TRƯỜNG

ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Nàng về học, bằng đôi chân của chim nàng xuống thang lầu vui tươi nhí nhảnh như những nốt đen nốt trắng trên các khuôn nhạc đều đặn. Rồi những nốt đen nốt trắng mọc cánh thành những móc đơn móc kép, chân chim của nàng nhón cao như muốn cất bồng khỏi mặt đất. Hai vạt áo trắng của nàng có thể biến thành đôi cánh hay biến thành một phiến mây bồng bênh đưa nàng đi du ngoạn ở khung trời nào đó, thật thơ mộng.

Nàng đứng giữa sân trường, ngửa mặt nhìn trời. Trời cuối năm có những cụm mây đục làm như còn mang những giọt nước của một trận mưa nào đó sót lại trong hôm qua, trong hôm kia, trong một ngày mùa đông của quê hương. Và một cơn gió lạ từ đâu đến tình nghịch đùa với vạt áo nàng, làm tóc nàng bay bay. Mái tóc dài ngang vai, có thể hôm qua nàng vừa mới ngồi trước gương và tự cắt ngắn đi một chút thôi ở đầu ngọn tóc để có hơi dao hơi kéo, hứa hẹn cho một mái tóc dài mềm mại mà nàng hằng ước mơ. Đó là chuyện của mái tóc. Và cũng là chuyện của mái tóc dài nếu bạn để ý đến một thứ hương thơm, nhẹ nhàng lắm kia, thoảng bay đâu

đó quanh nằng. Nếu bạn có sành sỏi để có đoán xem thứ nước hoa mà nằng khôn ngoan bởi một chút sau gáy thì sẽ phải thất vọng. Bạn không thể đặt tên được thứ hương thơm ấy. Một bông hoa ngọc lan nằng ấu ấu đó, trong cặp hay trong chiếc khăn nhỏ nằng thường cầm trong tay. Phải là bạn bè thường đùa nghịch với nằng thì mới biết nằng đã ấu ấu một búp ngọc lan trên vành tai, trong tóc. Một hương thơm tuyệt diệu mà nằng thường ưa thích Ai đã chiều nằng để hái được nhánh ngọc lan trên một cành cây cao? Mà phải biết ý nằng nữa kia, nằng chỉ thích những búp ngọc lan chưa nở thôi. Ngọc lan đã nở, đã mở cánh, đã chia hương thơm cho trời cho đất, nằng không bằng lòng. Nằng độc tài lắm. Nằng muốn hương thơm ấy phải trọn vẹn thuộc về mình, riêng mình thôi, từ thuở những búp hoa nở môi cười. Có phải những người con gái đẹp thường như thế, kén kieu một chút, lằng mạn một chút. Nằng thường thích nằm ngủ với mái tóc dài trải ra kín gối. Và với một bông hoa ngọc lan, để nằng ngủ đi trong hương thơm ấy và khi thức dậy, cũng trong hương thơm nhẹ nhàng ấy.

Chắc hẳn nằng hay ngủ mơ lắm. Thuở nhỏ của người con gái là một thăm cỏ xanh mướt mị. Có thể nằng thấy một lần nào đó mình đi chân trần trên cát ướt mà một đợt sóng biển nào vừa rút xuống còn để một lớp bọt trắng xóa. Có thể nằng thấy mình mang áo vàng lộng lẫy, đầu đội vương miện đính đầy những hạt kim cương lấp lánh. Nằng là công chúa. Và mộng mị có nghĩa là như thế, biết đâu nó có thể bắt đầu bằng câu hát, *ngày xưa em đến trong màu áo lụa vàng*. Ngày xưa là một huyền thoại. Buổi sáng nào thức dậy soi gương và bỗng dưng thấy mình đẹp, nằng ửng hồng đôi má mà tưởng mình lạ lắm với mình. Bắt đầu một thời tam đẳng. Ngày nào nằng đã cúi đầu khi đi ngang qua một cái nhìn, chân cuống quýt, hồn dao động mà tưởng bước chân mình theo một bước chân. Bắt đầu một thời ghen ngào. Rồi có một lần, buổi tối sau khi đã khép cánh cửa phòng đằng sau lưng, ngồi ở bàn học và nằng khóc rất ngon lành. Khóc vu vơ, khóc không đau đớn buồn tủi. Những giọt nước mắt ngọt ngào của tuổi mới lớn, như những bước chân nhỏ dò dẫm vào cuộc đời.

Khoảng trời mà nằng nhìn lên, soi trong mắt nằng đó. Giữa sân trường, cặp sách nằng như chiếc ví nhỏ nằng xách trong tay hay đeo trên vai một buổi chiều đẹp trời nằng đi dạo phố với bạn bè, mua những hồn nhiên không bao giờ có bày bán trong các khung kính cửa hàng. Nằng có thể đi dạo phố với một que kem trong tay, vừa đi vừa ngậm trong miệng rất tự nhiên, trước những cặp mắt ngó nhìn của mọi người, có khi là những cậu con trai mà một lúc nào đó nằng như có... linh tính phải quay lại để thấy họ đang... xếp hàng theo sau mình. Lúc bấy giờ thì đang tội nghiệp cho nằng thật, nằng không thể tự nhiên với que kem trong tay được nữa. Và cả những bước chân nằng, nó cứ như muốn dẫm lên nhau. Đó là một buổi chiều cuối tuần nào chẳng hạn. Nếu có bạn bè thì lại có những tiếng cười suốt quãng đường hồn nhiên. Chúng phá lắm, những cô gái vào tuổi nằng, cái miệng lia lịa nghe họ nói không thôi cũng bắt mệt. Ai đó thường nói như vậy, cái

miệng không nói thì cũng nhóp nhép cả ngày. Con gái có cái tật... dễ thương là ăn quà. Bạn cứ để ý mà xem, các cổng trường con gái bao giờ cũng được bao vây bởi các hàng quà vặt. Nằng có thể có một bịch nước đá xi rô bỏ trong ngăn bàn học, khi thầy đang thao thao với những công thức những phương trình trên bảng thì học trò ngồi ở dưới này làm bộ lật chiếc nắp mặt bàn, lên hơi cao một chút, ra chuyện ta đây đang tìm kiếm cái thuốc kè hay một cục gôm. Nhưng là để học trò có thể vừa mút bịch nước đá xi rô vừa quay sang khiêu khích bạn bè, à Thanh, nằng khều chân con bé ngồi bên cạnh, ngon quá mi ơi. Nằng phá ghê đấy chứ. Nhưng các cô các thầy ít ai ghét được nằng. Bạn bè ít dứ dè ghét nổi nằng. Cái nghịch ngợm có một chút gì dễ thương trước con mắt người lớn và thường được biểu đồng tình với số đông đồng lứa tuổi.

Nằng khéo giỏi là mơ mộng. Bây giờ nằng vẫn còn ở trong sân trường đó. Sân trường là cả một thế giới, một thế giới riêng của học trò con gái. Họ có thể đùa nghịch và tung tất cả hồn nhiên của tuổi hoa niên, của thời dậy thì con gái, nơi đó không chút ngại ngùng không chút ngượng ngập. Bước ra khỏi sân trường, nằng có thể rất ngu ngơ, rất khép nép và nhút nhát. Không phải là một bề mặt khác, tội nghiệp cho những ý nghĩ đã bị cù cút trong các trò chơi nhiều phiền toái của người lớn, hay nghi ngờ, cái tuổi nằng có những nét dễ thương thiên thần. Đời sống đẹp ở những người con gái tuổi đó. Thời thơ mộng và thời dễ những người đã rời rời trong cuộc sống tìm lại được thơ mộng, thêm trở lại một sân trường nào đó của thời thơ ấu. Sân trường, người bạn yêu dấu, cất giữ giữ ta những dấu chân của một thời ta không bao giờ tìm lại, cất giữ giữ ta những kỷ niệm. Bao giờ ta còn trở lại được, chắc là một lần trong tiếng khóc ghen ngào. Thêm biết mấy khi được ngồi lại nơi ấy, chỗ ngồi từ một cô một cậu học trò dễ mà mơ mộng lại từ đầu. Để xót xa một chút, ngậm ngùi một chút ngày bước ra khỏi cổng trường, bước xuống những tam cấp của cuộc đời. Rồi đời bận rộn, lắm lao đao. Sân trường chỉ còn là một bóng mờ ảo sau lớp sương đục của đời ta năm mươi năm sau, hai mươi ba mươi năm sau, nhòa nhòa bóng bạn bè, bụi mù dấu kỷ niệm.

Bây giờ, người con gái hình như đang hát nhỏ nhỏ trong miệng một tình khúc, trong sân trường mà cứ tưởng như đang ở trên một cánh đồng thênh thang, trên một con đường đồng quê nào đó, thơ mộng. *Em đi dịu dàng bỏ vai em nhỏ, chìm non lên đường nằm im đầu mỏ... Anh trao vội vàng chùm hoa mới nở, mai vào lớp học em còn ngần ngại ngần ngại...* Nằng cứ ngỡ như có một bước chân nào đó đang theo mình phía sau để lòng lao xao, chân son cuống quýt. Cái cõi mơ mộng của nằng không chân trời, nằng cứ đi mãi cho đến khi chân nằng dẫm lên thực tế, một sự réo tên nào đó của bạn bè hay là lúc ngồi trước gương bị mẹ đánh thức bằng tiếng gọi xuống ăn cơm. Nằng thức dậy còn để sót lại trên miệng một nụ cười nhỏ và ngọt ngào của một bông hoa, bông hoa có giọt sương sớm, khẽ bị lay động để rớt xuống sau cơn gió nhẹ nhàng, như một cái chớp mắt. Nằng điệu quả, bước chân nằng,

những cánh tay, những ngón tay nàng như muốn bỏ hững hờ cặp sách, như muốn vươn dài ra, nhảy xa, bay bổng. Nàng đang tưởng tượng tới một đoạn phim chiếu thật chậm mà đạo diễn muốn tả tâm trạng lâng lâng hạnh phúc của những bước chân đi chân chạy như là một vũ khúc. Vũ khúc đưa chân lên khỏi thực tế, tâm hồn bay bổng trên những đám mây êm đềm. Sân trường vào những giờ học cuối năm thua thót liếng động. Nàng cố tình về thật trễ để được một mình lang thang trong sân. Những cây nhạc ngựa vào mùa này đổi lá, những ngọn lá non màu nâu đôi khi lẫn với những ngọn lá úa, mỗi cơn gió trời tung xuống những trận mưa lá để tặng cô học trò dễ thương. Lá ngập sân trường, lá rì rào trò chuyện, lá làm những bài thơ trên tóc, lá cài vào sách vở những băng khuâng, nhớ nhung đâu đâu. Và buồn một chút nữa chứ, sau đó. Tâm hồn nàng bắt đầu có những chiều sâu mà chính nàng cũng không dò nổi.

Nàng về học. Nàng ra khỏi sân trường nàng cầm chắc cặp sách trong tay. Tiếc quá, đâu phải tất cả thiên nhiên chỉ dành để riêng cho ta. Nàng không muốn chia thiên nhiên với những tiếng động ồn ào tấp nập chung quanh, nên nàng cúi đầu mà không thêm mơ mộng gì nữa cả.

Ở kia, những hàng cây cao trên đầu ta sáng nay trời chớm mang theo một chút lạnh, có hẹn gì với ta chăng? Sao lòng ta bỗng dưng... Sao lòng ta ngẩn ngơ. . Khi nàng bất chợt ngược nhìn thấy những miếng nắng vàng đậu trong các chùm lá ở trên cao, nàng cuống quýt tưởng tượng những bước chân đón đưa, bao giờ.

ĐINH TIẾN LUYỆN

(Một đoạn trong *CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG* sắp in)

THƠ NĂM CHỮ

nguyễn văn ngọc

thầm lặng

tôi chỉ ngày đã xế
tặng chi cảnh bóng vàng
nói chi lời dầm đuối
khóc chi trời mưa tan

tình cờ

anh còn một trái tim
đầu nơi lồng ngực lạnh
thềm ngọn lửa tình em
thấp lên đời hư vọng
bởi anh không còn gì
ngoài trái tim bất hạnh.

văn rừng cây im lặng

ta khác nào rừng thông
đứng làm thân tử diệt
đã hết một mùa đông
nhớ loài chim cách biệt

mai sau

tình cờ như buổi sáng
em đứng chải tóc buồn
anh muốn là gương mặt
soi mỗi một chân dung

NGUYỄN VĂN NGỌC

ĐÀO T ÂN CHƯƠNG

TRONG VỊNH NHỎ

Từ thềm tam cấp của hành lang tòa nhà, Thư chậm rãi bước ra cái vũng míc giữa thân hai cây ôi, ngồi xuống. Từ buổi sáng, Thư đã ra ngồi ở cái vũng này nhìn xuống vịnh. Chờ đợi. Trông ngóng. Bây giờ, dù niềm hy vọng mong manh vẫn còn như ánh nắng cuối ngày lóng lánh trên mặt biển yên lặng, cô nhỏ đã thấy niềm tủi thân nghiền nghẹn đầu đầy.

Buổi sáng, biết gần đến giờ có chuyến tàu đầu tiên trong ngày từ đất liền ra, Thư đã nằm chờ ở vũng, đầu quay xuống phía vịnh, tay cầm một cuốn sách đem ra để đọc. Gió từ vịnh lướt qua chân đồi đầy nắng ấm lên đây cùng bóng cây um tùm làm mát đỉnh đồi nhỏ bằng phẳng. Mọi sáng như vậy, Thư hoặc đọc sách, hoặc dẫn hai chị em Chi và Lạc, con bác Thắng trông coi máy điện của ngọn hải đăng, vờn vờ trên những lối đi nhỏ dẫn xuống đồi, hái sim chín hoặc nho rừng. Nhiều lần, Thư quên cả giờ về giúp mẹ sửa soạn bữa ăn trưa. Thật ra, mẹ cũng chẳng có gì gọi là bận rộn. Mẹ vẫn có thể sửa soạn bữa ăn một mình được. Thế nhưng mẹ muốn Thư nên quen dần với chuyện bếp núc, vả lại cô nhỏ nhìn mẹ lui hui một mình trong bếp, cô nhỏ thấy thương mẹ quá đi.

Sáng nay cũng vậy, nghĩa là cũng có gió mát nắng ấm và mọi thứ vẫn quyến rũ thoải mái như mọi ngày. Nhưng sáng nay, Thư đã cảm thấy khác. Sáng nay sẽ như cái sáng của hai năm qua. Cái sáng đặc biệt rực rỡ, không giống những cái sáng đều đều y hệt trên đảo này mọi ngày. Sáng nay, anh Đông sẽ ngồi trên chiếc tàu chở hành khách đầu tiên trong ngày từ đất liền ra. Bước qua bờ cát trắng viền quanh vịnh, Đông sẽ ghé vào cái quán cà phê, một tách cà phê trong không khí tanh mùi cá và mùi mặn nồng của cát và biển. Sau đó, anh khoan thai chậm rãi leo lên lối đi nhỏ dẫn lên đồi. Một cách đầy nhân hạ trẻ con, anh đếm những tảng đá lớn bên đường mà những ngày ra đây chơi, Đông đã cùng Thư vẽ vớ va vớ vắn lên đó. Khi lên tới khúc quanh hình chữ V gần đỉnh đồi, Đông dừng lại, ngồi lên tảng đá bằng phẳng nhẵn thín dưới bóng mát một cây dương liễu lè loi. Thư từ trên này đã thấy Đông. Cô nhỏ sẽ chạy xuống. Đông

nhìn xuống cái vịnh nhỏ bình yên, bờ cát trắng, hàng dừa xanh. Những mái nhà lợp xúp của dân chài, ngôi nhà thờ đá nhỏ mà anh và Thư vẫn gọi là cái hang đá nhỏ. Dưới chân đồi là khu nghĩa địa của đảo. Khu nghĩa địa buồn nằm nằm trong một xó cuối đảo. Đông nhưng mắt, qua đỉnh đồi mọc lưa thưa dương liễu là hướng nơi chàng ở và vừa rời bỏ sáng nay. Rồi thì, Đông nghe tiếng chân Thư chạy xuống. Đông biết nhưng chàng chưa vội quay lại. Thư đứng đằng sau cũng không gọi Đông gì hết. Giây phút im lặng này đều làm Đông và Thư bồi hồi sung sướng. Đông thấy khung cảnh xung quanh như bị đóng khung và chàng, thật sự, đã không dám thở mạnh. Một lát, Đông mới xoay người lại, và cũng một giây, Đông gọi nhỏ. Cô nhỏ. Thư sẽ cúi đầu, vén tóc lên khỏi vành tai và chơm chớp mắt. Như vậy hai đứa sẽ cùng ngồi lên tảng đá bằng phẳng quen thuộc. Và tảng đá này, khúc quanh này là chỗ hai đứa gặp nhau đầu tiên như mọi lần. Đông sẽ chầm một điệu thuốc và câu nói vẫn như mọi lần là, như thường chứ Thư. Kế tiếp chàng sẽ hỏi. Giáng sinh năm nay nhà có làm gì không cô nhỏ? Những câu nói của Đông lần nào cũng vậy, nhưng đều làm như xúc động đến muốn chảy nước mắt. Khi nắng hắt đến bóng mát cây dương liễu lẻ loi, hai đứa thông thả về nhà. Tòa nhà quét vôi trắng và ngọn hải đăng sừng sững đã rực rỡ trên nền trời xanh lơ. Ở ngay cái cổng dẫn vào sân, Đông sẽ dừng lại một chút để khen đàn hoa tóc tiên Thư chăm sóc và yên thích. Mọi vật vẫn không có gì thay đổi. Điều này làm Đông xúc động. Chàng biết đối với Thư cũng vậy. Ba mẹ Thư đứng trên bậc thềm tam cấp đón Đông như một người con thân yêu đi xa trở về. Ba sẽ hỏi thăm về gia đình Đông và mẹ, mẹ sẽ luôn luôn trách Đông lâu quá không ra đây chơi. Lần ra chơi của Đông buổi sáng đầu tiên mọi lần vẫn như mọi lần, và mọi lần cũng như mọi lần khi nhắc lại đều làm Thư chảy nước mắt. Cô nhỏ thấy thương Đông, thương ba mẹ và thương mình lạ lùng.

Thư đưa mắt nhìn ngôi nhà thờ đá nhỏ nằm bên chân đồi của ngọn đồi bên kia đối diện với ngọn đồi của Thư. Hai ngọn đồi và bờ cát trắng chạy cong cong làm thành một cái vịnh nhỏ, dễ thương. Sáng sớm hoặc trưa nắng, đứng trên này, Thư có thể nhìn thấy mặt nước trong vịnh có hai màu. Màu xanh lơ trong suốt giữa vịnh. Một màu thâm thẫm gần hai bên đầu của hai ngọn đồi mà bên dưới là những đám san hô cứng. Ngôi nhà thờ đá bên kia Đông và Thư gọi là cái hang đá nhỏ. Mà quả vậy, ngôi nhà thờ với cái tháp chuông thấp lè tè xây toàn bằng đá. Mái ngói cũ kỹ phủ đầy rêu xám nên cũng cùng màu với tường và nền. Chung quanh nhà thờ có những tảng đá lớn nhỏ nằm rải rác hoặc chồng chất lên nhau, và những rặng dương liễu mọc đầy đó. Buổi chiều như chiều nay, Thư thấy ý nghĩ của mình không sai. Mỗi sáng chưa nhật đi lễ tại nhà thờ đá, ba mẹ và Thư hay vào thăm ông cha sở tóc bạc trắng, mập mạp vui tính. Cha gọi Thư là cô nhỏ như Đông thường gọi Thư. Thư thích tiếng gọi cô nhỏ ngay khi Đông gọi lần đầu

tiên vào năm Thư được mười bốn tuổi. Thấm thoát đã ba năm rồi anh Đông ạ. Em thì vẫn là cô nhỏ yêu cái đảo nhỏ này. Anh thì vẫn là anh chàng yêu những ra đi. Thành ra dù hai đứa chỉ có cách nhau mười cây số đường biển mà sao em cứ tưởng hai đứa ở hai chân trời hai góc bể ngàn trùng xa ngút vậy. Đông ơi. Đông ạ. Cứ nghĩ tối nay đi lễ nửa đêm nơi ngôi nhà thờ đá nghèo nàn không có Đông yêu dấu, Thư càng tủi thân. Cô nhỏ như thấy dấu chân lẻ loi tội nghiệp của mình trên lối đi dẫn xuống đồi và trên bờ cát trắng quanh vịnh đến nhà thờ.

Nắng không còn lóng lánh trên mặt biển. Đàng xa, chỗ mặt nước và chân trời gặp nhau đã bắt đầu mờ mịt. Bia vịnh bên đồi của Thư, chim yến và hải âu bay về đậu đầy. Ngoài khơi chỉ còn thấp thoáng một cánh buồm trắng. Mặt biển hiền hòa yên lặng để đêm xuống biến thành một khoảng đen mênh mông ghê rợn. Thư ngắt một chiếc lá vò nát trong tay. Chiều đã qua thật chẳng? Đêm cũng sắp đến thật chẳng? Thư biết mình bàng hoàng với những câu hỏi đã rõ câu trả lời. Dầu sao, lòng Thư vẫn nghĩ Đông của Thư sẽ ra trong chiều nay. Đông ơi. Hãy ra với em dù trễ. Hãy ra với em dù muộn. Đừng bao giờ quên em Đông ạ.

Mặt cát chỗ vòng Thư ngồi đã chẳng chịt những chữ Đông, những chữ Đông run rẩy không yên.

Chỉ cần thấy vậy, Thư đã rời cái vòng. Chạy, chạy thật nhanh trên lối đi nhỏ dẫn xuống đồi. Trên lối đi nhỏ dẫn xuống đồi. Trên lối đi vòng vèo quanh co giữa đám cây lá xanh, tóc Thư xoả bay cùng màu trắng chiếc áo mất dần dưới chân đồi. Cô nhỏ không còn đủ kiên nhẫn chờ cho Đông lên tới khúc quanh chữ V có tảng đá bằng phẳng và cây dương liễu quen thuộc nữa. Nắng tắt hẳn và sương bắt đầu nhiều từ phía khu nghĩa địa cuối đảo. Ngoài vịnh, chiếc tàu chở hành khách trong ngày màu trắng đang lặn lẽ tiếp vào vịnh mặt nước trong xanh, ngồn ngồn những cột buồm của các thuyền đánh cá nằm la liệt trong vịnh. Có tiếng súng từ hải thuyền bắn qua các ngọn đồi, vang vang rồi mất hút. Chiều ở đảo vẫn lặng lẽ như biển khơi trong những ngày nắng ấm trời xanh. Trên đồi, ngọn hải đăng đã bật sáng và quét tròn. Bên kia, ngôi nhà thờ đá đã đổ chuông liên hồi. Mọi vật đều thanh thản chờ đợi đêm về.

Chỉ có dưới vịnh, một nỗi thất vọng đầy tủi thân đầy cay đắng và một ý nghĩ mơ hồ rằng, lối đi nhỏ lên đồi cỏ hoang đã mọc kín nên có người đã quên những dấu chân mình và những kỷ niệm yêu dấu ở đây.

ĐÀO TẤN CHƯƠNG

MỘT THOÁNG LAO XAO CỎ GẤU

Cô bé ngồi trên cỏ, trong một khoảng vườn hoa nhỏ sát bờ rào. Khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn vào tấm gương tròn treo ở thân cây thực được đang lớn. Hai tay loay hoay buộc tóc bằng những sợi cỏ xanh dài. Phan mỉm cười đứng im xem cô bé làm dáng. Cô bé cau mặt một chút khi nhìn kỹ mặt mình trong gương rồi kéo đuôi tóc ra đằng trước để những sợi cỏ rủ xuống cổ. Cô bé chu môi phụng phịu với bóng mình. Cô bé nhoẻn miệng cười với bóng mình và quay sang con búp bê lớn đặt đứng bên cạnh, xoay đầu nửa vòng phía phải, xoay đầu nửa vòng phía trái, và áp mặt vào má con búp bê:

— Si Si này, Si Si dòm coi Ti có được không nhỉ? Tóc Ti buộc như thế có vô duyên không hở Si Si?

— Được lắm chứ cô bé. Cô bé hỏi cái gương rồi mà!

Phan nói và vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi. Cô bé đứng lên vội vàng, tay đặt trên miệng, đôi mắt tròn xoe, khuôn mặt đỏ bừng. Phan cúi xuống đặt hai cái túi Pan Am bên chân, tiếp tục giọng tỉnh nghịch:

— Kia, cô bé cột tóc nữa đi chứ. Cái gương nó đang giận cô bé đấy.

Cô bé nhích tới một bước. Hai bàn tay dút vào túi quần jean màu nâu, đưa cao cái mặt bướng bỉnh:

— O' lạ ghê không, khi không cái tôi đây nói nhảm. Tôi có quen biết ông đầu nào?

— Vậy là cô bé nhảm đấy nhé, chính cô bé hỏi tôi mới nói chứ bộ.

Bờ môi dưới của cô bé hơi trề ra:

— Tôi hỏi Si Si mà. Mà ai thêm hỏi ông.

— Tôi tên là Si Si, tôi thấy cô bé hỏi tội rõ ràng. Si Si này, Si Si dòm Ti có được không nhỉ?

Phan lại xách hai cái túi Pan Am lên tay, cười cười nhìn thẳng vào mắt cô bé. Cô bé nghiêng đầu không thêm tránh tia nhìn của Phan, giọng nói dăm xắc.

— Ông mà cướp tên của Si Si tôi kiện cho xem. Si Si là tên búp bê của tôi chứ. Ông mà đòi làm Si Si!

Phan đeo một cái túi trên vai, khom người kéo tấm gương con tròn từ thân cây thực được giơ lên trước mặt. Cô bé kêu to.

— O' hay, cái ông này lạ chưa.

— Có gì mà ngạc nhiên, cô bé! Tôi mượn đỡ tấm gương soi thử coi mình có quên cạo râu không mà cô bé gọi tôi bằng ông. Tưởng đầu mình đã gần trăm tuổi.

— Tôi không thêm đùa với ông đâu nhé. Tôi gọi Tô Tô ra cắn ông bây giờ.

Nhìn vẻ giận dữ trên mặt cô bé. Phan thôi cười nhưng vẫn giữ nguyên tấm gương:

— Ti này, ba có nhà không Ti nhỉ?

Cô bé ngồi bệt xuống cỏ, tay rút ra khỏi túi quần vòng quanh đùi. Ánh mắt khinh khỉnh chiếu vào người Phan với nụ cười nửa miệng:

— Xời ơi, ông mà đòi quen ba tôi cơ. Ông có muốn quen với con Tô Tô thì quen chứ, để tôi gọi nó ra, nó sẽ chào ông đến nát hai ống chân mới thôi đó.

— Tôi muốn gặp ba cô bé cơ.

— Thật nhé. Tôi kêu ba tôi ra rồi ông liệu mà co giò chạy nhé. Ba tôi dữ lắm đấy. Ai bắt nạt tôi í à, ba tôi sức mấy bỏ qua cho.

— Tôi thách cô bé gọi luôn.

Cô bé đứng dậy ôm theo con búp bê, nhìn vào nhà:

— Gọi ba tôi hay gọi Tô Tô?

— Gọi ba cô bé ấy chứ, cô bé có muốn chơi với Tô Tô thì chơi, tôi lớn rồi tôi khỏi thêm chơi với Tô Tô,

— Ông mà đòi lớn gì, cao hơn tôi có tôi xiu.

— Cô bé thấp tôi vai tôi thôi mà làm làng hoài nhé. Cô bé cao thước một hay chín tấc nhỉ?

Đôi môi mím lại, đôi mắt lờm ngáy, cô bé xi dài một tiếng:

— Tôi cao một thước rưỡi rồi đấy.

— Dĩ nhiên rồi, khi cô bé đi giày có gót cao khăng vải chực phàn,

— Tôi không thèm nói với ông nữa.

— Thì cô bé gọi ba ra đi. Tôi chả thèm nói chuyện với cô bé. Tôi nói với ba cô bé chứ cô bé con nít thấy mờ.

Cô bé dậm chân gọi lớn :

— Ba ơi ! Ba à ! Ba coi cái ông này ông ấy bắt nạt con ba ơi.

Phan mở túi Pan Am cho cái gương vào, cười thành tiếng :

— Cô bé dữ quá. Cô bé làm vậy chắc tôi bị ăn đòn.

— Ba tôi ra rồi kia kia. A ! Ông trả cái gương cho tôi chứ.

Phan chưa kịp trả lời, ba cô bé đã ra tới và reo lên mừng rỡ :

— Trời ơi, chú Phan. Sao tìm tới nhà anh tài vậy ?

— Tài gì đâu anh ! Em hỏi thăm cả chục người cơ đấy. Họ nói anh tên Quỳnh chứ không phải tên Quỳnh. Em hỏi tên Quỳnh hoài.

Ba cô bé xách một cái túi Pan Am màu trắng từ tay Phan cười tươi :

— Về đây anh đổi thành Quỳnh rồi. Vì ông bố hiền nội anh tên Quỳnh. Vào nhà đi chứ, trông chú xác xơ quá. Chắc đi từ hồi sớm phải không ?

Phan quay lại nheo mắt với cô bé :

— Còn Tô Tô nữa, cô bé kêu ra đi.

Ông Quỳnh « a » lên một tiếng :

— Hai chú cháu mới đầu võ miệng xong phải không ? Cái con bé Ti này bướng bỉnh lắm đấy Phan ạ.

Cô bé lườm Phan và nắm tay ba hôn dỗi :

— Ba nói xấu con. Ba nói xấu Ti. Ti không chịu đâu.

— Ti đã chào chú chưa ? Chú Phan đấy mà.

— Ông đó là chú con hả ba ?

— Chú Phan đấy, Ti chào chú chưa ?

Phan cười cười nửa miệng nhìn sang cô bé, Phan tưởng tượng, khuôn mặt cô bé sẽ ngượng đến đỏ au đôi má và cô bé sẽ ấp úng lí nhí câu chú ạ. Cô bé quay về phía Phan, tia mắt chạm phải nụ cười nghịch ngợm trên môi Phan. Và, trái với điều Phan tưởng tượng, là cô bé chu đôi môi lại kéo dài giọng đánh đả :

— Cháu Ti xin chào ông chú.

Phan trả đũa liền :

— Ông chú cũng xin miễn lễ cho cô cháu bướng bỉnh.

Trận chiến không kéo dài được vì ông Quỳnh đã cười xóa lòi Phan vào nhà. Cô bé đi phía sau, hình như là âm ỉc lẩm. Bà Quỳnh đang làm cơm chạy ra vui vẻ :

— Chú Phan tệ lắm nhé, bao nhiêu năm rồi mới thèm về chơi với anh chị. Mà chả biết chú có nhớ gì đến anh chị không ấy chứ.

— Chị nói nghe tội em ghê đi. Em còn nhớ lần trước em về chơi, nhớ hết mọi sự trong nhà anh chị cơ mà.

Bà Quỳnh cười, ánh mắt long lanh :

— Trông chú có vẻ mệt ghê, Ti ơi, dẫn chú tới phòng tắm cho chú tắm đi con. Ti biết chú Phan chưa đấy ?

— Biết rồi chị à ! Em với Ti nói chuyện với nhau trước khi vào nhà cơ.

— Thế thì Chị biết chú cháu nói chuyện chi rồi. Có suýt bị Tô Tô ra cắn không ?

Cô bé ném con búp bê lên trên tủ chè, cong môi liếc xéo Phan :

— Ai bảo chú không nói trước. Làm Ti tưởng chú là cái ông cầu bơ cầu bất nào tới chọc Ti. Mà chú giống cầu bơ cầu bất thấy mờ.

Ông Quỳnh đang pha nước chanh, nhìn hai chú cháu dàn xếp :

— Thôi chứ, Ti dẫn chú xuống đi.

Cô bé vùng vằng đi trước. Phan đi theo với nụ cười điệu cợt. Qua cửa sau là bể nước mưa nho nhỏ, xây giữa những cây nhãn lồng xanh lá. Một bên là phòng tắm, một bên là mấy hàng cúc vàng thơm. Buổi chiều tĩnh lý, buồn hiu hắt trên giọt nắng yếu ớt vương trên ngọn nhãn cao. Và buổi chiều tĩnh lý ồm ồm như mùi thơm của hoa cúc vàng nở lớn. Phía bên kia hàng rào gỗ sơn xanh lấp ló vài đôi mắt nai tò mò dòm sang nhìn Phan. Phan cười với những đôi mắt ấy, nói với cô bé :

— Ti này, chú thấy con nít ở đây dễ thương ghê !

— Ai nói với chú như vậy ?

— Chú thấy vậy mà, chú thấy mấy cô cậu con nít bên kia muốn làm quen với chú.

— Xời ơi ! Ai thèm làm quen với chú. Chú làm như chú có duyên lắm đấy.

Phan vừa mở cửa phòng tắm vừa nói :

— Ti đâu có biết gì mà đòi nói leo chứ, chú thấy tại con nít dòm chú toi bởi.

— Bộ cứ dòm là đòi làm quen sao ? Chú vậy mà không biết mắc cỡ. Lỡ họ nhìn chú vì trông chú giống..

— Giống cái gì ?

Cô bé che miệng :

— Giống như ông hề trong gánh thuốc sán lải đi bán ở đầu chợ đó.

Phan đóng cửa phòng tắm rầm một cái, và cởi bộ quần áo đầy bụi đường vắt lên dây. Tiếng nước chảy từ robinet xuống bồn nghe rào rào, rợn rã Phan ngồi vào bồn tắm để dòng nước chảy xuống giữa đỉnh đầu ; dòng nước len qua tóc xuống thấm ướt thân thể tạo thành một cảm giác dễ chịu.

— Chú Phan à !

Giọng nói của cô bé nhỏ nhẹ phía ngoài.

Phan mỉm cười :

— Gì thế cô cháu bướng bỉnh ?

— Ba bảo chú đừng trí quá. Chú đi tắm mà không đem quần áo để thay. Tí đem cho chú cái sắc của chú đây này, chú mở ra mà lấy quần áo.

— Tí lấy ra dùm chú đi. Lấy bộ pyjama sọc ngang dùm chú đi.

— Thôi, Tí để cả cái sắc ở cửa rồi chú mở ra mà lấy. Đồ của chú hôi ghê, Tí mới mở hé có tí xiu mà mùi hôi ra đầy nhà.

Phan mức nước dội khắp mình và với tay khóa robinet lại. Sau khi mở cửa lấy cái sắc vào thay quần áo, Phan bước ra tay xách lưng lẳng cái sắc đi lên nhà. Vừa uống xong ly nước chanh thì bà Quỳnh bưng mâm cơm lên.

— Chú Phan ăn cơm với anh chị thật no nhé. Cơm nhà anh chị xoàng lắm chả có gì, sợ mai chú chịu không nổi bỏ trốn mất.

— Em lại sợ hết gạo của anh chị ấy chứ.

— Hết sao được, lần trước chả biết chú có ăn của anh chị tới vài bát cơm không ?

Cô bé ngồi vào ghế bên cạnh bà Quỳnh, nhìn Phan hỏi :

— Chú có về nhà Tí một lần rồi hả ?

— Hồi đó chú về Tí còn nhỏ xíu. Hình như mới có ba, bốn tuổi à. Hồi đó chú mới có mười ba, mười bốn tuổi. Chú phải bằng Tí hoài. Tí tè dầm ướt áo chú hoài.

Bà Quỳnh cười :

— Rồi chú Phan sợ quá xin phép về ngay.

Cô bé đỏ mặt. Có lẽ chẳng bao giờ cô bé chịu làm kẻ thua cuộc nên cô bé phản công lại ngay. Cô bé quay sang hỏi ba :

— Ba à ! Phải chú Phan là cái chú mà ba hay kể cho Tí nghe đó phải không ba.

— Ừ, đúng đó.

— Ba nói chú Phan không phải là em ruột của ba. Hồi nhỏ ba đi học cái rồi ba gặp chú Phan bị một nhóm con nít vây đánh. Chú Phan sợ quá khóc um sùm, ba thấy vậy mới tới đánh lại nhóm con nít kia và đỡ dành chú Phan. Rồi cái chú với ba kết nghĩa anh em phải không ba ?

— Tí nhớ dai tệ !

Cô bé nghiêng đầu nhìn bà Quỳnh :

— Tí nhớ nữa cơ. Ba còn kể lúc bấy giờ chú Phan sợ quá đến nỗi quần chú ướt hết trơn.

Phan quay lại nhìn cô bé đang ôm gói ở mai vào lòng, một bên má phúng lên vì một trái ô mai được ngậm bên trong. Cô bé hít một hơi dài :

— Ô mai của chú thơm quá !

— Ô mai đó chú bỏ trong cái sắc quần áo của chú mà. Tí chê quần áo chú dơ sao Tí còn ăn ở mai làm chi ?

(xem tiếp trang 39)

thiên biên nguyệt

BUỒN MỘT MÌNH

Trời sáng dần. Từ khung cửa sổ tôi thấy rõ đôi bướm nhón nhon đùa bỡn trên những nụ hoa vừa hé của chậu mai tứ thời đặt ở góc sân. Tiếng harmonium vang lên nhẹ nhàng. Đã tan lễ. Người người lũ lượt ra khỏi nhà nguyện tiến về phía cổng hoặc kéo nhau từng đám ngắm hoa làm òa vỡ không khí yên tĩnh đầu ngày. Thỉnh thoảng có người dừng lại tò mò nhìn lên hàng cửa sổ rèm xanh, giang sơn của các cô nội trú. Tôi thần thờ khép nhẹ cánh cửa. Làm gì cho hết ngày nay ? Học ? Không được. Chúa cấm làm việc chúa nhật. Cane v ? Cũng chẳng ổn vì quá tốn sức lao động khi chen lầy vé, hơn nữa trái với thói quen của tôi, chỉ thường thức nghệ thuật thứ bảy vào ngày giữa tuần. Tôi bước lại xếp gọn gàng mấy quyển sách học, tiểu thuyết, tuần báo vớt bừa bãi trên bàn. Va mỉm cười nhớ câu mắng của bà soeur. Bàn của con giống ổ heo ! Đầu có ma soeur, con tuổi thìn rồng phòng của bà cũng kết thúc bằng ba chữ con gái thiệt... Bao giờ cuộc viếng giỗ xong chưa lần nào phá cái thói quen của bà bằng cách nhờ bà nói tiếp những chữ bỏ lửng cuối câu. Tôi chắt sớ lại mái tóc, thoa thêm tí phấn hồng, cười với cặp mắt nâu đôi má bầu bĩnh trong gương rồi xách ví lưng thừng xuống thang. Phòng ăn ngày chúa nhật vắng hẵn. Ban đồng nhất chỉ có 5 người, họ lại đang thảo chương trình cho buổi chiều. Sáu hôm đi học, chỉ

còn một ngày. Ngày thần tiên. Ngày hò hẹn. Hầu hết ai cũng muốn làm chim sồ lông, nếu ở lại thì để đợi ai đó tại phòng khách. Tôi rút sớ vào cái cốc nhỏ, lấy một mẫu xăng-nýt rồi bước về chỗ ngồi hàng ngày của mình, vừa ăn vừa lơ đãng ngắm căn phòng. Nổi bật giữa bức tường quét vôi trắng là tượng Đức Chúa bị đóng đinh trên cây thập tự bằng gỗ màu nâu sẫm. Thấp hơn, ở hai bên thành giá, treo hai giỏ hoa nylon màu đỏ. Cạnh cửa ra vào có một quyền lịch lớn in phong cảnh Trung Hoa. Tường bên phải khung cửa treo tấm bảng đen vuông ghi một lô tên những người không ăn cơm ngày chúa nhật. Tôi lầm nhẫm đếm. 12 người. Tôi đến lấy phấn viết nắn nót ba chữ Lê Đông Thảo lên đó. Mỉm cười với con số thứ 13 của mình và bước ra hành lang.

Sân đã thưa người, chỉ một số ít người đứng trước nhà nguyện đợi kỷ lễ 8 giờ rưỡi. Nâng lên đến hàng cây trúc đào phía bên phải sân làm màu hồng của cánh hoa thêm rực rỡ cạnh những chiếc lá xanh thon dài. Tôi theo bậc tam cấp xuống sân, đến cạnh bồn cỏ hình cánh sao. Chính giữa bồn cỏ trồng nhiều hoa vàng. Tôi chỉ biết tên hai loại là cúc và hướng dương. Cạnh màu vàng kiêu sa có màu tím kín đáo của thổ lan, màu đỏ quý phái của hồng, màu trắng trinh nguyên của bạch mai. Làm tăng thêm hương sắc các loài hoa là công trình của những cọng cỏ nhưng nhỏ dài nằm quần quít lấy nhau tạo thành một tấm thảm êm màu xanh thẫm. Tôi tụt giày giẫm lên tấm thảm thiên nhiên, hưởng cảm giác nhẹ nhàng thích thú khi ngón cỏ chạm lòng bàn chân.

— Ê, cô sao nở giẫm cỏ ?

Tôi quay lại hướng phát ra tiếng nói, Ngọc đứng cạnh bàn đặt ngay cửa parloir nhìn tôi. Chiếc ví đóng đũa trên tay tôi thông thả tiến lại Ngọc.

— Không ra à ?

Ngọc nhăn mặt. Đến phiên mình gác parloir rồi. Phải canh cho tụi nó hò hẹn, chán thấy mồ.

— Thì mấy lần trước người ta gác cho mình hẹn hò. Huê chứ gì ?

— Nhưng hôm nay trời đẹp, không được đi phố uống quá. Ngọc nhìn trời rồi chép miệng. Tội nghiệp. Rex bữa nay chắc vắng lắm.

— Trời, làm như thiếu một mình Ngọc rồi đường phố không có ai hết.

— Chứ sao !

Hai đứa cười. Tôi chỉ vào parloir hỏi :

— Có người trong đó không mà cười to quá vậy ?

— Hai cặp. Và s'ip có cặp thứ ba.

— Ai ?

— Thảo !

— Sai rồi. Mình ra chờ chẳng có ai vào kiểm hết.

Ngọc lùi ra sau, ngắm tôi từ đầu tới chân, từ chân lên đầu rồi hất hàm. Đi đâu diện kỹ thế. Và làm bộ bản khoăn. Người ta vô mình biết trả lời sao đây ?

Bảo là Thảo « bàn giao » cho Ngọc. Tôi bước vội xuống sân tránh bàn tay của Ngọc rồi ngoai lại, Thôi đi nghe. Chúc lành gì không ?

— Có. Chúc vui vẻ.

Tôi mỉm cười đi dưới hàng cau, nhớ lại con số 13 trên bản ở phòng ăn. Buồn hay vui nhỉ Trong nhà nguyện, hai hàng băng gỗ trắng đầy người một số đứng trên thềm, dưới sân đợi giờ hành lễ. Tôi mở ví xem đồng hồ. Tôi có thói quen không đeo đồng hồ dù cổ tay trái còn trống. Đồng hồ bỏ túi. Tôi thường đùa như vậy với bạn bè khi chúng mò túi áo pyjama của tôi tìm tiền mua nước đá mà chỉ gặp cái đồng hồ. 8 giờ 20. Còn sớm chán. Tôi có những 10 giờ trước mắt chưa biết dùng vào đâu cho biết. Có ai xin thời giờ của tôi không nhỉ. Thời giờ là tiền bạc. Nhiều người cần thì giờ. Tôi có thừa, tôi muốn cho. Vào bây giờ, một buổi sáng chúa nhật nắng nhạt và có nhiều gió. Không ai biết đề xin, hoặc nếu xin có thể tôi tiếc mà không cho. Tôi cười thầm ý nghĩ lẩn thẩn của mình. Tiếng đàn êm nhẹ vang lên. Bắt đầu làm lễ nhà nguyện đầy người. Một gia đình người Phi đến trễ ở cửa hông cạnh cây sứ trắng. Tôi ngắm hai đứa bé. Cậu trai mặc đồ giống hệt cha, quần vàng sẫm chemise trắng thêu. Cô con gái vận đầm trắng rộng thùng đến gót may cùng kiểu và dường như cùng hàng với ba mẹ, trông xa như cánh bướm đang căng gió. Đôi má bầu bĩnh trên chiếc cằm nhọn, tóc buộc cao thành hai cái đuôi lúc nói chuyện ngúng nguẩy thực dễ thương. Tôi nghịch ngợm đá mạnh hòn sỏi dưới chân. Viên đá dưới chân. Viên đá lăn nhanh về phía cô bé. Cặp mắt tròn ngược lên tìm kiếm và ngừng lại ở tôi. Tôi nhướn miệng cười với cô bé rồi bước ra cổng.

Xe đậu bít cả lối đi, xếp thành hàng dài cặp hông nhà nguyện. Tôi đi dọc trên lề, qua mấy quán ăn đầy người qua hết vòng rào bệnh viện Saint Paul, đến những biệt thự kín cổng cao tường hai bên đường. Cơn gió nhẹ buổi sáng làm chiếc lá vàng rơi là đà xuống đất. Tôi nhặt chiếc lá lên ngắm. Cứng vẫn còn tươi, những tia gân li ti xẻ đều trên thân lá màu vàng. Màu vàng quý phái, màu của chiếc áo lụa tôi đang mặc sao lại là màu lá úa ? Một báo hiệu cho sự xa rồi kiếp sống, cho cảnh chia lìa ?

Tôi dừng lại ở cuối con đường, bước lên chiếc xích lô đạp Ông cho về chợ B. C. nhé. Bánh xe lăn thật êm trên mặt nhựa đen bóng, ép sát lề như sợ lây cái vội vã của chung quanh. Phố xá vẫn nhộn nhịp. Khách bộ hành vẫn đông, xe cộ vẫn ồn ào. Sao nhất nhất đều có vẻ vội vã thế nhỉ. Tôi thì cái gì cũng « chậm như rùa » theo lời Ngọc mắng mỗi ngày khi đi chung nhau. Tôi chỉ cười trên tức :

Em không dám đi mau

Sợ chàng chê hấp tấp

Số gian nan không giàu

Tôi xuống xe ngay đầu chợ, băng qua đường, đi dọc trên hè phố, rẽ vào con hẻm rộng trải sỏi rồi dừng lại trước hai cánh cổng màu xanh. Ấn nhẹ nút chuông nhỏ trên tường, tôi im lặng đứng đợi. Cây trứng cá trong sân rũ tàn rụng che mắt hai khoảng đất bên ngoài hàng rào. Cành cây thật

chắc mang đầy lá, được tô điểm thêm bởi những cánh hoa trắng xinh nhỏ mong manh. Có tiếng kéo chốt rồi cánh cửa nặng nề hé ra. Giọng Diệp reo vui. A, Thảo! Tôi nhìn mặt:

— Tôi có đến mua đường giá chính thức đầu mà bắt người ta...

Câu nói ngưng bất vì sự xuất hiện một khuôn mặt phía sau Diệp. Tôi lúng lúng cúi đầu chào, má cảm thấy nóng ran khi bắt gặp nụ cười hàm ý chế riếu của người lạ. Diệp lời tuốt tôi vào nhà:

— Vào đây. Quen cả mà. Rồi xoay qua. Đây là Thảo tôi vẫn nói với anh đó. Thảo à, anh Minh, quen với gia đình mình, dân tộc quốc không gian nghe.

Diệp bước lên cầu thang huyền thiên. May ghê. Hôm nay tưởng mình thất nghiệp rồi chớ. Ông bà về quê ngoại ba bữa rồi. Bà chị dốt lữ nhóc qua cô em chồng chơi. Nhà vắng ngắt. Anh Minh mới tới thì Thảo đến. Ái chà tư tưởng lớn gặp nhau nhé. Lên đây đi, giang san mình trên này.

Chúng tôi vào một căn phòng rộng trần thấp làm chỗ học và tiếp bạn của Diệp. Tôi ngồi xuống chiếc ghế mây thấp kê cạnh tủ sách, lơ đãng nghe Diệp chất vấn Minh.

— Mấy tuần nay anh trốn ở đâu?

— Ở Nha Trang.

— Mí ai?

— Chiếc máy bay. Tôi đi công tác mà.

— Chả biết có tin nổi không, trông mặt anh khả nghi thấy mờ. Mấy ông ghê lắm.

Minh cười cười. Tin chắc đi, bảo đảm nói thật.

— Mấy phần trăm?

— Năm mươi.

Diệp kêu lên. Biết ngay mà, hết chối rồi phải không. Cô nào vợ phải anh chỉ có nước chết. Nói dối như cuội ấy. Mười phần không tin hết chín, còn một phần bán tin bán nghi.

Tôi bật cười. Con nhỏ thật đáo để.

— Diệp thích ăn chua lắm phải không?

— Định nói tôi chanh chua ấy chứ gì. Thừa anh sai rồi ạ. Tôi hảo ngọt cơ.

Minh lắc đầu cười. Nói chuyện với Diệp có lẽ tôi nên thua ngay từ đầu cho đỡ mệt, trước sau gì cũng thua.

Diệp quay qua tôi: Thảo biết bao giờ có kết quả thi không. Tôi lắc đầu. Cũng chẳng rõ nữa. Tiếng Minh: Cô Thảo hiền quá nhỉ. Diệp kêu lên:

— Ối giời ơi, hiền. Giả hình đó anh ơi. Nó là trái sầu riêng đó, ngửi thơm mà sờ thì gai dăm.

— Bỏ lớp vỏ đi nó vẫn có cái ruột rất ngon chứ?

Tôi nhìn Minh:

— Nhiều người không ăn, không ngửi được.

— Thế là dốt.

Diệp cười. Cái đó cần xét lại. À, hai người ở ăn cơm với tôi luôn nhé, Chúa nhật đầu bận gì. Chiều mới được về. Lệnh đó, thi hành trước khiêu nại sau.

Minh đứng dậy cúi gặp người khôi hài:

— Xin tuân lệnh nữ hoàng ạ.

Cả ba cùng cười. Chị người làm hiện ra ở cầu thang. Diệp ra nói chuyện một lúc rồi quay vào:

— Ông bác mới điện thoại kêu mình qua gấp, chả biết chuyện gì. Thôi quý vị cứ ở đây nhé. Đến giờ cơm mình về, đã dặn người làm lo cơm rồi. Trước khi đi Diệp còn tinh nghịch đe Minh. Gởi Thảo cho anh đấy, coi chừng nha. Tôi không rõ Diệp coi chừng tôi hay coi chừng Diệp. Minh cười nói với theo Diệp đang ở lưng chừng cầu thang: Chỉ giỏi bắt nạt tôi thôi.

Chỉ còn Minh và tôi, căn phòng im hắt. Tôi có cảm tưởng bức trần hạ thấp xuống, không gian thu hẹp lại. Đôi tay tôi trở nên thừa thãi, có lẽ nặng bên ngoài gắt lăm vì gương mặt tôi nóng bừng. Và hình như trái tim đập mau hơn. Việc vì thế? Việc gì thế? Để trấn tĩnh mình, tôi bước lại góc phòng sửa nhẹ mấy cánh cầm chương trong chiếc bình nhỏ hình lục giác. Không cần quay lại song tôi biết chắc ánh mắt sâu thẳm kia đang làm màu áo vàng của tôi nhạt bớt. Tiếng Minh êm nhẹ:

— Sao Thảo không nói gì hết vậy?

Nói gì đây? Tôi nghĩ thầm. Rồi lẳng lẳng mang bình hoa đặt trên bàn trước mặt Minh. Và nhớ đến mũi gai nhọn của sầu riêng.

Minh chỉ cái ghế đối diện:

— Thảo ngồi đó đi. À, cái gì Thảo nhỉ?

Tôi trả lời mất không rời đóa cầm chương:

— Đông Thảo!

— Tên hay quá nhưng là cỏ mùa đông hay cỏ hướng đông?

— Cỏ mùa đông. Cỏ ủa!

— Tôi đến đây thường lắm mà không gặp Thảo. Ngọc Diệp nhắc Thảo hoài.

— Chắc là tiếng dữ đồn xa.

— Không đâu, chỉ toàn tiếng lành. Minh ngưng một chút. Chẳng hạn như Thảo mignonne lắm.

— Và bây giờ anh thấy trái lại.

— Không, tôi thấy Diệp nói đúng.

Tôi cười:

— Anh lái máy bay thật mà lại cho Thảo đi tàu bay giấy rồi.

— Thảo nói thế oan tôi quá. Tôi chỉ mong Thảo chịu đi tàu thật thôi. Tôi chớp mắt không trả lời. Minh lảng chuyện:

— Ngoài Luật ra Thảo có ghi thêm ở đâu không?

— Trước Thảo có nộp đơn ở Văn khoa song ngại đi cours nên bỏ. Hơn nữa kỳ này thi gấp quá lo không xuê.

— Năm tới Thảo định theo ban nào?

— Cũng chưa biết nữa anh. Có lẽ Thảo sẽ học ngành nào ít người mà dễ đậu nhất.

Mình bật cười. Thái độ tự nhiên của Minh giúp tôi dần dĩ dần. Cuộc nói chuyện trở nên cởi mở, thân mật hơn. Minh hỏi tôi đời sống nội trú của nữ sinh. Rồi Minh thuật lại thời gian anh học ở Mỹ, về cảm giác của người phi công trong lần bay đầu tiên, về lòng say mê cảnh cao rộng bao la của không gian... Chúng tôi cùng bàn luận thời sự, sách vở, báo chí, ciné, thời trang... Địa hạt nào Minh cũng tỏ ra thông thạo. Tôi khâm phục khiến thức Minh và trong tia mắt Minh, tôi biết Minh không coi thường khả năng hiểu biết của tôi.

Đến trưa người làm lên cho bay Diệp điện thoại về bảo bạn không thể đúng hẹn và mời cả hai xuống dùng cơm. Ăn xong chúng tôi lên phòng khách. Diệp vẫn chưa về. Tôi bước ra balcon nhìn xuống đường. Trời tháng mười nắng không gắt lại có nhiều gió. Gió lay lá cây trũng cá trông từ trên cao giống những làn sóng nhấp nhô. Tiếng Minh vang bên tai tôi :

— Thảo không ngủ trưa ?

— Không ạ. Thảo không có thói quen ngủ trưa.

Tôi giật mình. Trong nội trú giờ này tôi đã lên giường. Sao tôi nói dối nhỉ? Tại sao thế nhỉ? Ồi, lạ Chúa, cái vỏ sò riêng của con đầu rồi. Tôi khẽ liếc Minh. Theo ánh mắt Minh tôi thấy chiếc máy bay nhỏ xíu ở tít đằng xa. Chúng tôi im lặng ngắm. Thân tàu màu xám nổi bật giữa nền trời xanh biếc. Nhớ thuở nhỏ thức khuya học thi sợ ma ít mà sợ tiếng máy bay thì nhiều. Chỉ cần nghe tiếng từ xa là đã lập tức xếp sách chui tọt vào mùng đắp chăn đến tận mũi. Tôi nói Minh nghe. Minh cười hỏi. Bây giờ còn sợ không. Không sợ nhưng ghét. Giọng Minh có vẻ khác thường :

— Ghét tiếng máy bay rồi có ghét người lái không Thảo ?

Tôi quay lại, thấy khuôn mặt mình hiện rõ trong đáy mắt Minh. Tia nhìn sâu thẳm làm tôi chóng mặt. Đường như tôi đang ở trên con thuyền nhỏ giữa mặt biển đầy sóng. Tôi chớp mắt nhìn xuống đôi tay nhỏ đặt hờ hững trong song sắt nói khẽ : Sao lại liên kết hai sự việc khác nhau ?

Có lẽ tôi phải về. Trái sò riêng sắp bị bóc vỏ, gai nhọn đã vô dụng. Minh không giữ song ngó ý đưa tôi về.

— Anh không đợi Diệp về sao ?

— Tôi viết giấy đề lại cũng được. Tôi đưa Thảo về, Thảo nhé.

— Tùy anh. Tôi đáp sau tiếng thờ nhẹ.

Tiếng bánh xe lăn chậm trên con đường vắng và có nhiều cây. Buổi trưa thật yên tĩnh. Chúng tôi giữ yên lặng đến lúc xe ngừng hẳn trước cổng trường nội trú. Tôi bước xuống khẽ vuốt lại tà áo mỉm cười :

— Cám ơn anh Minh nhiều.

Minh ngập ngừng định nói điều gì. Tôi đứng yên chờ đợi.

— Tôi muốn nói với Thảo một điều trước khi chia tay. Tôi bắt đầu yêu hoa cúc Thảo ạ. Thôi, Thảo vào nhé.

Tôi nhìn mũi giày lững thững đếm bước. Tiếng đế da chạm nền ciment tạo âm thanh xào xạc phá tan không khí tĩnh mịch buổi trưa. Vườn hoa giữa sân hiện ra trước mắt, cánh hoa mềm yếu đong đưa trong gió. Nắng vàng. Cúc vàng. Và áo nàng vàng. Tôi mỉm cười bàng khuâng.

THIÊN BIÊN NGUYỆT

một hôm tôi đi

ĐOÀN PHƯƠNG MAI

Tôi mơ một cơn mưa ở trong phố, một cơn mưa buổi chiều có những hạt trong vắt. Tôi đứng dưới mái hiên. Mưa hạt nhỏ rơi rất nhanh và phủ mờ cả một quãng đường.

Từ già, từ già ! Thành phố ơi ! Hãy hôn tôi đi, hồi cơn mưa buổi chiều, hồi cơn mưa muộn màng gần tối. Sao đến trễ thế, thành phố sắp lên đèn, học trò về gần hết. Sao đến muộn vậy, tôi thấy cay ở mắt. Sáng mai ta đi rồi.

Tôi cũng bỏ về nhà yên lặng và xúc động. Làm sao không xúc động được khi từ già một thành phố nhỏ và dễ thương, và nhiều kỷ niệm. Hai hàng cây muối trước nhà gần với nhau hơn, hai dây dây điện và cột điện, đẹp hơn thường ngày. Nhưng tôi chỉ thích cơn mưa trong phố, mưa buồn và phố vui làm nên nhiều kỷ niệm, những khuôn mặt nhòe nhoẹt, những sợi tóc ướt, những đôi mắt đen, những mái hiên và những nơi trú ẩn...

Tôi xúc động, mặc dù biết có gì sáo trong sự chia ly bịn rịn của mình tôi vẫn xúc động, tôi vẫn buồn, vẫn ửng khóc. Nhà mình có hoa leo phủ và mùa này hoa không nở nên nhà phủ lá, lá rất xanh. Mẹ ơi, con không ưng đi đâu, Thành phố ngủ đi yên lặng trong cơn mưa gần tối, đèn trong nhà đã sáng, và mưa lóng lánh ánh đèn, đẹp ghê đi. Đêm nay tôi sẽ : *đêm ngủ chột khóc, Bồng hóa thành người.*

Mẹ đang xếp đồ đạc cho tôi. Tàn nhẫn ghê mẹ thấy không, cảnh ra đi của con. Con mới lớn trong thành phố này, mẹ biết không ? Con mới lớn, lớn tuyệt vời, con thích lớn lắm, và vẫn ở trong thành phố này cơ. Đi một nơi khác, con sẽ không còn gì nữa cả, cả một quá khứ kỳ diệu sẽ để lại đằng sau lưng ở một nơi xa, và con sẽ bắt đầu một chuỗi ngày khác để có một quá khứ khác mới hơn, và dĩ nhiên, không có bước đầu lớn lên. Con không ưng đâu mẹ ơi. Tôi lại thấy cay mắt. Mẹ ơi, con không ưng vậy đâu.

Con sẽ kể lại cho mẹ nghe con đã lớn lên như thế nào. Một con bé ốm yếu, hai con rết dài, ngày ngày theo mẹ đi học bằng xích lô. Một cô bé vẫn ốm yếu, và đen nữa, phải không; tóc cột đuôi ngựa, áo len hai màu và áo đầm trắng, những năm đầu trung học đó. Mẹ thấy không, con đã lớn lên thật êm ềm, thật tuyệt phải không mẹ. Hai con mắt khi mở cũng đại dai cho đến năm ni mới khôn (?), cái mặt khi mở cũng ốm, vai khi mở cũng gầy. Mẹ biết chẳng, con hay khóc quá, dễ khóc quá trong cái thời bé bỏng đó, và con đã « hóa thành người » — người lớn — lúc nào con không hay.

Con sẽ kể lại những con đường, có lẽ mẹ đã biết, nhưng chừ đã quên. Con ngo lên thấy hai tàn lá đan nhau xanh xanh, con ngo xuống thấy nắng và bóng râm tô màu trên mặt đường. Mẹ có biết những chiều thấy buồn tới nhà con bạn, nằm ngo mặt nhau, rung khóc. Rồi hội họa, rồi âm nhạc, con lớn lên đơn giản và bận rộn như xưa đó. Rồi những thân tình bắt đầu ràng buộc con ..

— Rằng con kiến hẳn lại lạy hờ chị ? Bé Tâm hỏi, trong khi tôi đang suy nghĩ — chẳng bao giờ tôi dám suy tư đâu — tôi yên lặng, rồi giật mình trả lời. Con kiến vàng chàng, không phải đâu, con kiến đen đấy, con kiến đen của quá khứ bò trên nắp bình sữa chết dí dưới ngón tay con bé, con kiến chết đi nằm trong hộp chôn ngoài vườn. Chỉ có con kiến đen mới gợi được hình ảnh của một thời ngây thơ và mơ mộng. Tôi vẽ con kiến khác quý lạy cái mộ con kiến đen. Rằng con kiến lại lạy hờ chị. Tâm cứ hỏi hoài, chị giảng nghĩa ma Tâm không hiểu chi cả. Rằng con kiến chị vẽ có hai cái chi, giống con thỏ. Tôi buồn buồn, buồn quá. Mưa đan những ngón tay tôi chảy lạnh trên da thịt, mưa ồm ánh ngoại trời như thể kim tuyến. Lại một danh từ bắt nhớ nhưng. Kim tuyến trên áo mẹ ngày xưa, đẹp và thanh bình, kim tuyến của một thời đại khờ và lãng mạn...

Mẹ thức tới dậy khi trời chưa sáng. Trời hết mưa từ khi nào nhưng ngoài sân lá còn ướt như mới khóc. Thanh phố sáng ni sẽ có nắng, tôi biết vậy, nắng sẽ vàng tươi như thể chẳng có ai bỏ đi. Tôi hé mắt, nằm dài trên ghế, thấy mẹ đi lui đi tới, lảng vảng dọn dẹp trong ánh điện trắng rực rỡ. Những hình ảnh, những âm thanh vừa chơi lại vừa mờ mờ ảo ảo nhưng ánh sáng trắng thì nhiều lắm. Tôi thấy mình hết chuyện đề nhớ, hay là nhiều quá nên tôi ngọt ngào phải quên lãng. Hết thì giờ để hồi tưởng. Tôi thấy tôi thành thang nhẹ nhàng. Thì giờ bây chừ dành cho mẹ, cho những thu nhận, không còn đề nhớ nhung. Mẹ bắt tôi uống sữa nóng và lắ. tôi quay lại với những chuyện vặt vãnh thực tế :

— Mẹ có xếp cho con cái khăn quàng lơ trôi lạnh.

Tôi dạ, rất ngoan. Mẹ có xếp mấy ống thuốc. Mẹ có xếp cho con gói bánh, phòng khi đói bụng giữa đường.

Tôi mở cửa nhìn trời sáng, sáng một cách chậm chạp và bình thản. Vẫn như mọi ngày chứ ? Không, tôi sắp đi, xin từ giã. Giũ dùm tôi và gửi gắm dùm tôi với những gì tôi chưa dám nói lên, vì thấy không, tôi chưa lớn lắm đâu.

— Hồi đêm, con ngủ có ngon không ?

— Thừa mẹ, tôi dấu ánh mắt đời khác của mình vào đáy ly, hồi hộp đến nỗi chỉ dám thăm thì. Thì vẫn như mọi đêm, đêm qua con khóc, bỗng... hóa thành người.

ĐOÀN PHƯƠNG MAI

HOÀNG ĐÌNH HUY QUAN

tôi và những vì sao

Tôi vừa trở về sau cơn mộng nhỏ
Tối nay trời tắt những vì sao
Tôi hay em vẫn còn nín thở
Sáng nay lửa đỏ đã lên cao

Tôi chạy trên ô gạch vuông chiều
hôm trước

Tôi đuổi theo những vì sao
Tôi bắt tôi hay tôi bắt thiên nhiên
Tôi giết em hay tôi tắt thở

Tôi là vì sao nghìn năm về trước
Hôm nay còn soi sáng nhân gian
Sao em chết ngắt lời huyền hoặc
Sáng hôm qua máu vỡ muôn loài

Tôi ôm sao ngủ như tình nhân
Đêm nay tưởng đã qua đời khác
Tôi ôm sao ngủ mà vô thức
Sáng hôm sau nhìn mãi không ra

Đúng tôi vừa qua cơn mê ngủ
Tôi nuốt sao hay sao nuốt tôi
Tôi nuốt sao sao sao còn đó
Sao nuốt tôi sao tôi ngồi yên

Tôi thả đầy sao trong mạch máu
Sao thả đầy tôi trên tóc em
Tôi đắm suốt thiên nhiên mà khóc
Thiên nhiên đắm suốt tôi máu khô.

chiều vỡ bóng mưa

Tôi không chút buồn rầu khi em bước
Đường hôm qua cỏ úa và mưa mau
Những dấu chân em bước tan theo nhau
Vâng, tôi hiểu những điều gì sẽ đến

Trời đã tối và mưa kia không hẹn
Như cuộc tình vỡ bóng chiều hôm nay
Tôi còn đây chút bóng tối riêng tây
Và đồng lõa với lũ dơi cô độc

Em hãy bước và hãy nhìn phía trước
Hãy thù hận, giận dữ, bước qua mau
Tôi tin em đáng nhỏ đẹp như thu
Dù cay đắng dù lòng em rất nhớ

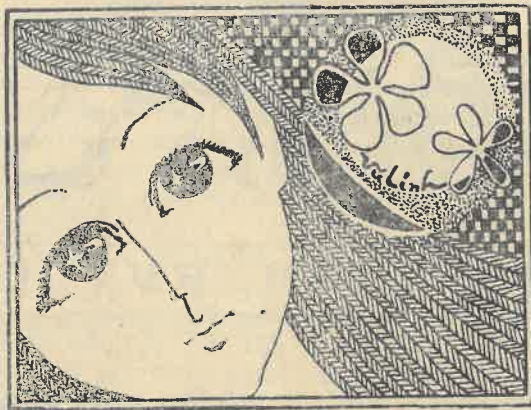
Trời không cấm và trời không thề
Cho chúng ta giọt nước mắt muôn đời
Em sẽ quên và tôi gượng nụ cười
Những quá khứ như những gì ảo ảnh

Hãy trả lại cho một thời buồn thảm
Em tôi ơi, hoa vừa nở trên đường
Có mùi hương, vắng, có một mùi hương
Nhưng thoáng thoáng qua đi như kỷ niệm.

HOÀNG ĐÌNH HUY QUAN

KIỀU GIANG

mười bảy tuổi của dung

Ngọc Dung thân mến, những ngày tháng ghi trên đầu trang vở của Giang đã thay đổi rồi đó. Tháng mười một, chẳng có gì lạ hơn tháng mười. Có lẽ trời sẽ mưa nhiều hơn và ngày nào, trưa nào Giang cũng thấy bức bối khi nhìn qua cửa sổ về hướng đông thấy những đám mây đen kịt. Tháng này Dung cũng đã thi xong trong một ba kỳ thi lên lớp rồi. Trong những lá thư gửi cho Giang sắp tới chắc sẽ không còn câu than thở bài của học trò ban A dài mà phải thi liên miên chứ?

Nhưng vào tháng mười một, Dung ạ, mười sáu ngọn nến hồng sẽ được thắp lên trong một góc phòng nào đó, và sẽ lần lượt được thổi tắt từ một hơi thở trong cái miệng xinh xinh, giữa hai bàn tay chụm lại. Tháng của ngày sinh nhật, êm đềm nhẹ nhàng như màu xanh của lá khế cựa mình chuyển sang màu vàng. Cũng như tuổi hồng mười sáu lặn tàn theo ngày kỷ niệm ấy để cô bé thoát khỏi mảnh vỏ hồn nhiên, trở nên một «chị» nghiêm trang với cặp kính rạn. Dung có muốn thế không? Hình như trả lời không cũng không được Dung à. Mười bảy tuổi, ta nghe như mơ hồ lạ lẫm cái tên gọi ấy, như cái tên của thế giới khác khó lòng thân quen, Dung nhỉ!

Ở cái thư nào đầu tiên gửi cho Giang, Dung tình cờ nhắc đến tháng mười một, tháng trong mùa lá vàng. Nhưng lại là tháng này hoa ăn trái, hoa vú sữa li ti, hoa

khế trắng đỏ dễ thương như bài Thánh ca và hoa ở cây xoài từng chùm vàng xua. Mùa này hoa cúc cũng đẹp lắm Dung ạ, thu cúc xuân đào mà. Giang thích hoa cúc vàng, vàng tươi như màu thuốc gọi đầu trong chai thủy tinh hoặc vàng như miếng dừa chín thơm ngát, thơm nước ở những vết cắt, và nhất là vàng như mùa thu vàng quanh ta, phải không Dung? Hồi nào đến giờ Giang chỉ thấy Dung dễ thương trong áo dài trắng, hôm nào Dung thử thử mặc áo vàng nhé. Nhưng Dung đừng mặc vào những sáng đi học, bà di giám thị sẽ tròn mắt ngạc nhiên và Dung sẽ được thành thời quý gối đệm lá rụng trong sân trường ngay.

Giang tưởng đến một Ngọc Dung nhanh nhẹn và tươi như... một cái bìa báo (mà Giang thích hình vẽ một cô bé dễ thương ơ là dễ thương) Những lúc Dung đi bán báo, mới thật buồn cười, miệng nói tia lía và tay nhét báo vào cặp người mua. Có lẽ cái tên ảnh hưởng vào người Ngọc Dung cơ mà. Dung mau mắn cũng như Xuân Dung bạn cùng lớp với Giang vậy, mà Giang đã «tổp» bớt miệng nó với tên «Xuân Sầu» đó.

Dung ạ, chiều nay trong khoảng trời mây trắng trước cửa sổ phòng Giang nhìn ra, chuồn chuồn bay nhiều lắm. Có con bay đập mình vào cánh cửa, nhưng có con lại bay xa tít, như đang ở gần chiếc máy bay bạc vừa cất mình lên khỏi phi trường. Chẳng biết Dung có thích chuồn chuồn không, để Giang bắt cho vài con. Vào mùa này, xưa kia, khi nắng đã nhạt trên tàn cây hoa giấy, Giang và thằng em rời nhà, nhảy vào cách đồng cỏ đang sau chơi đùa. Hai đứa thích chụp những con chuồn chuồn đỏ tía hay những con cánh cam tròn trĩnh nằm thờ ơ trên lá. Những con chuồn chuồn đỏ rực rỡ, Dung ạ, bay vút vờ, hai đôi cánh mỏng dính đập buồn bã, xác xơ. Hình như chúng muốn tìm lại tổ ấm xưa đã bị hạt mưa phù phàng nào nhỏ xuống hủy hoại. Và Giang mong, nó sẽ được thâm nhập vào một tổ khác, tốt hơn, thân ái hơn để đến bù.

Ngọc Dung mến.

Ngoài cái màu đỏ tươi tắn rực rỡ của lũ chuồn chuồn, nó còn mang một nỗi buồn thâm nào (?) Như Dung, trong tâm trí lơ mơ của Giang, chỉ thoáng hiện cái gì đó, một chút thôi, để thấy Dung muộn phiêu như một loài rong rêu hoang hiên dưới đáy biển. Không có gì quan hệ đầu Dung (?) Cái gì rồi cũng qua, như sóng triều mang những mơ ước của mình trên bãi cát ra khơi, như con chim bay vút vạch một đường mạnh trong không khí rồi thôi, không còn cả một dấu chân trên nền gạch ẩm lạnh.

Mười bảy tuổi rồi Dung hãy cười thật tươi, như cái bìa báo nào, rồi xôn xao với những mộng tưởng đầu đời.

KIỀU GIANG

HOÀNG DU THỤY

BIỂN XƯA

Biển đi vào đời em rồi, bằng đôi mắt màu hạt dẻ, bằng nụ cười kênh kiêu trên môi. Biển đi vào đời em rồi, bằng nét cao ngạo, lạnh lùng trên gương mặt phong sương. Em thương Biển rồi, Biển ơi. Thương cho đến ngày em chết cũng còn thương. « *Hồn lìa rồi nhưng anh ơi, tình còn nồng dôi con người. Nhắc cho ai biết cuối đời có một người yêu khôn người* ». Bây giờ, em đã tùy thuộc vào Biển. Một sự tùy thuộc tự nguyện. Em cười. Em khóc. Em buồn. Em vui. Tất cả đều vì Biển, cho Biển dù không biết Biển có vui lòng nhận hết dù em. Và Biển ơi, Biển đã thực sự đi vào đời sống em không thể tách rời từ ngày em tặng Biển chiếc khăn tay thêu chiếc mỏ neo xinh xinh với tên của Biển kèm theo lời dặn dò: « Biển mà lấy khăn này lau nước mắt cho cô nào là em... khóc à » Biển cười không đáp Em nhìn vào mắt Biển nghe hồn mình cuốn hút trong đó.

Cuối mùa Hạ em tìm về bãi biển quen. Em yêu bãi biển này vì trên những lối đi còn dấu chân Biển đã qua, vì có ngôi nhà trắng của Biển nằm chờ vợ nơi con đường vòng quanh núi và ở đây đã có lần em tình cờ gặp Biển. Biển từ dưới nước xanh nổi lên đứng trước mặt em. (Em cứ ngỡ Biển là hoàng tử nào dưới thủy cung rẽ nước lên chơi). Em lặng nhìn Biển bàng hoàng lẫn sung sướng. Biển đó. Biển rất dễ thương với chiếc quần tắm nền trắng, bông cam. Biển rất trẻ con nhảy trên từng đợt sóng. Rồi hết

một ngày, Biển trở về thành phố với những bản đồ hành quân, với những con số. Rồi em về thành phố với sách vở buồn tênh. Phút cuối đứng trên bãi vắng, em nhìn ra khơi khẽ nói: « Buồn ghê Biển hử? » Biển lặng lẽ gật đầu. Rồi hai đứa không nói gì cho đến lúc chia tay.

Thương Biển, em về tìm kiếm cho đầy ngăn tủ những chiếc mỏ neo. Lớn có, nhỏ có, bằng đồng có, bằng vàng có. Để rồi mùa hạ này em ngồi trên ghềnh đá xám năm nào nhớ từng kỷ niệm với Biển. Buồn đến khóc Biển à. Sống nơi đây cho hết những ngày cuối hạ rồi trở về cùng sách vở thân yêu. Đây là giờ ra chơi cuối cùng đó Biển ơi. Giờ ra chơi cuối cùng của 7 năm trung học. Sẽ không còn những lần đi học quên mang phù hiệu đi ngang qua phòng tổng giám thị kéo tóc đầu che. Sẽ không còn những chiều những trưa đi về đếm từng vuông gạch thân quen. Ngày tháng đó, dễ thương vô cùng vì... em chưa biết thương anh, Biển ơi.

Ngày đầu tiên vào học trường mới, nhìn giảng đường thanh thang với những hàng ghế lạ hoắc, em muốn khóc ghê đi. Nhớ ngày nào ngỏ ý học Luật, Biển nhìn em cười: « Thôi, văn hay chữ tốt vào học Văn Khoa đi. »

Những ngày mới đến bờ ngõ cũng qua đi bây giờ em bắt đầu yêu trường như yêu Biển. Ở đó, mỗi trưa em đều thấy Biển đi làm. Ở đó có ghế bàn mang tên Biển, có những giờ em bỏ học đến quỳ nơi nhà nguyện dòng kín nước mắt đầm đìa trên tay mà nhớ đêm nào có Biển em khóc; Biển ân cần vỗ về và những ngón tay Biển trog gầy gầy lau dùm nước mắt. Thật lâu, Biển mới hỏi: « sao khóc? » Em lắc đầu không đáp. Rồi nước mắt lại tuôn rơi khi Biển dịu dàng cúi hôn tay em. Em chờ đợi một lời thương của Biển nhưng Biển không nói gì. Sao Biển không hiểu dùm em với cuộc tình đắm thắm? Sao Biển không hiểu dùm em với những ngày mong đợi quắt quay? Mong đợi Biển và tình yêu của Biển. Mong đợi một tờ thư phúc đáp nhưng bao nhiêu lần gửi thư đi là bao nhiêu lần em thất vọng. Để em vẫn còn những đèn khuya ngồi bó gối nghe KL hát Tình Nhớ mà mơ một cánh thư tình của Biển dù chỉ là *thư tình trên cát*. Để rồi đôi lần không cưỡng được nỗi nhớ em đến nơi làm việc của Biển, nhìn Biển rồi lặng lẽ ra về.

Chiều nay đang đi trên đường CĐ bỗng em dừng chân, chết sững. Biển đó. Biển với chiếc xe Lambretta màu xám, với quần phục xanh và casquette đen. Em nhìn Biển nhưng ơ kia, Biển không thấy em hay sao mà thản nhiên chạy thẳng. Đôi mắt lúc mở to, ngơ ngác. Lại khóc. Biển yêu dấu, bao giờ Biển mới nghĩ đến em? Bao giờ Biển mới ngược nhìn lên lầu trường VK kiếm tìm trong mỗi lần qua đó? Bao giờ Biển mới nhớ thương em như em thương Biển bây giờ? Biển ơi, hay đến cuối đời cũng không bao giờ hẹn có ngày đó?

HOÀNG DU THỤY

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

chiếc tem hiếm nhất

Nhà sưu tập tem thư Stanley Gibbons ước đoán một trong những chiếc tem của Guaiava thuộc Anh phát hành năm 1856 trị giá 1 Cent màu xanh đậm trị giá khoảng 288.000 Mỹ kim theo hối xuất hiện nay.

Chiếc tem được tìm thấy hồi năm 1873. Nhà sưu tập tem Wygborg đã mua chiếc tem trên trong cuộc bán đấu giá tại thành phố Nữ Ước hồi năm 1970 là 280.000 Mỹ kim.

Đây là chiếc tem mẫu duy nhất của loại tem hiếm có này còn tồn tại.

họa phẩm picasso

Họa sĩ nọ thực không biết nịnh đầm chút nào cả.

Trong phòng triển lãm ông ta thấy một bà cận thị như muốn lòi con người ra kêu ông ta lại và hỏi :

— Đây có phải là họa phẩm Picasso không ?

— Thưa bà không. Bà đang đứng trước một tấm gương.

ngạc nhiên

Một nhà may danh tiếng nọ ở Saigon tổ chức một buổi trình diễn thời trang và tuyển chọn 10 cô thật đẹp để trình bày các kiểu áo mới do ông ta vừa vẽ kiểu. Ông ta hứa mỗi cô sẽ có « một sự ngạc nhiên và một cái áo ».

Buổi trình diễn chấm dứt ông chủ nhà may sau khi cảm ơn 10 cô gái làm mẫu và trình trọng nói :

— Sự ngạc nhiên đó, thưa các cô, là không có áo tặng.

TRẦN QUỲNH THÁI HÒA

mũi hảo vọng

Ở cực Nam Phi Châu, mũi Hảo Vọng (Cap de Bonne Espérance) do Vasco de Gama đặt trong cuộc thám hiểm vào cuối thế kỷ 15.

Ở vùng biển này thường có sóng gió rất mạnh gây nguy hại cho tàu thuyền đi lại, nên mũi biển là nơi an toàn cho tàu tránh gió bão tiếp tế thêm nhiên liệu. Từ sau hành trình

của Vasco de Gama, người Tây phương lần lượt sang Ấn Độ và Đông Nam Á để tìm thuộc địa và nguồn lợi của địa phương. Đến khi kênh Suez được lập mũi Hảo Vọng mới mất dần tính cách quan trọng của nó.

HOÀI DUNG (Huế)

động đá bằng thủy tinh

Động này nằm trong sa mạc tiểu bang Idaho, sâu 45m. Du khách có thể tránh sức nóng 90°F bên trên bằng cách đi xuống động giữa những hàng cột thủy tinh tỏa hơi mát 32 độ.

động của ước nguyện

Động Luray, tiểu bang Virginia là nơi du khách bỏ tiền xuống đáy hồ nước trong để ước nguyện. Hiện có lối 600 ngàn đồng tiền nằm dưới đáy nước. Tiền này được giúp cho các tổ chức từ thiện.

động của người khổng lồ

Động Carisbad lớn và đẹp nhất nước Mỹ có những hang rộng huy hoàng như các đại giáo đường. Thang cao hơn 12 thước. Muốn đi hết đường hang chúng ta phải mất hết 30 phút.

trong thịt cá có những chất gì

Trong thịt có 6 chất cần thiết trong cơ thể là : chất nước, chất ngọt, chất đạm, chất béo, nước khoáng và chất tươi.

Chất đạm rất cần thiết cho cơ thể. Trẻ con ăn thiếu chất đạm sẽ không lớn. Người lớn thiếu chất đạm thì mệt mỏi, sút cân, gầy ốm, suy nhược.

NGUYỆT QUẾ

dầu lửa trong sa mạc sahara

Năm 1956 Pháp tìm kiếm ra nhiều mỏ dầu lửa ở Hassi Messaoud và Edjéle thì cuộc khủng hoảng chính trị giữa Pháp và Mặt trận Quốc Gia Tự do Algérie càng trở nên căng thẳng. Người ta ước lượng số dầu dự trữ ở Đông Nam Sahara khoảng 300 triệu tấn. Các công ty Pháp khai thác mới 5 triệu tấn thì bị phá hoại (thiết lộ và các hệ thống dẫn dầu vv) Ngày nay sản lượng dầu khai thác là 40 triệu tấn và mỗi tranh chấp giữa Algérie và các công ty ngoại quốc vẫn còn tiếp diễn.

kênh suez

Dài 168 km là một công trình vĩ đại của Ferdinand de Desseps người tách rời Châu Á khỏi Châu Phi. Kênh sâu 12m rộng 1000 mét. Nhờ kênh Suez các tàu bè từ Địa Trung Hải và Đại Tây Dương muốn sang Ấn Độ dương không phải đi vòng qua mũi Hảo Vọng (rút ngắn hải trình được 9.000 km).

H.D. (Sưu tầm)

đảo phù thủy

Là một hòn đảo nhỏ nằm gần bờ biển Á Nhĩ Lan, gọi là «đảo phù thủy» vì ngày xưa đảo ấy là nơi tụ họp của các phù thủy Âu Châu, hiện nay trên đảo có 13 con dê có 3 sừng theo sự tin tưởng của dân gian thì trên đảo có cái gì «tà giáo», huyền bí còn sống mạnh qua sự tồn tại lạ lùng của giống dê 3 sừng và số 13 tượng trưng cho sự xui xẻo.

LANG KHƯƠNG (cóp)

CHẠP PHỐ nhật báo

CHỦ NHIỆM: KIẾN VÀNG THƯ KÝ: KIẾN CAO CĂNG

TẠI SAO VẪN CHƯA THẤY : BỜ CÁU ĐẬU XUỐNG VIỆT - NAM

VƯƠNG QUỐC KIẾN :
Cuối tuần qua, tiến sĩ Mới Già lại diễn thuyết tại Đại học đường Kiến Gió. Với một đề tài cũ rích : Hòa bình đã rung chuông báo hiệu chưa? Câu giải đáp là sắp sửa. Lần trước Tiến sĩ Mới Già đã đưa ra ý kiến tương lai các nhà hàng, thức gạo mong mỏi của dân VN đã rắc đầy khắp đất nước, thế mà vẫn chưa một mọt được chim bồ câu đáp xuống

CỤ NGUYỄN DU hiện về năm họ 3 tro

SÂN HOA LƯ' 26-12 :
Theo nguồn tin mật của các phái viên Kiến Cảnh tại Đại hội Thanh Niên Sinh Viên Học Sinh và triền lâm sản phẩm Nông lâm súc cho biết thì, trong đêm 26 rạng 27-12 cụ Tiên Điền Nguyễn Du đã hiện về ngôi bên gian hàng thủ công nghệ của trường Nguyễn Du. Cụ ngồi lật từng trang quyển Đoàn Tể tướng Tân Thanh do học sinh trường mang tên cụ viết và trình bày hoàn toàn bằng tay. Cái bìa quyển sách vì đại nầy bằng gỗ kiêu nòi chữ Đoàn Trường Tân Thanh phủ đã được giải nhất môn thủ công kỳ triển lãm này) những kẻ nhìn xem chấn động tinh thần khi thấy cụ Tiên Điền vừa lật từng trang sách (mà chắc cụ không đọc được vì sách viết bằng quốc ngữ!) vừa khóc. Kiến cảnh quen thói... đặc phái viên nóng nảy chạy đến định... phóng vấn cụ thì cụ biến mất. Thật đáng tiếc. Các bạn có thể giải đáp đùm nỗi thắc mắc của Kiến cảnh chăng.

Kề như là lại thêm một sáng kiến mới của Tiến sĩ Mới Già, ông khuyến khích Chủ nhiệm tuần báo Tuổi Ngọc nên in 40 triệu số đề phát không cho mỗi người dân VN một số. Có một tuần báo yêu thương cầm hòa bình tại mỗi nhà.

LƯU Ý QUÝ BẠN NGỌC

38PNL - Văn phòng...
TKTS Tuổi Ngọc vừa ra một thông cáo đại ý nhắc nhở quý bạn Ngọc thường viết lại gửi cho TN như sau :

1. Các bài viết nhớ đánh số trang thứ tự kéo khi năm chung với các bài vở khác ở tờ soạn sẽ có sự bố cáo « trẻ đi lạc » gây phiền phức cho các... cơ quan an ninh.

2. - Nạn tránh những lối... làm đáng chữ viết. Bởi các ông thợ xếp chữ không ưa những lối viết « bay bướm ».

TIN TỨC GIỚI TRẺ TUẦN QUA

SAIGON 24-12 : Đêm Noel thường là đêm mà quý vị cảnh sát công lý và tư lệ phải làm việc vất vả cũng khổ sở. Tuy giới nghiêm vẫn giữ như cũ nghĩa là 11 giờ nhưng phe ta cứ tà tà lang thang và phóng xe đến một hai giờ sáng, và quý vị bạn dân cũng thông cảm ra phết. Tin từ Sở vệ sinh Đô thành và Sở Nghiên cứu Vệ sinh không khí cho hay, vì số xe cộ được tung ra hoạt động đến giờ đã đêm đông mà đã có 43 con chim cồng rất nhiều sâu bọ, chuồn chuồn, ruồi muỗi đã chết vì bị

Nhưng mới chỉ đề nghị thôi, đã thấy ngài chủ nhiệm TN quay đi đầu đôi mắt buồn thắm như mỗi lần nhìn xe chở báo cũ đem về chất kho.

Buổi diễn thuyết của Tiến sĩ Mới Già đã được hàng ngàn người tham dự.

Trông nghệ sĩ thiệt đấy nhưng mắt về... khoa học. Thầy cô sẽ không bảo đảm là vẫn chương của quý vị viết không rõ ràng còn đứng nghĩa.

3. - Không nên vác thơ vác nhạc của thiên hạ vào thơ văn của mình như là một cái mói, rồi sẽ thành khó ưa, mất ý nghĩa sáng tác. Chỉ coi như là một phương tiện nhỏ (những thơ văn nhạc của thiên hạ) để gợi hứng.

Ngoài ra những bài vở của bạn Ngọc viết cho chủ đề cũng còn được nhắc nhở trên đầu bài viết chủ đề đó đề tiện sắp xếp.

nhằm đọc từ khỏi xăng nhà ra. Riêng về người thì ngoài con số mấy chục vào bệnh viện vì phóng xe và bị xe phóng còn có đến hàng trăm người (đá số là những thanh thiếu niên có người yếu) đã ngã bệnh vì đất nhau đi trong đêm dưới làn sương pha lẫn khói xăng và bụi bặm. Và ngay trong đêm Giáng sinh, những lề đường có mướt đã bị dẫm nát tàn bạo bởi những kẻ đi nhau đi trong bóng tối.

CHUYÊN RỪNG RỌN CỦA THẾ KỶ NAY NGƯỜI ẮN THỊT NGƯỜI

SANTIAGO 27-12 (UPI)
Nhiều tin tức đồn đại đang lan truyền rộng rãi, theo đó 16 người sống sót trong vụ

1 chiếc máy bay Uruguay rơi trong vùng rừng núi Andes gần Santiago đã ăn thịt các người chết để sống lấy lát trong suốt hơn 2 tháng trời trước khi được tìm thấy hôm thứ bảy vừa qua. Guillermo Silva, trưởng toán tìm cứu cho biết nhân viên của ông đã tìm thấy nhiều mảnh xác người bị chặt ra, nhiều bàn tay và bàn chân trơ xương nằm rải rác gần xác chiếc máy bay. Những người được tìm thấy, sau khi được đưa về Santiago, đã làm lui đi thắng vào khách sạn và không chịu trả lời các câu hỏi của báo chí về thức ăn gì họ đã dùng trong thời gian ở trong núi.

RAO VỜ VẤN

pháp tân kỳ, giáo sư thứ thiệt Cam đoan không kết quả vẫn lấy tiền. Chỉ tên tại GS xạo số 1000 đường Thiên Lôi.

● **CHUỘC :** Xe theo luật Hồng Đức. Sinh viên nghèo mất Fiat Sport 850 số ER 9999 hồi 8 giờ sáng 31 tháng 11-72. Cam đoan sẽ làm khó dễ. Liên lạc địa chỉ 1001 Đại lộ Nguyễn Huệ nổi dài SG

● **TÌM :** Một vệ tinh nhân tạo phóng đi từ mũi Cà Mau hôm 31-11-1970 đã đi lạc mất. Ai thấy ở đâu xin chỉ dùm, liên lạc tòa soạn CPNB. Nếu ai chấp chứa sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm.

CŨNG GỌI LÀ MỘT CHUYÊN GIANG HỒ VẬT

Bút ký Kiến Em

Bạn con nít ưa bắt chuồn chuồn rồi cầu cánh hoặc cột chỉ cho bay tà tà chơi. Trò chơi ác độc, chơi trong sự đau khổ của kẻ khác. Chuồn Chuồn mà bị bắt thì tội vớ mắt mộng giang hồ. Làm sao bây giờ. Tôi nghe nói Chuồn Chuồn có đôi mắt có thể nhìn ba phía, từ sau lưng. Ôi lợi hại, và kẻ thù thì thường là ở phía sau lưng. Chú bé trốn học đã vươn tay tới sát đất Chuồn Chuồn mà hân không hề biết, vẫn ung dung ăn sáng. Thôi rồi, tội nhảm tội mất, hai ngón tay của chú bé đã tóm ngay lấy đuôi của Chuồn Chuồn mà tôi đang nằm trên đó.

văn minh xử người ta

MANAGUA. Dân chúng đã nổi lửa đốt nhà mình để hy vọng được lãnh tiền báo hiểm vì trước đó một trận động đất khủng khiếp xảy ra tại đây gây một trận hỏa hoạn "khổng lồ" phá hủy nhiều

việc cứu trợ nhưng nhiều người vì tiếc của đã không chịu đi đến nơi nhà nước phải dùng đến quân đội. Cái tình người đối với đất đai quê hương ở xứ nào nó cũng thâm thiết cả, như ở ta có người nhiều dừ nghèo khổ đi tìm kiếm cũng khư khư giữ lấy cái mảnh đất quê hương không chịu dời đi nơi khác làm ăn như cái hồi thời Đệ I Cộng hòa chính sách đi dân lên cao nguyên khai khẩn đất hoang cũng đã gặp nhiều khó khăn. Và con người ở đâu cũng vậy. Túng quá thì liều, kiểu như đốt nhà mình để hy vọng lãnh tiền bảo hiểm !

người keo kiệt nhất thế giới

Khi qua đời bà già độc ác Hetty Green (1835-1916) người Hoa Kỳ đã để lại một gia sản trị giá 95 triệu Mỹ kim.

Bà luôn dành riêng để gửi vào ngân hàng một số tiền 31.400.000 Mỹ kim vậy mà bà keo kiệt đến nỗi phải để cho cậu con trai của bà bị cưa chân vì bà cứ hện lần hồi không chịu đóng tiền thuốc men cho bệnh viện chữa trị sớm. Suốt đời bà, bà luôn luôn phải ăn cháo lúa mạch nguội, bà thường nấu một nồi lớn để dành ăn làm nhiều bữa chứ không chịu hâm nóng lại vì sợ tốn kém!

sinh vật thở

Một con chuột thở 200 lần một phút. Chim bồ câu thở từ 35 đến 70 lần một phút. Gà mái thở 40 lần một phút. Người ta thở 18 lần một phút. Còn ngựa hô hấp chậm nhất là 8 đến 10 lần một phút.

PHAN ANH TUẤN CẬN (sưu tầm)

móng tay biểu lộ sức khỏe

— Móng tay khô và dễ gãy : Chúng chứng tỏ cơ thể thiếu khoáng chất. Ta phải ăn lươn, đậu, pho mát, bơ, hạnh nhân và uống nhiều sữa.

— Móng tay mềm và bở : Không còn gì nghi ngờ nữa, do sự ăn uống thiếu chất thịt cơ thể ta bị suy yếu.

— Móng tay dày và cứng : Rất có thể là bệnh phong thấp hoặc bệnh sưng khớp xương, nếu không là tuổi già.

PHAN MY MY (ghi)

ong nghệ

Con vật đã dạy cho loài người dùng mặt cưa để làm giấy.

Xa xưa, người ta chỉ biết lấy giẻ

rách làm ra giấy. Một nhà bác học Anh, J.C. « Scheffer » một trăm năm mươi năm trước đây, khi nghiên cứu đời sống của sâu bọ, tìm ra được phương pháp làm giấy bằng thân gỗ. Một hôm, ông thấy ở ong nghệ là một thứ giấy cứng, mịn. Ông bèn coi theo cách nó làm. Do đó ông khám phá ra việc ong nghệ nhai chặt «li nhin» để chế ra một thứ giấy hết sức tốt. Những người đồng thời với ông không ai buồn nhìn tới.

Năm mươi năm sau, một nhà bác học khác tên « Keller » nhắc lại cách làm giấy của « Scheffer ». May sao thời ấy khan giấy rách, không đủ để chế tạo... Mọi người xoay qua cách dùng gỗ. Lúc đầu còn trật, sau cố gắng dần mới thành công. Xứ Thụy Điển và xứ Na Uy là hai xứ đứng đầu trong việc sản xuất bột cây để làm giấy.

làm biếng

Cha Tí rầy Tí :

— Tí sao sao con không làm bài mà ngồi ngó bạn bè để bị zê rô vậy hả ? Trong lớp con đâu có ai ngồi không khi mọi người đều làm bài ?

Tí bình tĩnh trả lời :

— Thưa ba có, thầy giáo đó.

lương cao nhất

Người được trả lương cao nhất thế giới là ông Sa Grandeur Sir Abdullah Al Salum Alsubab nguyên là quốc vương xứ Koweit. Hiện nay ông gần 70 tuổi. Ông lãnh mỗi tuần lễ 35,8 triệu quan mới. Đứng ra đây là những món tiền trả cho ông về những mỏ dầu hỏa trên lãnh thổ quốc gia. Ông dùng tiền này để chi dụng như ngân sách quốc gia.

thuế

Thầy :

— Tí, thuế đình đóng bằng gì ?

Tí :

— Dạ, thuế đình đóng bằng búa.

Thầy : ! ? ! ?

TRẦN CHẤN TRÍ

lý do giản dị

Một ký giả hỏi một dân Vénézuéla (Châu Mỹ La Tinh) tại sao nước họ có nhiều chánh biến cách mạng tể, thì được trả lời !

— Lý do rất giản dị : một số lớn dân tôi còn chưa được làm Tổng Thống một lần nào !

diệt ruồi

Ruồi ghét mùi nước hoa Lavande y như chúng ta ghét... ruồi vậy.

Do đó nếu bạn muốn nhà ở hết ruồi, bạn hãy đặt trong phòng một miếng bông gòn tẩm nước Lavande là dân chúng nhà ruồi sẽ cuốn gói đi chơi chỗ khác ngay.

ÁO VÀNG

chó sữa

Hai cha con đi chơi dọc đường gặp một con chó đang nhìn theo và sữa dữ dội. Đứa con sợ, cha nó bảo :

— Đừng sợ con. Con hãy nhớ đến câu tục ngữ « chó sữa là chó không cắn ».

— Vâng con biết, nhưng con chó đâu có biết !

ĐỜN CÒ

chuyện nên biết

— 25 thế kỷ trước đây, dân Mayas đã có một cuốn lịch hoàn toàn. Tính ra họ đã đi trước các nhà bác học Âu Châu đến 2.000 năm !

— Aesop, bậc thầy của những chuyện ngụ ngôn không hề viết chuyện ngụ ngôn bao giờ. Ông chỉ kể lại cho thiên hạ truyền tụng qua hàng bao nhiêu thế kỷ trước khi chúng hoàn toàn biến mất trong đúng 1.000 năm. Người ta chỉ tìm lại được chúng trong

một bản chép tại một tu viện ở miền Athos năm 1.844.

— Nữ hoàng Amélie của Bồ Đào Nha (1889-1908) đã có lần mặc nguyên quần áo bơi cứu một ngư phủ bị chết đuối. Guơng can đảm nay đã được mọi người ở khắp Âu Châu kính phục.

— William Pitt đã biết đọc tiếng La-tinh và Hy Lạp vào năm 7 tuổi, nhập học Đại Học Cambridge năm 14 tuổi, thành nghị sĩ năm 21 tuổi và làm thủ tướng nước Anh năm 24 tuổi. Ông là chính khách trẻ nhất giữ chức vị quan trọng này.

HUỲNH THỊ NGUYỆT XƯA

ngủ mát

Một cặp vợ chồng mời một người bạn về ngủ mát cuối tuần tại nhà mình ở đồng quê. Nhưng hết ngày chủ nhật sang ngày thứ hai, rồi một tuần trôi qua người bạn vẫn không nói gì đến việc ra đi cả. Cuối cùng người vợ thu hết can đảm để nói khéo :

— Này anh, anh ở đây đã tám ngày rồi, chắc chị và các cháu ở nhà mong anh và buồn lắm.

— Vâng, chị nói phải, để tôi đánh điện cho nhà tôi và các cháu đến đây ở chơi luôn.

ĐỜN GÁO (cóp)

giác quan của con người

Người ta có 11 giác quan. Ngoài 5 giác quan thông thường, chúng ta còn có thêm 6 giác quan khác. Đó là :

- Giác quan về thời tiết.
- Giác quan về sự thăng bằng.
- Giác quan về sự đói.
- Giác quan về sự khát.
- Giác quan làm căng thẳng thớ thịt.

— Giác quan về sự đau đớn.

Ta có thể ghi thêm : Giác quan về linh tính.

KIỀU GIANG (sưu tầm)

NGUYỆT QUẾ

NỤ HỒNG CHO BỐ

Từ lúc nào nhỉ, trong một buổi sáng mùa Xuân nắng ấm, trong một buổi trưa Hạ, một chiều Thu hay trong một buổi tối mùa Đông lạnh lẽo. Nụ hồng thương yêu cho bố chợt tỏa hương nồng tha thiết?

Có lẽ đoá hồng thương yêu đầu tiên hé nở khi em cảm thấy trong dáng của bố có cái gì thân mến, thiết tha. Ừ, có lẽ nụ hồng đã ngát hương từ đấy.

Em không biết bố sẽ nghĩ gì khi đọc được những dòng chữ bất ngờ này. Chỉ biết được em đang ngẩn ngơ giữa những trang giấy đã chỉ chút mực. Chỉ biết được trong những phút cho tâm hồn thả lỏng em chợt nghe thương bố lạ lùng, giữa phút giây này. Và em cũng vừa nhớ ra rằng đã chẳng bao giờ em biết nói một lời là em yêu bố nhất trên đời. Nói làm sao cho hết phải không bố? Vậy mà đã một khoảng thời gian bố bỏ em đi biệt. Như từ bây giờ, em không thể dứt lòng mình được nữa, và bố có thấy như con không, rằng bố con mình không thể sống xa nhau mãi được?

Buổi chiều đứng hong tóc. Gió lùa qua tóc em. Những sợi tóc đen mong manh óng chuốt đã giúp em rất nhiều trong những lần buông xỏa đọc cho nhau chép bài thi lục cá nguyệt. Và bất chợt em đã nhận ra những sợi tơ trời không còn được bố nâng niu như ngày xưa nữa. Sao thế hở bố?

Bố, mùa Đông đã trở về rồi đó bố. Sáng nay. Con ôm cặp đến trường khi sương mai còn vương trên đầu lá, và mặt trời còn chơi trò ú tim với những vì sao trong vùng nồm mướt tơ trời. Bố có biết nỗi buồn trong con lúc ấy thế nào không? Hai năm trước, con đã biết thế nào là nỗi vui sướng khi được bố âu yếm đón đưa mỗi bận đi về. Còn bây giờ, bố kính yêu, một mình con gái thang thang đếm bước để nghe dáng mình gầy gầy giá buốt, cất dấu một nỗi buồn thầm kín, nhẹ nhàng nhưng sao nhớ nhung da diết. Bố đó, bố của con gái yêu. Bố có biết cho con gái không hở? Bây giờ bố đang làm gì? Có nhớ đến con gái bố không? Chao ơi! bao nhiêu câu hỏi đặt ra để rồi còn được bao nhiêu câu trả lời bố nhỉ? Bởi chung quanh nơi đây chỉ có một mình con đếm bước bơ vơ. Con gái ngơ ngẩn và vụng dại ghê đi phải không bố? Mà thực đó bố.

Bố kính yêu,

Nhận được thư bố chiều nay. Bóc ra đọc vội. Đọc xong con thấy buồn kinh khủng. Vậy là bố không về. Vậy là chiều nay chỉ có mẹ và con đi xem lễ thôi. Bố kính yêu, bố có biết rằng thư bố đến để sự trông chờ của con khép kín, để con biết rằng lại thêm một mùa đông vắng bố con buồn.

Bước chân vào Vương Cung Thánh Đường. Các hàng ghế đông kín người. Con quỳ xuống một góc khuất chấp tay nguyện cầu. Năm nay cũng như năm trước, bố nào biết được những gì con đã và sẽ cầu nguyện cho bố. Bao nhiêu thời cũng đủ rồi. Đủ cho con thì thầm cùng bố rằng: con yêu bố nhất trên đời.

Buổi tối trở về. Em ti tay lên cửa sổ. Ngược nhìn lên trời cao. Cuối trời xa... một vì sao lẻ loi. Nóc nhà thờ cao vút mờ hồ như những vòm cây trong bóng tối. Bỗng dưng em thềm khóc vô chừng. Thềm mắt cứ hoài sung đỏ để khi ra đường em dụi ghê và giận bố vô cùng. Nhưng làm sao được hở bố? Bởi dù sao bố cũng đã dành cho con gái bố nhiều nồng nàn ưu ái. Để cho con gái càng thấy niềm vui réo gọi trong nỗi đợi chờ, phải không hở bố ngút ngàn xa cách?

Bố kính yêu,

Mùa đông này con gần mười tám tuổi. Con sắp lớn rồi phải không bố? Nhưng sao con vẫn thềm thường bé dại như ngày nào để mộng rằng con

còn nằm trong vòng tay ngoan hiền của bố. Để mong rằng cuộc đời con gái bố mong ước chỉ có thể : một cuộc sống bình thường quanh bố mẹ. Một mong ước vừa tầm tay với. Như một bàn tay vừa đủ cho một bàn tay. Đủ lắm rồi và con không mong ước gì hơn nữa. Người ta thường bảo rằng : con gái giống mẹ nhiều hơn giống bố. Nhưng sao con thêm giống bố nhiều hơn giống mẹ. Con giống cha giàu ba họ. Chẳng phải thế đâu bố ạ. Mà tại vì máu bố chứa đựng trong thân thể con quá nhiều. Mẹ bảo con đấy.

Bố, làm sao nói hết được những kính yêu con dành cho bố ? Bố thì một đời xuôi ngược đó đây. Còn con gái thì cứ hoài hắt hiu trong nỗi nhớ. Những giọt nước mắt nào lại rơi rồi đó. Tuôn tràn trên má trên môi. Bây giờ con không phải dấu diếm những giọt nước mắt mình nữa bố ạ. Cứ để nó tự do, một lần này rồi thôi. Bởi bố đâu có ở bên con gái để nhìn con gái khóc. Nhưng thôi, con gái không giận bố đâu. Bởi con đã một đời nguyện thì thầm với bố. Bố kính yêu của con gái, rằng : con yêu bố nhất ở trên đời. Bởi, dù sao bố cũng đã dành cho con gái bố nhiều nồng nàn, ưu ái. Phải không, hử bố ngút ngàn xa cách ?

NGUYỆT QUẾ

NHÂN-BẢN vừa ăn hành (tái bản) :

7 tập nhạc TRỊNH CÔNG SƠN, bìa offset 4 màu :

- CA KHÚC THẦN THOẠI QUÊ HƯƠNG
- CA KHÚC DA VÀNG
- TÌNH KHÚC
- KINH VIỆT NAM
- TA PHẢI THẤY MẶT TRỜI
- NHƯ CÁNH VẠC BAY
- CỎ XÓT XA ĐƯA

và hai tập nhạc mới viết :

- TỰ TÌNH KHÚC
- KHÓI TRỜI MÊN MÔNG

Đã bày bán khắp nơi trên toàn quốc.

Đại lý tỉnh xin liên lạc : Diên Hồng 66 Lê Lợi.

Minh Phát — Mỹ Hạnh — Lá Bối — Sống Mới — Tinh Hoa

— Quần áo chú, không ăn được thì Ti chê. Ở mai Ti ăn được, Ti khỏi chê đi.

— Ti có cái miệng dễ sợ ! Mai mốt lớn Ti theo học Luật đi.

Đôi mắt cô bé tròn xoe, cô bé bỏ lại :

— Theo học Luật là sao hả chú ?

— Ti học Luật để sau này đi bán cá ở chợ rồi thi đua trở nghề với các bà bán cá chung quanh. Chú cam đoan cái miệng Ti sẽ thắng tất cả.

Cô bé giận dỗi ngồi im ngậm ô mai. Mái tóc xõa xuống vai hơi rối một chút vì gió. Đôi môi cong đầy vẻ buồn bĩnh khép kín. Phan ngả đầu sang phía cô bé ngồi cười làm quen :

— Này mai đừng có ra vườn hoa chải tóc nữa nghe không ? Ngoài đó nắng lắm coi chừng bị ốm. Chú có thằng bạn học Y khoa, Ti mà ốm chú bảo nó chích cho Ti một mũi đau, thiệt đau.

Cô bé bước xuống lẳng lặng vào. Phan kêu theo :

— Giận chú hả Ti ? Giận chú không thêm chơi với chú mai chú về cho coi.

Một cơn gió mạnh bay vào. Phan cắn nhẹ ngón tay và co vai lên lạnh buốt. Những bước chân nhẹ nhàng đổi hờn im hẩn trả lại. Khoảng không gian về đêm vắng tanh đơn độc. Phan nhắm hờ đôi mắt. Đêm tĩnh lặng có một chút băng khuâng.

— Chú Phan à ! Me nói chú Phan hay lấy ghê đó. Hơi một chút là hờn là lấy. Ti giận chú có tí xiu mà chú bỏ về. Xời ơi, Ti buồn cười ghê cơ. Mai mốt chú về tỉnh rồi Ti ở chơi Ti sẽ mua cà rem đền chú. À chú Phan ơi, Ti mới biết cái này hay lắm cơ. Ba nói chú học Luật đó. Xời ơi, vậy là chú đi bán cá rồi chứ không phải Ti đâu nghe, vì Ti không thêm học Luật. Mà ta bảo học Luật mà hay hơn lấy như chú thì chừng nào cãi cho người ta, chú hờn lấy với mấy ông chưởng lý chú bỏ về chắc người ta đi tù hết qua. Nhưng Ti không chịu vậy, Ti bảo chừng nào chú đi bán cá chú hờn lấy với mấy bà bán cá chung quanh chú bỏ về các vài hôm chú thất nghiệp vì cá của chú không bán bị ươn hết. Đúng không chú Phan ?

Chú Phan xạo ơi là xạo. Hôm nay Ti ra đứng chải tóc ở vườn hoa mà Ti không có ám đầu nên còn lâu Ti mới sợ ông bạn của chú. Mà ông bạn của chú có cái kim to như của ông ý tá đầu đường kia không chú Phan ? Chú Phan xấu lắm, chú lấy gương của Ti chẳng chịu trả cho Ti, làm hôm nay Ti chải đầu hỏng hết đó. Ti cũng không đòi chú đâu vì me mới mua cho Ti cái khác đẹp hơn.Ừ mà nếu chú không xài chú trả lại cho Ti đi, Ti sẽ cho Si Si để Si Si soi nghe chú. Chú Phan à ! Gối ô mai của chú ngon ghê, ở tỉnh cháu ở mai dỡ lắm đó. Cháu mới ăn chừng mười trái thôi à, cháu đem đi học phát cho tụi bạn mỗi đứa một trái, rồi cái hết luôn. Uống ghê. Biết vậy cháu khỏi đưa ai cho làm chi. Chú Phan ơi, lần sau về chú nhớ mua ô mai cho cháu nghe. Mua nhiều à. Chở cả mấy xe cam nhông Ti cũng ăn hết

đó. Chú đừng có tiếc à nha. Chẳng nỡ về Ti trả mà chú khỏi lo. Ti có cả con heo mập ú đầy tiền đó chú.

À này chú Phan, Ti không còn bé nữa đâu. Đừng có khinh. Ba mới bảo chứ con bé Ti này nhớn rồi. Cao gần bằng ba rồi. Ti nghe ba bảo me, này chứ con Ti lớn ghê mà lí lắc hoài như con nít. Rồi me cười. Me bảo gả nó cho thằng Phan đi. Ba cũng cười nữa. Mà Ti không hiểu chi hết á. Á nữa chú Phan. Thằng Nhân ở gần nhà Ti đó. Thằng thò lò mũi xanh ấy mà. Nó mới theo Ti lúc đi học và đưa cho Ti con gấu nhựa bóp vào bụng kêu éo éo đó mà chú. Nó bảo cho Ti nè. Rồi nó theo Ti hoài Ti kể cho ba nghe, ba bảo, nó tán con đó, đừng có nghe. Nghe rồi mai mốt chú Phan ra chú Phan giận. Eo ơi, Ti sợ chú giận quá chừng. Chú giận Ti, Ti hết được ăn ở mai của chú. Thiệt ghê.

Thôi. Me bảo đừng có viết nhiều. Chú không đọc đâu. Chú mắc đọc thư mấy cô hay là mắc đi dạo với mấy cô ở đó chứ ai thèm đọc thư Ti. Ti nghe lời me không thèm viết nữa. Bây giờ Ti đi ngủ. Me bảo mùa đông rồi. Hèn gì Ti thấy lạnh ghê. Lạnh thế này năm nhớ chú ghê lắm. Và nhất là tưởng tượng những con cá sụn của chú mà vui tẹt. Ti vừa bảo mẹ, con nhớ chú Phan quá à me. Me bảo nhớ chú hay là nhớ gói ô mai của chú. Ừ nhỉ. Hay là Ti nhớ gói ô mai của chú.

Phan nhắm mắt. Tờ thư úp trên mặt. Và trong đầu Phan vừa vẽ ra một cặp môi hồng không tròn nụ cười vì mắc ngậm ô mai giữa bờ môi. Này Ti, cô cháu bướng bỉnh và dễ thương của tôi. Có nghe tiếng lao xao nào từ đâu vọng tới chẳng? Cháu Ti yêu dấu.

CỎ GẤU

**31 NĂM ĐỂ SỐNG – 10 NĂM ĐỂ SUY TƯ
VÀ 2 NĂM TRỜI RÒNG RÃ ĐỂ VIẾT:**

NGUYỄN VŨ

Vô cùng sâu sắc và mới lạ trong tác phẩm thứ 26:

ĐÊM DA VÀNG

Trọn bộ 4 cuốn

Truyện của tất cả những người Việt Nam đã hơn một lần nuốt xuống đáy hồn những tủi nhục ách chế của một sắc dân nhục tiếu.

ĐÃ PHÁT HÀNH TRÊN TOÀN QUỐC

NHƯ GIÁC MƠ ĐẦU

TRẦN THỊ GIA LAI

Ở lớp cours toán lý hóa ra, tôi ôm vở lững thững đi lên cao dốc Duy Tân. Trời gió và lạnh. Từ lúc ngồi trong lớp tay chân tôi đã cứng lại, tê đi mất tôi lạnh và môi tôi ran rát bởi những đường nứt nẻ. Mùa đông đến rồi đó. Không hiểu sao tôi thích những ngày cuối năm lạ lùng. Mặc dù mỗi lần đông đến là mỗi lần tôi sờ mũi, ôm ngực ho khô sởi. Tôi thấy cái không gian xám xám, ảm thấp của những ngày mùa đông quyến rũ một cách lạ kỳ. Những buổi sáng thức giấc, qua cửa sổ, tôi sung sướng nhìn thành phố đắm mình trong màn sương, và ở phía xa, trên đỉnh núi Bà, sương mù giăng giăng trắng xóa như tuyết phủ. Những đêm khuya đi ngủ muộn, nghe tiếng gió rít cùng tiếng lá lao xao trong hàng cây cạnh nhà, tôi chợt nghe hạnh phúc một cách vô lý...

Một cơn gió thổi ngược chiều, cuốn hết những sợi tóc dài bám ở ngực tôi ra phía sau bay phất phới. Tôi sửa lại những cuốn vở lệch lạc trên tay mình rồi nhìn về phía đầu dốc. Buổi chiều cuối tuần thiên hạ đi dạo phố thật đông. Trong màu trời chiều ảm đạm, tôi có cảm tưởng thành phố đang vươn mình, bừng sức sống nhờ những tà áo màu. Tự nhiên tôi thấy những cuốn vở trên tay mình lạc lõng đến tội nghiệp. Và ngay cả bộ đồ tôi đang mặc, quần trắng, áo trắng, áo len xanh cũng như bị chìm khuất,

nhặt nhòa trong rừng người xanh đỏ. Lên gần đến Hòa Bình, phố lại càng đông hơn. Nhưng sao chỉ toàn người lạ. Tôi cúi đầu, lẻ loi và mang cảm tưởng bị mất mát. Cái hiền hòa, yên lặng cổ hũu của thành phố đã mất hút ở góc nào, nhường chỗ cho cái ồn ào, sống động người Sài Gòn mang lên ngực trĩ. Năm nào cũng thế, cứ gần đến Noël, dân Sài Gòn lại rời xứ nóng của mình và lên đây hưởng lạnh. Tôi thấy khó chịu, bức bối với những giọng nói, tiếng cười rộn rã, cùng những điệu bộ tự nhiên chung quanh. Không có một nhỏ bạn nào cho tôi hăm víu. Tôi bấm bấm cây viết nguyên tử trên tay, cố làm ra vẻ thản nhiên để che dấu sự lạc lõng của mình.

Ngang qua tiệm sách Liên Thanh tôi chợt nghe tiếng ai gọi nhỏ tên mình. Hương Chi. Tôi ngơ ngàng ngàng đầu lên. Chị Chinh. Suýt tí nữa tôi đã kêu lên kinh ngạc. Chị Chinh nhìn tôi, ánh mắt chị vui mừng xen lẫn vẻ chế diễu. Có lẽ khuôn mặt tôi lúc ấy buồn cười quá chăng? Không đợi tôi nói gì cả, chị Chinh cầm tay tôi lắc lắc:

— Hương Chi đi đâu vậy?

— Em đi học cours Toán Lý Hóa về.

Chị Chinh nheo mắt, trông chị mới con nít và dễ thương làm sao.

— Siêng ghê nhỉ?

Tôi cười nhẹ không đáp và hỏi lại:

— Chị lên bao giờ thế?

— À, chị lên lúc chiều. Khoảng 3 giờ. Chị định đến Chi nhưng mệt quá ngủ mãi giờ mới dậy. Mà... chị đến cũng đâu có Chi ở nhà.

Tôi dạ nhỏ. Em đi học lúc một rưỡi kia.

Trời đột nhiên gió và lạnh thêm. Tóc chị Chinh bay bay nom buồn cười lạ lùng. Có lẽ tóc tôi cũng thế. Tôi cuộn những sợi tóc trong tay mình rồi đưa lên miệng cắn. Tiếng chị Chinh xuyết xoa:

— Trên này lạnh ghê Chi nhỉ?

Tôi cười:

— Em thích lạnh.

Chị Chinh lắc đầu không đáp. Tôi hỏi chị Chinh:

— Chị lên mấy hôm lận?

— Có lẽ thứ hai chị về. Ngưng một tí, chị tiếp. Đáng lẽ chị không đi đâu, tại thằng em họ nó rủ quá đấy chứ.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, chị Chinh kêu lên:

— Tí nữa chị quên giới thiệu thằng em chị cho Chi biết.

Chị Chinh nhìn quanh và ánh mắt chị dừng lại ở đứa con trai đang đứng bên sạp báo. Chị kêu:

— Ngọc.

Đưa con trai ngàng đầu lên, hắt đi về phía chị Chinh và tôi. Chị Chinh nói nhỏ:

— Em chị đó.

Đưa con trai nhìn tôi cười. Tôi cười lại ngu ngơ và chợt thấy bối rối lạ kỳ. Tôi ấn ấn những ngón chân mình trên mặt đất, rồi vuốt tóc, cố lấy vẻ bình tĩnh như cũ, nhưng sao đôi mắt và nụ cười của đứa con trai làm tôi chới với. Tôi ôm chặt chổng vó vào lòng và nghe tim mình đập mạnh. Không hiểu vì sao. Hình như chị Chinh không nhận ra sự khác lạ của tôi, chị hỏi:

— Ngày mai Chi rảnh không?

Tôi lắc đầu:

— Chắc không rồi.

— Chủ nhật mà không rảnh hở?

Tôi cười. Chị Chinh hỏi tiếp:

— Thế tối nay?

Tôi ậm ừ:

— Chắc rảnh.

Chị Chinh kêu lên:

— Còn chắc với không chắc nữa. Thôi tối nay đi chơi với chị đi.

Tôi dạ nhỏ.

— Bầy giờ rước chị chờ Chi ở Hòa Bình nghe.

Tôi gật đầu chào đứa con trai rồi vội vã từ giã chị Chinh trở về nhà. Tôi nghe như tim mình nhảy nhót theo từng bước chân đi. Tại ai thế nhỉ? Buổi chiều hôm nay tôi lạ lùng quá đấy. Không phải nữa, từ lúc gặp đứa con trai tên Ngọc, em họ chị Chinh ấy thôi. Ngọc, Ngọc. Tôi kêu thầm tên đứa con trai trong đầu. Không hiểu sao ở hắt, đôi mắt và nụ cười làm tâm hồn tôi lao đao. Tôi lắc đầu, không có gì cả, mắt hắt đẹp và cái cười hắt dễ thương. Tôi có quyền rung động trước cái đẹp chứ!

Dalạt...

Chị Chinh,

Em xin lỗi chị trăm lần, ngàn lần đó. Chiều thứ bảy hứa với chị sẽ đi chơi vào buổi tối nhưng rồi em thất hứa. Hôm nay chị đã về Sài Gòn. Có lẽ chị giận em nhiều chị Chinh nhỉ?

Buổi tối hôm ấy em đã mặc áo quần, đã ra khỏi nhà để lên Hòa Bình gặp chị, nhưng...

Tôi cắn bút, bâng khuâng. Nhưng gì nhỉ? Tôi không quen nói dối, dù là viết thư, thành thử không biết nói sao để bào chữa lỗi lầm mình.

(Xem tiếp trang 62)

NGUYỄN TUẤN ANH

HUY NGUYỆT (Hội An)

Mỗi tối sau khi rửa mặt, trước khi lên giường đánh một giấc cho đã nhớ thoa lên mặt một lớp mỏng Crème Beauty Sleep (Elizabeth Arden) ít lâu sau cháu sẽ có một làn da mịn màng dễ coi.

ĐÌNH THỊ KIM ANH

Mua một ve thuốc Collomack (hay Pommade Podophylline) rồi dùng que tăm quắc bông gòn thấm thuốc chấm vào chân các mụn cóc ít ngày sau chúng sẽ rụng đi.

NGUYỄN HẢI (Đà Nẵng)

1— Cháu phải đi chụp một hình cột xương sống xem có bị lao xương không (Mai De Pott). Tạm uống Dolviran, Butalgine, chích Nalodine Vitaminee và thoa Baume Solar sẽ thấy bớt đau lưng.

2— Một hình quang tuyến tim phổi rất cần để phân biệt sự đau tức ở ngực của cháu là do tim hay phổi. Tạm uống Sédó Caréna, Théophylline và chích Calcium Corbière.

D^c(P2T2) L (Tuy Hòa)

Tại đảo Sardaigne bên Ý có một thứ cỏ nếu ăn nhầm sẽ làm cho chúng ta cười đến chết (Rire Sardou-nique hay Rire Cynque). Các bắp thịt mặt cứ co rúm lại giống như bị uốn ván (phong đòn gánh). Ở V.N. không có thứ cỏ đó. Thế mà cháu cứ cười suốt ngày. Chắc hẳn phải là kẻ lạc quan, yêu đời nhất nước. Cháu thử dùng thuốc an thần Épanal 5 hay Équanil xem sao. Cách hay nhất là trước khi cười cháu gắng tưởng tượng đến thảm cảnh của hàng triệu đồng bào rên rết vì bom đạn chiến tranh, vì sự tàn ác của Cộng Sản, may ra khỏi bệnh đấy!

NGÔ ĐÌNH TRINH (Gia Định)

1— Theo cháu tả, chú đang nghi là cháu mắc bệnh phong tinh thứ tư (Maladie de Nicolas Favre). Phải tới phòng thí nghiệm y khoa nhờ thử phản ứng Intradermo-Réaction de Frei. Nếu dương (+) là đích thị. Phải uống ngay 6 viên Auréomycine mỗi ngày trong 10 ngày liền. Nên chích thêm mỗi ngày 1g Streptomycine. Kể từ hôm này cháu nên long trọng hứa với chú là chữa dứt khoát nhé!

2— Đúng là cháu đang bị trĩ ngoại. Kiêng rượu, cà phê, thuốc lá. Tránh táo bón. Bơm thuốc Préparation H vào hậu môn. Uống Varemoid và Opo-Veinogène. Nếu nặng cháu sẽ được hoãn dịch.

THÙY MAI (Quảng Ngãi)

1— Nghẹt mũi có nhiều nguyên nhân. Phải tới BS chuyên khoa mới biết rõ. Tạm nhỏ Privine 0,5%.

2— Chú nghĩ là cháu bị viêm cuống họng kinh niên. Hãy uống Prilon và Sirop Béadryl Exp colorant cho long đờm. Ngậm kẹo Pastilles Solutricine

và uống trụ sinh Propiocrine sẽ mau lành hơn.

NGUYỄN ĐĂNG LÂM (Phú Thọ)

1— Mua Bépantène chích liền trong vài tháng tóc sẽ bớt rụng và mọc trở lại. Kiêng đồ hộp. Ăn nhiều hoa quả. Uống thêm Supervit hoặc chích Extrait Placentaire kết quả tốt sẽ đến.

2— Mắt vàng (lòng trắng) nếu nước tiểu cũng vàng là triệu chứng đau gan. Kiêng mỡ, trứng. Uống Sulfarlem, Artichaut và chích Lobamine sẽ hết.

3— Rửa mặt bằng PH22 hay savon Dermacid da mặt sẽ khỏi nhờn.

DUNG (Ba Xuyên)

Chú rất thông cảm với nỗi buồn vì cơ thể còm cõi của cháu. Trước khi dùng các thuốc Ermalone B12, Extrait Embryonnaire (chích), Dianabol, Lyson B12 (uống) cháu nhớ uống nhiều sữa, ăn nhiều thịt, cá, trứng. Điều chú thắc mắc là cháu có mắc bệnh lao không?

DUY PHƯƠNG (Qui Nhơn)

Cháu có thể mua Biotine Acide Paraaminobenzoïque hay P.A.B. (Paraminan) để chích thịt hay mạch máu, tóc sẽ bớt bạc.

CÀM TÚ (Saigon)

1— Chứng chóng mặt, đau đầu của cháu có lẽ do thiếu máu, áp huyết thấp hay tim yếu gây ra. Cháu nên dùng Tonicorine, Pyrèthane, Hépatrol và chích Hept-A-Myl.

2— Glutalam, Tigrinan hay Gam-malon Fort là những thuốc tăng cường trí nhớ khá dễ tin cậy được cháu ạ.

NGUYỄN THỊ PHƯƠNG HỒNG (Cần Đức)

1— Méliomène hoặc Hémagène Tailleux là những thuốc điều kinh tốt, cháu dùng thử trong ít lâu xem sao.

2— Mặt hay sưng (phù) có thể do tim hay thận gây ra. Nên uống Cardio-corine và Urosiphon. Nhớ ăn nhạt. Uống ít nước. Phải thử nước tiểu để tìm lòng trắng trứng (Albumine)

3— Ngứa ngứa ngoài da là triệu chứng của sự quá-mẫn (Allergie) Nên kiêng tôm, cua biển. Uống Allergina hay Phénergan sẽ bớt.

VƯƠNG HẠ SAN (Quảng Ngãi)

Những mụn mọng mủ đỏ trên mặt cháu cũng chỉ là những trứng cá của tuổi dậy thì. Đừng nên thức quá khuya. Ăn nhiều rau tốt hơn là thịt cá để tránh táo bón. Kiêng đồ gia vị cay (ớt, hạt tiêu). Rửa mặt bằng PH22 rồi thoa Sacnel. Uống thêm trụ sinh Auréomycine hay Cotracyn.

HOÀNG QUỐC ĐẠT (Hội An)

1— Chính vì ăn chay quá lâu nên cháu gầy còm và không cao được. Thiếu thịt, cá cơ thể sẽ ngày một suy nhược. Nếu vì lý do tôn giáo bắt buộc thì khó có cách bù đắp hoàn hảo. Tạm dùng thêm Vitaminérols hay Lydon B12.

2— Chơi thể thao hay mệt, luôn luôn xây xẩm, lão đảo muốn té cũng chỉ là hậu quả tất nhiên của sự dinh dưỡng không đúng cách ấy của cháu khiến cho tim yếu và máu thiếu. Thử uống Coramine và chích Cardioritmon. Nên uống thêm Passiflorine.

3— Mồ hôi hay xuất cũng là một hậu quả. Các thuốc trên sẽ giúp cháu. Có thể uống thêm Génatropine.

4— Khi cơ thể yếu đuối thì trí nhớ cũng không thể nào khá được. Mua ngay Tigrinan hay Cervotonic để uống dài hạn.

NGUYỄN THẾ

áp lực không khí

1) Xin cho biết trọng lượng của bầu khí quyển.

2) Có phải những phi hành gia phải mặc những bộ quần áo tối tân để chống lại áp lực của không khí không?

VÕ VĂN HẢI (Bảo Lộc)

1) Trọng lượng của bầu khí quyển xung quanh Trái Đất rất lớn vì cho tới độ cao 1.000 cây số vẫn còn có không khí. Người ta tính trọng lượng của toàn thể bầu khí quyển khoảng 5 tỷ tỷ tấn (5.000.000.000.000.000.000).

2) Trái lại. Các phi hành gia phải mặc các « bộ đồ phi hành » đặc biệt để chống lại sự thiếu hay không có áp lực không khí trong không gian.

Thân thể của chúng ta chịu áp lực của không khí từ mọi phía. Toàn thể áp lực đó nặng khoảng 15.000 ký. Mặc dầu vậy, con người không bị đè bẹp vì áp lực của không khí bị áp lực của máu vô hiệu hóa (nghĩa là áp lực của máu trong cơ thể tương đương với áp lực của không khí bên

ngoài). Vậy con người có thể sống được là nhờ có sự quân bình nói trên.

Nay nếu con người đi vào một không gian mà áp lực của không khí quá yếu hoặc không có thì áp lực của máu trong người (cũng khoảng 15.000 ký) sẽ làm con người nổ tung. Vì vậy các phi hành gia bay vào những vùng không gian thiếu hoặc không có không khí, cần phải có một áp lực nhân tạo từ ngoài cơ thể để vô hiệu hóa áp lực của máu bên trong. Đó là vai trò của bộ đồ phi hành tối tân mà họ phải mang trên người.

thị trường chứng khoán

1) Thị trường chứng khoán là gì? Tại sao biến chuyển tại VN liên quan đến sự lên xuống của thị trường chứng khoán?

2) Trong cuộc bầu cử Tổng Thống Mỹ thường nghe nói đến phiếu của Cử Tri Đoàn. Cử Tri Đoàn là gì? Phiếu của cử tri đoàn quyết định sự thắng cử?

3) Ngân Hàng nào uy tín và lâu năm nhất tại VN? qui chế của nhân viên Ngân Hàng?

NGUYỄN VĂN HÙNG (Mỹ Tho).

1) Thị trường chứng khoán là nơi người ta mua, bán các cổ phần của các công ty, xí nghiệp. Quyền sở hữu các cổ phần được thể hiện bằng những giấy tờ gọi là chứng khoán.

Tại VN chưa có thị trường chứng khoán. Tại các nước kinh tế phát triển, kỹ nghệ lớn lao, như Hoa Kỳ, Anh, Pháp, Đức, Nhật... mới có những thị trường chứng khoán quan trọng.

Các công ty, xí nghiệp lớn muốn có đủ vốn để hành động phải gọi

người hùn vốn bằng cách mua cổ phần để trở thành các cổ đông. Công ty, xí nghiệp kinh doanh có lời thì cổ đông được chia lời, lỗ thì phải chịu lỗ. Trường hợp có lời thì trị giá chứng khoán cao; lỗ thì bị sụt giá. Mà công ty, xí nghiệp hoạt động lời, lỗ là tùy thuộc vào nhiều yếu tố, nhất là vào trào lưu của nền kinh tế chung trong nước. Thường thường trị giá của một chứng khoán tùy thuộc vào hoạt động có lời của công ty, xí nghiệp; vào các triển vọng của ngành hoạt động; vào cả uy tín của ban quản trị và tình trạng của nền kinh tế nói chung.

Về câu hỏi của em thì quả thật tình hình tại VN có ảnh hưởng tới thị trường chứng khoán tại Mỹ. Lấy thí dụ sau đây cho rõ. Nếu theo dõi báo chí, em đã thấy cách đây mấy tháng khi có nhiều dấu hiệu sắp có ngưng bắn thì giá chứng khoán tại thị trường Нью Уорк lên và cách đây ít bữa khi triển vọng ngưng bắn lại xa vời thì giá chứng khoán tại Mỹ lại跌. Lý do là vì chiến tranh tại VN là một gánh nặng rất lớn đối với Mỹ, hàng năm chi phí hàng chục tỷ Mỹ kim, gây nên nạn lạm phát ở Mỹ. Mà lạm phát thì đồng tiền mất giá, đồng tiền mất giá thì giá hàng cao, mức tiêu thụ của dân chúng phải giảm, hàng hóa ứ, các công ty, xí nghiệp phải hạ giá bán và giảm mức sản xuất tức là tiền lời giảm sút và có thể lỗ. Công ty mà ít lời hoặc lỗ thì tất nhiên các cổ đông phải chịu thiệt và trị giá chứng khoán của họ mất giá.

Ngược lại khi có hi vọng ngưng bắn, người ta tính rằng lạm phát sẽ giảm, dân chúng tiêu thụ nhiều hơn và lợi tức của xí nghiệp tăng, do đó trị giá chứng khoán cao.

2) Theo Hiến Pháp Hoa Kỳ thì dân chúng không trực tiếp bầu Tổng Thống, mà bầu ra Cử Tri Đoàn (Electoral College). Đoàn này sẽ quyết định sự thắng cử. Sở dĩ hồi đó các nhà soạn thảo Hiến Pháp đề ra

phương thức đó là vì nước Mỹ rộng lớn quá, sự dân chúng không chọn đúng người tài ba, nên phải cử những người hiểu biết, tài đức ngay trong tiểu bang của mình (mà ít nhất mình cũng biết rõ hơn) để đại diện chọn vị Tổng Thống xứng đáng. Tuy nhiên trên lá phiếu cũng có ghi danh những ứng cử viên Tổng Thống và Cử Tri Đoàn mỗi tiểu bang phải tuân theo ý kiến của đa số dân trong tiểu bang. Thí dụ tiểu bang California nếu đa số dân chúng bầu cho ông Nixon chẳng hạn thì toàn thể số phiếu của Cử Tri Đoàn thuộc tiểu bang California phải dồn cho ông Nixon.

Số người thuộc Cử Tri Đoàn của mỗi tiểu bang bằng số Dân Biểu Nghị Sĩ mà tiểu bang đó được bầu vào Quốc Hội.

Thế thức bầu cử Tổng Thống Hoa Kỳ như trên đã bị nhiều người chỉ trích vì phiền phức và nhiều khi không công bằng vì đã xảy ra hai trường hợp đặc cử Tổng Thống mà lại chỉ được thiểu số dân chúng bầu (năm 1876 Tổng Thống Hayes đắc cử với đa số một phiếu của Cử Tri Đoàn nhưng lại kém đối thủ hơn 200.000 phiếu của dân chúng; năm 1888 Tổng Thống Harrison cũng đắc cử trong trường hợp tương tự).

3) Những Ngân Hàng thành lập lâu đời tại VN đều là ngân hàng ngoại quốc và đều có uy tín như Chartered Bank, Banque Française de l'Asie... Về phía Việt Nam thì lâu đời nhất là Việt Nam Ngân Hàng cũng rất nhiều uy tín.

Tổng quát thì qui chế nhân viên Ngân Hàng bị luật Lao Động chi phối. Về chi tiết thì tùy theo Ngân Hàng vì đó là những cơ sở kinh doanh tư (về lương hưởng, phụ cấp, thăng thưởng... miễn là không trái luật Lao Động). Nhân viên Ngân Hàng có Nghiệp Đoàn để tranh đấu và bảo vệ quyền lợi cho đoàn viên.

sao không nói

Sao không nói những khi mình gặp gỡ
Những khi ngày còn chờ mộng qua sông
Đề bây giờ lòng chỉ mới hồi lòng
Mà đêm đã chia tình sầu vánh vách

Sao không nói những khi màu lá cỏ
Còn thương tình ngai ngái tuổi thoa son
Đề bây giờ thương mến đã trôi dòn
Em một nơi mà anh buồn một chốn

Sao không nói những khi đời au đổ
Mộng còn đầy trong mắt của nhau xưa
Đề bây giờ người ra đi tám hướng
Cho kẻ về ngậm tủi bến sông mưa

Sao không nói những khi lời đã chín
Trên môi người và trên cả môi tôi
Đề bây giờ xa trông mà bịn rịn
Dưới thu tàn ai hát khúc chia phối

Sao không nói những khi trăng còn hẹn
Vội lầu khuya say ngợp cả đất trời
Đề bây giờ trăng bỏ về phương khác
Cho chim buồn kêu lẻ dưới sương rơi

Sao không nói những khi còn nhay cảm
Tim làm đàn rung những nốt si mê
Đề bây giờ gió mưa về âm ỉ
Đàn ai run theo mắt lệ đầm đìa

Sao không nói những khi tình còn mới
Trên tay yên một thuở đẹp vô cùng
Đề bây giờ rêu phong từng tiếng nói
Lúc xa người áo cũng rách tang thương

Sao không nói những khi ta mời rượu
Uống trong nhau những cảm khái rất
hồng
Đề bây giờ mắt người nên rượu đắng
Uống bao nhiêu cũng thấy nhớ trong
lòng...

Sao không nói những khi mình vương
vẫn
Những chiều thu vàng thềm bước theo
nhau
Đề bây giờ thu bên trời lặn dần
Lạ nhau rồi ai còn ngóng ai đâu ?

Sao không nói những khi còn hơi ấm
Của phương pha vào chiếc cổ loan
xưa

Đề bây giờ tiên điều kia đã ngấm
Như nỗi buồn lớn mãi trong thơ...

TRẦN DẠ LỮ
(29-10-1972)

anh chỉ yêu đâu

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

— Thiên đường ở đâu anh ?

— Ở khỏi mặt đất, ở ngoài tâm hồn. Thiên đường là nơi mà mình
ao ước.

— Nếu vậy em sẽ nhắm mắt lại.

Rồi Chi nhắm mắt lại trên cánh tay tôi, em ngủ ngoan ngoan trong
lòng tôi. Em sẽ thấy thiên đường, Anh Chỉ yêu đâu của anh, có một chỗ
cho chúng ta. Hãy ngủ mãi trên cánh tay anh em nhé, ngủ cho suốt một đời
nhau.

Đôi trai gái đã khuất ở dưới con dốc ngập hoa quý vàng. Tôi vẫn còn
ấm Chỉ trên tay mà đi, cho tới khi choàng tỉnh bởi hai cô gái nhí nhảnh đi
ngang. Tôi muốn làm quen với họ để dò đường nhưng không. Tôi hỏi thăm
một người đàn ông mặc áo dạ đen, với chiếc pip phi phà ngậm trên miệng
cùng đi tới :

— Thưa ông có biết nội trú Domaine de Marie đi lối nào không ạ ?

Người đàn ông ngờ ngác với một cái tên nghe lạ, ông nói qua hồng
biết rồi lầm lũi bước đi. Hai cô gái đi phía trước quay lại nhìn tôi rồi bầm
nhau khúc khích cười. Có lẽ họ biết, đoán chừng thế, nhưng tôi lại không
đánh bạo bước thêm vài bước để hỏi thăm họ. Tôi lại tiếp tục quãng đường
mộng tưởng với Chi trên tay. Bây giờ chúng tôi cùng đi vào một khu rừng
mùa đông với những ngọn cây trơ trụi lá, cành nhỏ gầy guộc ôm nhau
không đủ ấm. Sương khói vẽ những vệt dài thật nhẹ nhàng bao quanh lấy
chúng tôi, khi nằm dưới chân, khi vương ngang đầu. Đó là thế giới mà
chàng thanh niên mất tri nhớ đã đánh rơi bản tính mình cho những tiếng
động sau một thời, về đi dạo với cô bé đội mũ len trắng trong những ngày
chủ nhật ở một thành phố, ở một bờ hồ. Tôi đã sống bằng cả những liên

tưởng và mộng tưởng của mình. Tâm hồn tôi, có bao giờ mệt mỏi trong những giấc mơ, mơ trong một trạng thái tỉnh táo, và lạ thường nhất, trong cơn bệnh hoạn của tuổi tôi.

— Em Chi này,

— Dạ.

Tôi hơi ngả cánh tay xuống cho mái tóc ngắn của Chi xoa ra. Tôi hỏi Chi :

— Em thích bay không ?

Chi chớp đôi mắt sáng như sao của bé :

— Em là chim hỏ ?

— Ừ, em bay đi.

Chi giang hai tay rộng :

— Em bay thật cao nhé anh.

— Và thật xa, thật xa...

— Còn anh ?

— Anh cũng là chim nữa, cho anh bay theo em.

Tôi nâng Chi lên cao khiến mái tóc Chi bay ngược lòa xòa cả vào mặt tôi :

— Anh bay gần Chi nha anh.

— Anh có ngậm được một ngọn tóc của Chi đây.

Và chúng tôi cùng bay trên những cánh đồng mênh mông bát ngát.

— Một giải lụa ai phơi dưới kia kia anh.

— Không phải đâu, một giòng sông đó.

— Đẹp quá, em chưa bao giờ được nhìn thấy một giòng sông từ trên cao.

— Nếu em thích, chúng ta sẽ đáp xuống đây lập nghiệp.

— Thật nhé anh.

Chi vui mừng quá mà ôm chầm lấy tôi. Chúng tôi cùng rớt xuống. Nhưng vẫn chưa đụng thực tế. Bây giờ đôi tay của Chi choàng qua cổ tôi, mặt Chi áp vào ngực tôi.

— Em nghe được trái tim anh đang đập.

— Rồi một ngày kia sẽ ngưng nghỉ.

— Sao vậy anh ?

Bởi tới một lúc nào đó em sẽ trở thành quá cần thiết trong đời sống anh, đó là lúc anh muốn nhắm nghiền mắt lại. Có thể chúng ta mới còn có nhau, vĩnh viễn. Tôi không nói với Chi thế, em ngơ ngác nhìn tôi ngửa mặt lên trời. Có thiên đường nào đã mở rộng một lối thềm thang, cho Chi và cho tôi, cho những ai không thể hẹn nhau ở kiếp này ?

Vất vả nhiều trong cái đầu mi quá, Huy ạ. Trước mắt tôi, ở đầu con dốc hiện ra một khung cảnh thoát nhìn tôi đã có cảm tưởng như một người chợt tỉnh dậy, chợt rớt từ trên cao xuống, chân vừa chạm mặt đất, một cách nhẹ nhàng. Đó là một hình ảnh một ngôi nhà nguyện nhỏ nằm trong những hàng thông, với các bờ tường gạch đỏ và các khung cửa vòng cung

với những bậc đá và Cây Thánh Giá trên ngọn tháp chuông mang vẻ uy nghiêm quen thuộc như ở bất cứ một ngôi nhà nguyện nào cũng có. Tự nhiên tôi linh cảm được rằng, nơi này em đang ở, Anh Chi của tôi đang thờ và đi lại, đang ăn uống và nghỉ ngơi.

Ở đây yên lặng quá. Trong buổi sáng chủ nhật 10 giờ, những cánh cửa lớn của ngôi nhà nguyện đã đóng kín. Tôi làm ra vẻ quen thuộc bước lên một bậc đá ở bên hông nhà nguyện và ngồi ở đó, bên cạnh một bụi hồng cao, hoa đã được hái vào chum ở bàn thờ trong nhà nguyện hay trong phòng nào đó, chỉ còn những cành gầy guộc, đầy gai. Từ đây tôi có thể nhìn sang dãy nhà đối diện, có lẽ đó là khu nội trú. Tôi thầm nghĩ như vậy. Cũng có những khuôn cửa hình vòng cung, mang một vẻ gì dịu dàng và cổ kính như lối kiến trúc của một tu viện, những dãy nhà ngồi nằm cách nhau bởi một vuông sân rộng của khu nội trú ấy.

Các soeur ở đây mặc màu áo và màu khăn xanh đậm. Nhìn những nếp khăn và nếp áo của họ khi qua lại ngoài hành lang khiến tôi bắt hình dung đến những con chim. Nhưng là những con chim không còn những tiếng hót riu rít, bước chân nhảy nhót tung tăng nữa. Những con chim đã tự ý chui mình vào chiếc lồng giam hãm đời mình. Cái đuôi khăn trên đầu của người nữ tu đã thay thế mái tóc con gái cắt ngắn, khi họ đi lại với vàng đuôi khăn ấy bay dạt về phía sau trông vẫn còn nhiều những thướt tha, tôi nghĩ thế và một lần Chi nhắc tới các soeur ở trường, trông dễ thương. Tôi nhớ tới trường Chi, những bức tường vôi vàng, những khung cửa sồ lớp học mở ra bốn phía, những soeur mặc áo trắng và những bạn bè mà Chi đã bỏ lại ở Saigon. Bây giờ ở đây, cũng bên những người nữ tu, Chi sống với họ ràng buộc nhiều hơn. Và những bạn bè mới, hẳn Chi phải có một đứa bạn thân. Ở nội trú để có bạn thân. Tôi không thích Chi có bạn thân, tôi không muốn em chia sẻ thương yêu đậm đà với một ai khác, bất cứ ai. Có lẽ chỉ trừ mẹ em ra.

Tôi chưa tìm thấy một tấm bảng đá nhỏ nào đó chẳng hạn, ở một bờ công nơi đây, có khắc chìm hàng chữ Domaine de Marie. Nhưng tôi linh cảm thấy rằng đây chính là nơi mẹ Chi đã gửi em. Tôi ngồi ở bậc thềm nhà nguyện lâu lắm, chỉ mong có thể chợt nhìn thấy Chi ở một căn phòng nào đó trong dãy nhà có những khuôn cửa hình vòng cung kia bước ra. Em đi ngoài hành lang, em qua sân và tìm tôi sẽ ngừng đập khi thấy em băng qua con đường nhỏ trước mặt để bước lên nhà nguyện. Trời ơi, không biết khi em nhìn thấy tôi thì em sẽ ra sao nhỉ. Em sẽ leo lên và chạy tới ôm chặt lấy tay tôi hay em sẽ hoảng hốt bỏ quay đi như một điều sợ hãi. Tôi thất lòng khi tưởng tượng em sẽ xa lạ và sợ sệt tôi. Đã một lần tôi làm em sợ trong cơn bệnh hoạn của mình trên những bậc thang của Viện Dục Anh và lần ấy đã đẩy chúng tôi xa nhau, lạ lẫm nhau. Chính lần ấy đã cho tôi thấy mẹ Chi là một cái bóng lớn đứng giữa chúng tôi. Để bây giờ tôi ngồi đây và em Chi đang ở đâu đó trong khu nội trú kia. Nội trú vắng có lẽ tại hôm nay là chủ nhật. Chủ nhật những thân nhân tới thăm và đưa các con em của họ về nhà

chơi một ngày. Chủ nhật, không biết ở trong phòng giờ này Chi đang làm hay em đang vui mặt xuống gối tủi thân. Chắc em sẽ khóc. Tôi biết. Em ha khóc lắm.

— Anh đến với em đây, Chi yêu.

— Anh vẫn còn nhớ tới em sao ?

— Anh nhớ chứ, nhớ tới điên cuồng.

— Anh nói gì mà nghe dễ sợ, anh có lạ lắm không ?

Anh đang lạ lắm. Anh biết mình lạ lắm Chi, nhưng cho đến bao em mới hiểu. Ở một cõi yêu đương có khi chẳng còn một thứ ngôn ngữ nào để đặt tên, nhắc tới. Bởi nghĩa của nó là chính nó, nói ra nó sẽ tan biến rơi mất như một vốc cát nắm chặt trong tay, chẳng còn giữ được gì ha chẳng hiểu biết thêm gì. Rất vu vơ. Rất đại dột.

— Nếu em biết...

Chi nhìn tôi, những hạt nước mắt còn đầm trên mi :

— Anh nói gì ạ.

— Anh vẫn hằng nhớ em.

Chi ngả đầu trên vai tôi :

— Em biết.

Tôi lau khô những hạt lệ trên mắt Chi bằng môi mình :

— Đừng khóc nữa em.

— Vâng.

— Và em phải nhớ như vậy.

— Vâng. Nhưng...

Tôi nhìn Chi, Chi gục mặt trên vai tôi :

— Nhưng nếu em nhớ tới mẹ em sẽ không dừng khóc được.

Tôi vuốt tóc Chi bằng tất cả những khéo léo, nhẹ nhàng nhất của mình. Tôi áp má trên tóc em và ghé môi lên đó. Em yêu dấu, hãy nhớ tới anh.

Tôi đứng dậy, bỏ bậc thêm nhà nguyện, bỏ khóm hồng gầy guộc bước ra phía cổng. Tôi muốn hỏi thăm một soeur áo xanh ở đây. Soeur mới từ phía những ngôi nhà xây kiểu cao, lợp lá ở dưới thung lũng bước lên. Soeur còn trẻ với vẻ đẹp còn nguyên vẹn tuổi con gái, hai má đỏ au, soeur bối rối rõ rệt khi phải đứng lại tiếp chuyện với tôi.

— Thưa sơ đây là nội trú Domaine De Marie ?

Người nữ tu gật đầu :

— Phải, khu nội trú của các em ở phía bên kia.

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của soeur và nói :

— Sao có vẻ như chẳng có ai ở đó.

— Hôm nay chủ nhật các em được đón về nhà với gia đình hết cả.

— Thế còn các em ở xa ?

— Các em ở xa thì ở lại đây với một số các em mồ côi khác.

Tôi « à » tiếng nhẹ, lẫn một chút lạ khi người nữ tu áo xanh nhắc tới những đứa trẻ mồ côi. Và không khỏi bậm môi khi tôi nhớ tới những mảnh thủy tinh vỡ trong tay mình hôm nào trên những bậc thang của Viện Dục Anh.

Thưa soeur, tôi định hỏi thăm về Anh Chi, có thể soeur biết hết các em nội trú ở đây, nhưng tự dưng lưỡi tôi níu lại. Tôi bỏ lửng câu nói làm soeur nhìn tôi, sự im lặng giữa một khoảng cách nhỏ làm tôi và có lẽ khiến cả soeur cũng bối rối. Tự dưng vậy thôi, và cái tâm hồn tôi thì vẫn thường rắc rối, làm phức tạp đời sống mình thêm.

Lúc ấy, tiếng chuông của ngôi nhà nguyện đồ vang một hồi dồn dập. Vào lúc 12 giờ, tất cả những quả chuông của các ngôi nhà thờ đều rung lên để đánh dấu giờ khắc của nửa ngày. Tiếng chuông còn dội lại từ dưới thung lũng những tiếng ngân nga trước khi bật hẳn những thanh âm.

Sœur áo xanh hỏi tôi, vừa sau khi tiếng chuông dứt :

— Chắc ông có người nhà gửi trong nội trú.

Tôi đáp rất tự nhiên :

— Vâng.

— Sao ông không định đón em về chơi ?

Tôi bối rối :

— Có lẽ tuần tới tôi sẽ tới thăm em ấy, chắc bây giờ muộn rồi.

Bây giờ mặt trời đã ở trên đỉnh đầu. Tôi cảm ơn người nữ tu trẻ, những người nữ tu mà tôi gặp đều còn trẻ và rất dễ thương. Khi soeur áo xanh đã quay đi tôi còn đứng lại ở bên này đường ngó sang khu nội trú một lúc lâu nữa rồi mới theo đường cũ mà trở về.

Hết một buổi sáng chủ nhật, tôi chưa gặp Chi nhưng tôi đã được ăm Chi trên tay suốt quãng đường tìm đến thăm em. Chưa bao giờ trí tưởng tôi đã bày vẽ ra những hình ảnh rộn rã đến thế, miệt mài đến thế. Đó là một cơn say dữ. Nếu sau này khi có dịp được trốn về với một thời, như buổi sáng hôm nay, tôi sẽ không thể quên. Miệng tôi đã ngọt quá vị ngọt để trở thành vị đắng.

Khi xa dần con dốc, tôi còn nghe tiếng Chi mơ hồ vang từ ngọn thông nào bên đường :

— Anh Huy !

Tôi quay lại. Chi nghiêng mái tóc xuống vai. Chi cười :

— Chủ nhật tới anh tới thăm Chi.

— Anh đếm từ bây giờ, từ buổi trưa nay cho tới hết đêm của ngày thứ bảy.

— Anh sẽ tới thăm em sớm hơn mọi người khác.

— Anh sẽ lẫn trong sương của Đà Lạt mà đi.

Chi cười như một thiên thần dễ thương :

— Và anh sẽ xin phép dẫn em đi chơi nữa nhé anh.

Tôi gật đầu. Khuôn mặt Chi nhoà đi, với giọt nước mắt vừa ứa rót xuống môi cười.

(Còn nữa)

truyện dài • DUYÊN ANH

- Tao hy vọng Vinh sẽ trồng cả cây si lẫn cây sầu đâu trên cát một lượt. Vi, Phượng ạ, yêu là đi vào cõi buồn.
- Cõi buồn ở nghĩa địa ?
- Ở xa xăm.
- Mi luôn luôn mộng tưởng.
- Còn mi luôn luôn nhạo báng mộng tưởng.
- Tại sao sống cứ phải tìm kiếm cho mình một chốn cô đơn ?
- Chốn đó, mình sống riêng với mình.
- Mi đã sống riêng với mi mấy hôm rồi, mi thấy chốn đó ra sao ?
- Tuyệt diệu.
- Mi đếm được bao nhiêu chiếc vỏ ốc trôi giạt trên cát ?
- Tao chỉ đếm những dấu chân.
- Dấu chân dã tràng ?
- Dấu chân kỷ niệm.
- Kỷ niệm buồn ?
- Bây giờ thì chưa.
- Bao giờ mới chín buồn ?
- Khi mùa hạ sang.
- Mi có điên không ?
- Không, tao tiên.
- Vậy bây giờ là mùa đông à ?
- Bây giờ sắp mùa hạ.
- Mi bị trúng ngải rồi.
- Có lẽ. Tao bị... thư !
- Ở đâu ?
- Tim
- Tim mi đau nhói, hả ?

- Đau êm ái.
- Đến chú Mạch chữa nhé ?
- Bác sĩ không thề nhờ rễ cây tình mọc trong tim.

Phượng lắc đầu :

— Tao thua mi. Tao đầu hàng mi. Những dấu hỏi trên cát hẳn là chuyện thật. Mi không phịa. Nhị, tao muốn nghe mi kể cõi buồn ở xa xăm của mi.

Tôi cười :

— Mi thú nhận là mi thêm cõi buồn đó đi.

Phượng bấu môi :

— Còn lâu.

— Thế thì tao ngậm miệng.

Tôi giả vờ đưa tay ôm ngực :

— Tao đang đau, mi ơi, Phượng ơi ! Chắc tao bị trúng nắng. Mi cho tao viên thuốc cảm và cho tao lên phòng nhé !

Phượng hỏi :

— Mi nữ đề tao cô đơn hôm nay ?

Tôi nói :

— Mi phóng xe ra bãi biển. Con trai sẽ bu quanh mi, tha hồ mi tuyển lựa, chăm diễm.

Tôi rời phòng khách, lên gác. Phượng nửa tin nửa ngờ :

— Mi cảm thật à ?

Tôi nhún nhó :

— Nhức đầu quá xá.

Phượng theo tôi. Nó đưa tôi vào phòng của tôi và đi lấy thuốc cho tôi uống. Phượng dặn dò chị Hai săn sóc tôi. Nó bảo tôi nằm nghỉ. Tôi mong có thể. Uống một viên Aspirine chẳng hại gì. Tôi uống ngon lành khiến Phượng tưởng tôi nhức đầu thật. Con nhỏ tự xóa những dấu hỏi trên cát. Và nó định ninh tôi là khối băng, là đá cục, là đứa con gái kỳ cục. Tôi nằm yên trên giường, mắt mở rộng, hồi tưởng chuyện trưa qua chiều qua. Với Hoài. Bắt đầu từ các đầm sen bên đường gần quận lý Ninh Hòa. Ở bãi biển Đại Lãnh, chúng tôi trở về đến Ninh Hòa đúng một giờ trưa. Hoài dừng xe ở gốc cây cạnh đầm sen. Mùa này, sen đang nở. Hương sen theo gió đưa lên ướp mát tâm hồn. Dưới bóng mát của cây lớn và trong cái thơm mát của đầm sen, tôi không nhìn thấy nắng đốt mặt đường nhựa nữa. Màu hoa sen hồng nhạt dịu mắt. Nắng làm nhụy hoa vàng tươi. Những chú cá hờn nhiên nghịch ngợm. Và nước bắn lên, đọng lại trên mặt lá, giúp lá khỏi vàng úa. Tôi đã dựa đầu vào vai Hoài, thiếp ngủ dưới gốc một cây phi lao, trong điệu nhạc tình tự của gió biển. Tôi lại muốn dựa đầu vào vai Hoài, thiếp ngủ dưới một gốc cây bên đường, trong hương thơm của hoa sen. Tình yêu, tôi nghĩ, đang nằm êm trên đài sen. Đẹp như thế và thơm như thế.

— Nhị...

— Dạ.

— Chúng ta thiếu hai chiếc nón.

— Vâng.

— Có sẵn đây rồi. Để anh xuống lấy.

Hoài lội xuống đầm sen. Sợ chàng ngắt hoa, tôi vội nói :

— Đừng lấy hoa.

Hoài cười :

— Anh hiền ý em mà.

Chàng ngắt hai chiếc lá thật tươi, thật lớn. Chúng tôi đội lên đầu, đi dưới nắng y hệt hai híp pi. Vô quận lý Ninh Hòa, chúng tôi dùng bữa trưa. Có nem là chắc rồi. Nem Ninh Hòa quả là ngon. Sau đó, Hoài đưa tôi đến suối nước nóng Dục Mỹ. Xe chạy ngọt ngào cây số ngàn. Gió không làm bay lá sen. Vì Hoài đã cột giầy như quai nón và tôi dùng tay đề lá. Tôi biết lá sen đã úa héo giùm tóc tôi. Lá sen cúp lại trùm quá tai tôi. Tôi đội lá sen. Tôi đội trên đầu một tình yêu cao quý.

Anh cũng vậy, Hoài nhỉ ? Chúng tôi đi. Mùa hạ đi theo. Chúng tôi đến. Mùa hạ sẽ đến. Mùa hạ dừng lại như một chuyện tình có đoạn kết. Những chuyện tình có đoạn kết (dù đoạn kết mang một ý nghĩa nào) đều là những chuyện tình tế nhị. Chuyện tình đi đến hôn nhân là chuyện tình thâm khốc. Chuyện tình dở dang, dở vỡ là chuyện tình tầm thường. Bởi nó có đoạn kết. Nhưng một chuyện tình không có đoạn kết luôn luôn mãi mãi là chuyện tình đẹp. Nó như mây trắng trên nền trời xanh, bay hoài ngàn năm và lúc nào ta cũng thấy nó cao sang, nó là mong ước, là mộng tưởng. Nó lơ lửng trong tâm hồn ta. Nó bàng bạc quanh cuộc đời ta. Tình yêu đó, ta đội trên đầu ta.

— Nhị...

— Dạ.

— Em không muốn tắm suối mát dưới chân đèo Cả, em có muốn đến suối nóng Dục Mỹ ?

— Anh chưa tả dòng suối đó.

— Thường du khách đến để mua trứng gà ngâm nước suối một lát rồi ăn. Có người mua cả gà, làm thịt gà ngay tại đây.

— Eo ơi !

— Có một căn nhà giống chiếc long đình, trống tung bốn bề, cách suối ít thước. Ở rui mè, du khách dùng vòi trắng ghi tên mình làm kỷ niệm. Có kẻ sợ đời không nhớ mình, ghi cả nghề nghiệp. Thí dụ : Văn Ba, thợ cắt tóc đến suối nước nóng Dục Mỹ ngày... tháng... năm...

— Vậy thôi, em không đến.

— Anh muốn đưa em lên đỉnh đèo Phụng Hoàng nhưng muộn rồi và Thạch Kiều khó leo nổi.

— Tên đèo nghe hay quá.

— Xuống khỏi đèo đã là cao nguyên.

— Tức là ta lên cao ?

— Qua đỉnh đèo chút xíu, em sẽ thấy quận lý Khánh Dương dịu hieu. Quận lý được đánh đại bằng rừng núi.

— Ở đó hẳn thiếu chân trời.

— Em muốn đến không ?

— Anh bảo muộn rồi.

Hoài lặng thinh. Chàng vòng xe lại. Chúng tôi đi, không bao giờ đến. Chúng tôi đi và chúng tôi về. Về nguyên vẹn. Và tôi được nằm trên giường hồi tưởng chuyến đi. Hồi tưởng mưa xanh Hồi tưởng nắng đào. Hồi tưởng gió biển. Hồi tưởng hương sen. Những hồi tưởng ấp ủ một chuyện tình.

Vào tuổi chiều, Vinh tới. Hắt gõ cửa phòng tôi rồi lùi lại thật xa cửa phòng. Tôi hé cửa nhìn ra. Thấy Vinh ôm một bó hoa. Lúc đó, tôi đã sửa soạn xong, định ghé qua phòng của Phụng nói chuyện gẫu. Vinh mỉm cười chào tôi và hỏi :

— Tôi có thể tự tay cắm hoa trong phòng của Nhị ?

Tôi chưa kịp trả lời, Vinh đã nói :

— Tôi biết là tôi lỗ lã. Không ai tặng hoa bạn mình vào buổi chiều.

Tôi sưng sờ nhìn Vinh, một Vinh khác lạ với Vinh lần đầu gặp gỡ, một Vinh bắt tôi hồi hận những gì đã nghĩ về Vinh bằng ý nghĩ chủ quan và đầy thiên kiến của mình. Vinh cầm bó hoa trên tay. Hình như, Vinh cảm động. Hình như, Vinh đang run rẩy. Vinh nói giọng trầm xuống :

— Chiếc xe sớm nhất từ Đà Lạt vừa về.

Tôi mở rộng cửa phòng :

— Anh chân thành quá, anh Vinh. Không có sự chân thành nào lỗ lã cả.

Vinh bước tới :

— Tôi rất sung sướng nghe câu nói ấy của Nhị. Tôi đã chờ Nhị nói như thế. Tôi vẫn chờ đợi Nhị. Quả thật, mùa hè còn dài. Cho tôi.

Tôi đưa cả hai tay đỡ bó hoa hồng nhưng :

— Cảm ơn anh Vinh. Anh không bận chứ ?

— Không.

— Anh xuống phòng khách trước nhà, tôi sẽ xuống sau. Ta cần nói chuyện với nhau.

— Hết chiều nay ?

— Vâng, hết chiều nay.

Vinh ngoan ngoãn nghe lời tôi. Lát sau, hai chúng tôi ngồi đối diện ở phòng khách. Im lặng hoàn toàn. Vinh hết thích âm nhạc chẳng ? Hắt đốt thuốc và chẳng biết mở đầu câu chuyện thế nào. Vinh ngu ngơ, khờ khạo một cách dễ mến. Hắt nhia khỏi thuốc, nhìn tôi, nhìn lên trần nhà, nhìn ra cửa. Vinh giống hệt một cậu trai vừa lớn lần đầu tiên làm quen với một cô gái. Vinh tương phản Vinh nhớ những hôm nào. Tôi hỏi :

— Anh còn nhớ anh bảo có nhiều chuyện muốn nói với tôi chứ, anh Vinh ?

— Vâng, tôi chưa quên, tôi không quên.

— Anh muốn nói chuyện gì trước ?

— Nhị thấy tôi thay đổi nhiều, phải không ?

— Anh không thay đổi đâu, anh sống thật với anh.

— Tôi thì cho là mình thay đổi. Và Nhị đã làm tôi thay đổi.

— Anh vừa nói «mùa hè còn dài»...

— Tôi nhớ.

— Nếu anh thay đổi, tôi mừng giúp anh. Người ta chỉ tìm thấy những gì người ta mong ước trong nỗi cô đơn. Anh đồng ý là khi ta mơ mộng, ta thường ngồi một mình ? Anh đã khi nào mơ mộng ?

— Tôi đang mơ mộng.

— Anh đang nói chuyện với bạn anh.

— Tôi đang nói chuyện với Nhị. Nhị, tôi nói thật, mùa hè dài quá. Tôi sợ nó không bao giờ chấm dứt. Tôi dành vội vã và tôi biết Nhị sẽ trách móc sự vội vã đó. Nhị bảo : Không có sự chân thành nào lỗi lạng cả. Tôi hỏi thêm : Có sự chân thành nào bị kết tội không ?

— Không.

— Vậy đây là sự chân thành của tôi : Tôi yêu Nhị. Tôi yêu Nhị, Nhị hiểu chưa ?

Vinh nói hết câu, không chờ tôi trả lời, đứng ngay dậy và bước nhanh ra cửa. Rồi cầm cổ chạy thoát khỏi ngôi biệt thự. Tôi nhìn theo. Và dựa đầu vào thành ghế. Ngần ngợ, Vinh đã là những ý nghĩ lớn vồn trong tâm hồn tôi. Bây giờ, Vinh bắt tôi xao xuyến. Tôi đã tưởng không bao giờ xao xuyến vì Vinh. Tôi đã coi thường Vinh. Mùa hè chưa đến. Mùa hè quá dài. Tôi đứng giữa hai mùa hè của hai người. Một người chưa nói yêu tôi. Một người đã nói yêu tôi.

(còn nữa)

THU TÌNH TRÊN CÁT còn hai chương nữa. Khi chấm dứt, sẽ khởi đầu liền tự truyện của Duyên Anh, toàn bộ dài 1.000 trang gồm 4 cuốn mang tên chung DUYÊN ANH NHÌN LẠI ĐỜI MÌNH. Cuốn thứ nhất viết về thời tuổi nhỏ bụi ngùi, về những con sâu buồn trong trái tim thơ ấu của tác giả THẮNG VŨ, về gia đình, bạn bè, trường lớp, thầy cô... mang tên riêng :

TUỔI BƯƠM SẦU

VIẾT TỪ ĐÊM GIAO THỪA. ĐĂNG TỪ SỐ TÂN NIÊN. KỶ NIỆM NĂM 39 TUỔI. BẠN NGỌC NHỚ THEO RÕI TỰ SỐ TÂN NIÊN VÌ CÒN LÂU TỰ TRUYỆN MỚI IN THÀNH SÁCH.

truyện
dài
MAI
THẢO

Chương sáu

Tiệm ăn mà hai bố con Đại tôi là một tiệm ăn quen nổi tiếng từ ngày di cư về mấy mền diêm tâm thuần túy Bắc. Người chủ từ trong quầy hàng nhìn thấy Trinh vào, niềm nở chạy tới bắt tay. Đó là một người đàn ông cao lớn, cục mịch, với nét mặt chất phác và nụ cười cởi mở. Người vợ lùn thấp nhưng cũng phốp pháp như chồng, đích thân bung đồ ăn đến từng bàn cho khách. Người chủ hỏi Trinh :

— Bà đâu ?

Trinh ngập ngừng một giây, tìm cách nói dối :

— Nhà tôi bận, không tới.

Người chủ tiệm cười lớn :

— Bao giờ cũng chả thấy ông bà cùng đi. Ông đến một mình lần này là lần đầu tiên đấy nhé.

Trinh gượng cười :

— Đúng vậy.

Trinh kéo nhanh Đại tôi một bàn còn bỏ trống ở góc phòng. Gặp người quen nào, Trinh cũng chỉ sợ có thế. Sợ họ hỏi thăm Dung khiến mỗi lần giải thích về sự không có mặt của Dung là một lần phải lảng tránh, phải nói dối. Chàng gọi hai món diêm tâm cả hai bố con cùng thích nhất là bún chả và bánh cuốn thanh tri. Bánh cuốn đưa tới trước. Những lá bánh mỏng tanh, của một chất bột dẻo và nhuyễn, chưa ăn đã thấy ngon mắt. Chả bò cắt thành từng miếng xinh xắn, bày trong một cái đĩa nhỏ nhỏ, màu chả đậm đà và chất chả béo ngậy. Ớt bột tan biến trong nước mắm nguyên chất

đỏ thắm có mùi cà cuống thơm gắt bốc lên. Bàn chả đưa ra sau, với mùi thịt nướng báo hiệu ngay từ trong bếp. Một rau tươi non, xanh ngắt, tía tô, húng cây, kinh giới, đủ cả, không thiếu một thứ rau thơm nào. Mấy món điểm tâm nổi tiếng bày đầy mặt bàn khiến Trinh lại nhớ đến cái tài làm bếp khéo léo của người vợ đã bỏ củi lửa gia đình đến ở khách sạn.

Mỗi lần đãi khách đãi bạn ở nhà, Dung đều bỏ trọn một ngày để sửa soạn cho bữa ăn đặc biệt. Những lần đó, chị bếp chỉ còn phải làm những công việc vặt vãnh của một người phụ việc. Dung đi chợ Bến Thành từ sớm. Nàng chọn mua từng con gà béo, từng mớ rau tươi, từng bìa đậu phụ. Về nhà, những chất liệu thực phẩm hảo hạng nàng được cái tài nấu nướng của Dung chế biến thành những món ăn mà người thực khách khó tính nhất cũng phải tấm tắc khen ngợi.

Nhưng về một bữa ăn, nếu chỉ nói đến cái tài nấu nướng của Dung là chưa nói hết. Bữa một ban ăn sao cho mỹ thuật để một bữa ăn thường cũng có được cái không khi trang trọng đặc biệt của một bữa tiệc còn là một nghệ thuật tuyệt vời khác nữa ở Dung. Những lần mời bạn hữu tới nhà như thế, sự có mặt của Dung bao giờ cũng là một vui thích cho tất cả mọi người.

Nàng biết nói chuyện. Không kiêu cách mà tự nhiên. Thân mật với người này, ngộ nghĩnh với người kia, nhưng không bao giờ suồng sã. Như tất cả mọi chuyện khác, những bữa ăn, những buổi họp mặt ấy cũng đã hết, không bao giờ có nữa.

Trinh thở dài, cầm đĩa :

— Ăn đi con.

Hai bố con yên lặng ăn. Tuy đói bụng nhưng Trinh không thấy ngon miệng chút nào. Câu hỏi vẫn trở đi trở lại trong Trinh. Đến gặp Dung hay không đến gặp ? Gặp sẽ như thế nào ? Thế nào là cái không khi gặp lại ? Chẳng muốn nghĩ đến mọi chuyện từ một tâm trạng ung dung, một thái độ bình tĩnh mà không được. Sự thay đổi đột ngột giữa hai vợ chồng làm cho chính con người Trinh cũng đổi thay theo. Như chàng không còn là chàng. Như chàng đã là một kẻ khác. Một bún chả bị bỏ dờ. Hai đĩa bánh cuốn cũng vậy, Trinh ra hiệu cho Đại đứng lên. Đại nem nép đi theo. Đứa nhỏ không biết nghĩ về cái bữa điểm tâm buồn bã như thế nào. Nó chỉ thấy là bữa ăn sáng này không còn là những bữa ăn sáng ngày trước có chị Nhi và có mẹ.

Tòa nhà khách sạn nhiều tầng đứng sừng sững trước mặt, với những giấy cửa sổ và những vì tường sạm ngắt. Đại xuống xe, ngược nhìn nơi chốn xa lạ bằng cái nhìn ngây ngô đờ đẫn.

Nó hỏi Trinh :

— Mẹ và chị Nhi ở đây sao ?

Trinh cúi xuống :

— Con thấy thế nào ?

Đại ngơ ngác :

— Thế nào là thế nào ?

— Ý ba định hỏi con là mẹ và chị Nhi đến ở đây có được không ?

Đại lắc đầu :

— Không được.

Nó gục gặc cái đầu :

— Ba bảo mẹ và chị Nhi phải về nhà. Nhà không ở lại đi ở chỗ khác là làm sao vậy ?

Đang buồn mà Trinh cũng phải bật cười về câu hỏi thơ ngây nhưng vô cùng hữu lý của đứa nhỏ. Trinh gật :

— Con nói đúng lắm.

Chàng dặn :

— Lát nữa gặp mẹ, nhớ nói với mẹ như thế. Con có dám nói không ?

— Con sẽ nói.

Từ ngoài hè đường, Trinh đi thẳng vào chỗ tiếp khách.

Người quản lý nhìn lên từ phía bên kia cái quầy cao ngang tầm ngực :

— Ông thuê phòng ?

Trinh nghiêm trang :

— Không. Tôi hỏi thăm một người thuê phòng ở khách sạn này.

— Ai vậy ?

— Bà Trần thị Kim Dung.

Người quản lý nhíu mày :

— Người đàn bà và đứa nhỏ mới đến đây hôm qua hay hôm kia gì đó ?

Trinh gật :

— Đúng vậy.

Người quản lý sốc lại cặp kính trắng :

— Ông là ai ?

— Tôi là chồng bà Dung.

Đời Trinh, chưa từng phải khai với ai như thế. Chưa từng phải khai với ai : Tôi là chồng của Dung Đây là lần đầu. Và khai với một quản lý khách sạn. Tình trạng lý thân lần đầu tiên phơi bày cái khía cạnh lỗ bịch kệch cỡm của nó.

Người quản lý hỏi làm Trinh đó người :

— Ông đã tìm thấy cháu chưa ?

Trinh nhíu mày :

— Cháu nào ? Tôi không hiểu.

— Cô nhỏ cùng đi với bà nhà ta đó. Đi lạc từ hôm qua mà. Ông chưa biết gì sao ?

— Tôi không hiểu ông nói gì hết. Nhà tôi đâu ? Nhà tôi ở phòng nào.

— Trên tầng lầu ba. Bà vừa đi rồi.

— Tôi lên phòng được không ?

— Được. Chia khóa đây.

Trình kéo nhanh thang Đại đến trước thang máy. Cửa thang mở, Trình kéo tay thang Đại vào. Chiếc thang lao lên vùn vụt mà Trình thấy là chậm quá. Con Nhị đi lạc từ hôm qua chưa về. Dung đã ra khỏi khách sạn từ sáng sớm, Trình mới chỉ được người quản lý khách sạn cho biết đại khái như vậy. Trong thang máy, nắm chặt bàn tay thang Đại trong tay mình như sợ chính nó có thể đi lạc như chị nó, Trình tự nhủ với chàng là phải bình tĩnh. Nhưng tâm thần chàng đã rối loạn, mắt chàng đã hoa lên.

Thang máy ngừng lại ở tầng ba. Trình vừa chạy trong hành lang vừa đảo mắt tìm số phòng. Sự rối loạn trong Trình đã lên tới cực điểm của rối loạn. Đã nhìn thấy số phòng của Dung rồi. Trình tra chìa khóa vào ổ, đẩy tung cánh cửa bước vào. Đại vào theo. Thái độ trầm trọng, hoảng hốt chưa từng thấy ở cha khiến Đại cũng thất thần, mặt mũi tái nhợt. Vào tới giữa phòng, Trình đứng lại. Dung chỉ vừa đi thôi. Dấu vết nàng để lại cũng là những dấu vết đặc thù của một người đang trải qua những phút sống bị sao động mãnh liệt. Thường ngày, Dung rất ngăn nắp. Quần áo bao giờ cũng cất vào tủ. Ra khỏi giường là chăn gối đã phẳng phiu, gọn gàng. Lần này, không vậy. Bộ đồ ngủ nện bừa bãi ở một đầu giường. Chiếc gối rớt xuống mặt sàn, Dung cũng không kịp nhặt lên. Chắc nàng đã ra khỏi phòng thật vội vã. Trong một tâm trạng cũng rối loạn không kém gì sự rối loạn của Trình. Làm thế nào bây giờ ? đi tìm Nhị ? Nhưng đi tìm ở đâu. Trình đành ngồi xuống giường, chờ Dung trở về.

Năm phút. Một người đàn ông lạ mặt đi ngang qua phòng, ngừng lại, bước vào. Trình chưa kịp hỏi, người đàn ông ấy đã tự giới thiệu :

— Tôi ở phòng đầu dãy. Bà Dung đâu ?

Trình lạnh lùng :

— Ông hỏi nhà tôi có việc gì ?

Người đàn ông nhìn Trình đăm đăm :

— Ông là cha của cô Nhị.

Trình gật :

— Phải.

(Còn nữa.)

như giấc mơ đầu • trần thị gia lai

(Tiếp theo trang 43)

chị Chinh là hôm ấy tôi như đầu ư ? hay đau răng ư ? Không ! Tôi không sao cả. Tôi vẫn tự hào rằng nha sĩ ở đây chưa lấy của tôi được một đồng bạc tiền chữa răng là gì và đầu tôi hôm ấy không đến nỗi nằm ý trên giường. Chỉ có một lý do mà chẳng bao giờ tôi dám nói cho chị Chinh nghe cả.

Buổi tối hôm ấy tôi đã thay đồ, đã ra khỏi nhà để lên chỗ hẹn với chị Chinh. Từ đằng xa, tôi nhìn thấy chiếc ma-teau màu vàng của chị Chinh thấp thoáng bên cạnh một bóng đen cao hơn. Cái bóng đen mà tôi tin chắc là hẳn có nụ cười và đôi mắt dễ mến. Đột nhiên tôi chùn bước và chỉ một thoáng, tôi chợt thay đổi ý định, quay trở về nhà và bỏ lên giường nằm. Từ lúc ra khỏi nhà, tôi đã nhủ thầm nếu gặp đứa con trai tên Ngọc phải thân nhiên, phải coi như hẳn không là gì hết để đừng bối rối, bận tâm và suy nghĩ vu vơ. Phải nghĩ là mắt hẳn cũng như bao mắt người khác, có lông mày, lông mi, con ngươi và, miệng hẳn cũng thế, với môi với răng. Không còn gì nữa cả. Chẳng có gì đặc sắc. Nhưng sao tôi vẫn lúng túng đến dễ ghét và để chị Chinh giận tôi rồi đó. Ngày chủ nhật tôi muốn tìm chị Chinh xin lỗi nhưng không hiểu chị ở đâu, và chị Chinh cũng chẳng thêm lại nhà tôi. Chị giận tôi thật rồi. Tại nhà người đó, Ngọc.

Mười bảy tuổi tôi chưa yêu ai và tôi thấy sợ yêu đương. Tôi không tin rằng một lần gặp gỡ ngắn ngủi, một cuộc chơi không lâu bao nhiêu có thể làm tôi thay đổi. Nhưng sao tôi vẫn sợ. Bao giờ tôi cũng chỉ là con nhỏ đa cảm, dễ xúc động. Bạ thân tôi chẳng bảo tôi : «Coi chừng đó Hương Chi mà cứ để cho tình cảm lấn áp lý trí hoài» là gì. Nhỏ nói như là cụt non. Nhưng tôi tin nhỏ và đã cố gắng để dìm nén tình cảm của mình nhiều lần. Đó có phải là cái tội không nhỉ ? Một đôi khi tôi lại nghĩ lẫn thần, đè nén lòng mình quá lâu nó giận, nó bùng lên thì khổ. Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua thôi. Dù sao câu nói của nhỏ bạn thân cũng có hiệu lực mạnh mẽ đối với tôi. Và hơn lúc nào hết tôi thấy hành động của mình buổi tối ấy thật đúng, ít ra là đúng với tôi.

Tôi mân mê cây bút trên tay. Chị Chinh ơi, chị không hề hiểu được Hương Chi đáng ghét như thế đâu ! Tôi đặt viết xuống bàn, xé vụn lá thư viết dở, rồi nhào người ra cửa sổ tôi tung xuống đất đồng giấy vụn. Em xin lỗi chị đó chị Chinh. Trời ơi, những mảnh giấy nhỏ bay bay nom đẹp chi lạ.

TRẦN THỊ GIA LAI

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● MUỜNG MÁN (Huế) : Như anh biết tình trạng xuất bản hiện nay khó khăn, nên LTT ra giềng sẽ in cho « rộng rãi » hơn. Thành phố nứ giữ hay gì khác nứ giữ mà không thể về Saigon một bạn ?

● LÊ MIÊN TƯỜNG (Bla) : Cái truyện Noel khá dài nên đến phút chót phải gác lại. Đã nhận được cái truyện thường. Sẽ có thư báo đảm lên sớm.

● HUỠNH HẢI ĐĂNG (Huế) : Đã nhận được đủ cả. Rất hân hoan đón nhận những cảm tình bạn, dành cho. Câu cuối trong tờ thư là phải lắm.

● NGUYỄN VĂN LÝ (Biên Hòa) : Chúng tôi nghĩ là, dù thế nào, chỉ trích hay ca ngợi ủng hộ, thì cái còn lại mới là điều quan trọng. Tuổi Ngọc hy vọng đã, đang và sẽ làm được một cái gì giúp ích tuổi trẻ hôm nay. ít nhất ở một phương diện nào đó mà đa số bạn ngọc đã hiểu. Cám ơn ý kiến xây dựng của anh.

● NGUYỄN VĂN TRONG (Saigon) : Bưu phiếu chỉ đủ tiền cho quyền VYHC đã gửi cho bạn rồi, nhận được chứ ? Những quyền kia đã hết lâu rồi.

● LUY ĐỨC NGHIỆM : (Đà Nẵng) : Tuy nhiên hiện được một giai phẩm như thế rất đáng khuyến khích. Địa chỉ những người cộng tác rất tiếc không thể đề trên mặt báo. Muốn liên lạc với Phạm Chu Sa gửi về địa chỉ tòa soạn. Riêng câu hỏi của bạn về vấn đề ăn uống, phát hành quá phức tạp làm sao trả lời ở đây được.

● TRẦN VĂN NGHĨA (Đà Lạt) : Thật tiếc, khi đọc thư bạn thì đã trễ, sợ mất thời gian tính. Bạn đã gặp những bạn bè đó ?

● TRẦN MẶC THY LINH (Phước Tuy) : Đã nhận đủ cả các bài của Linh. Đã hết buồn chứ. Cứ gửi tiếp những gì viết được.

● LYN ĐAN (Qui Nhơn) : Cháu đoán đúng đấy. Những bài trước đang đọc. Về khổ tờ báo

không thể ngắn đi một tí được, vì phải tùy theo cỡ giấy chữ. Muốn in tập thơ phải kiểm duyệt. Hồi thể thức ở ty thông tin.

● TRẦM HUỜNG (Phú Nhuận) : Hình như... đã trả lời rồi mà. Trình trạng trời sứt sỗ bán báo nào cũng có, Tuổi Ngọc cũng không thoát khỏi. Bạn ngọc nào cũng cõ động cho TN như cháu thì lo gì TN sứt. Bài Hương còn đang chờ khám sức khỏe.

● NGUYỄN NGUYỄN : Bài cháu đã đăng mấy lần rồi mà. Ai lại đại dột đi nói vậy. Vàng, cố gắng là một yếu tố thành công.

● TRẦN VĂN CƯỜNG : Những điều bạn viết trong thư thật xác đáng. Tuy nhiên, bạn cũng nên hiểu là, không dễ gì lay chuyển được những việc làm đáng buồn ấy của họ. Và lại, khi nào bạn làm báo, bạn sẽ thấy, phải có những cái tế nhị cần thiết.

● TRẦN THU (Vĩnh Điện) : Vàng, đó là tâm lý chung mà. Bạn yên chí, đã lưu ý những điều bạn viết trong thư.

● QUỖNH NGHI (Gia Định) : Đọc lời khen của em, anh em tòa soạn mắc cỡ và thấy mình chưa xứng đáng được khen như thế. Một lời khuyên : cố gắng và tự khó với chính mình trước đã.

● LÂM NGUYỄN (Đà Lạt) : Tuổi Ngọc không làm thể bạn ngọc nên cháu đừng gửi hình. Đọc TN thì đã là bạn ngọc rồi cháu ạ.

● NGUYỄN HỒ TRƯỜNG (Ban Mê Thuột) : Rất cảm động khi đọc thư bạn. Thật khó mà nói ra ý kiến, sợ chủ quan chẳng. Đợi vậy nhé. Có dịp về Saigon nhớ ghé TN chơi.

● ALPHA MÀU ĐỎ (Biên Hòa) : TN gửi lời cám ơn người ấy lắm lắm. « Bệnh nặng » đó của TN đã được chữa rồi, bạn thấy rồi chứ. TN không dám « ác » nữa đâu.

● KHUỜNG THỊ HIỆP (Bạc Liêu) : Đã nhận được bài cháu. Cháu gửi tiếp những cái khác. Cám ơn lời chúc đẹp dành cho TN.

● YÊN SƠN (Kiên Giang) : TN hân hạnh đón nhận sự đóng góp của ông. Đề nghị của ông không có gì trở ngại. Về việc giới thiệu sách, chúng tôi chưa được thấy quyển sách gì mà.

● VÕ SINH (Huế) : Tất cả những bài nhận được đều ghi trên mục BND, trừ những bài có lời « yêu cầu miễn ghi » đã trên góc. Và của các « tác giả » đã quen tên. Những bài « xem tiếp trang... » thật ra, những tờ báo làm từng cahier không liên tục bắt buộc không thể nào tránh khỏi, trừ trường hợp xếp kế nhau như Tuổi Ngọc Noel, Xuân Hồng... chẳng hạn.

● MANA HUYỀN (Saigon) : Đã nhận được đủ cả. Huyền gửi tiếp cái khác nhé.

● TRẦN MINH THƯ (Qui Nhơn) : Thật đáng tiếc, lần đó không gặp nhỉ. Bạn hơi bị quên đó. Cứ viết tiếp gửi về.

● TRẦN QUANG THIỂU (Kon Tum) : Mong nhận được tin bạn luôn. Bạn chuyện này chuyện nọ, mọi trí mải mải nhớ lại được lấy. Tôi có gặp lại Đào Tiến Luyện vài lần. Đang thường thức bài của bạn (ĐTL)

● HOÀNG ĐẶNG (Đà Nẵng) : Bìa của bạn đã xuất hiện. Mong nhận được thêm ít hình vẽ để làm cliché cho kịp Xuân Hồng. Lưu ý một điều là vẽ các nét nhỏ, khi làm cliché thu nhỏ lại nên dễ bị đứt và mất nét.

● CUNG THƯƠNG VÀ TƯỜNG DUNG : Sơ sót ấy có lẽ, một phần, do bán in không rõ. Tuy nhiên chính chính cùng bạn ngọc cho cháu đây : tập thơ *Tình khúc* của Cung Thương và Tường Dung, bìa và phụ bản của Nguyễn Trọng Đệ mà TN đã giới thiệu trong mục sách báo mới đề làm là của Tường Dung và phụ bản của Cung Thương N.T.Đ. Thành thật cáo lỗi cùng bạn ngọc và tác giả.

● CẨM CHƯỜNG (Saigon) : Cũng có thể là ông Bưu điện cầm nhầm thư lắm chứ. N NTA là NTA chứ còn ai nữa. Thế Cẩm Chương định kiện lên tới Ngọc Hoàng à ? Ghê nhỉ !

● LÂM TUYỀN VÂN (Bến Lức) : Tuy bạn gửi nhiều bài nhưng nhận được cùng một lúc nên chỉ ghi ở mục BNDTBN một lần thôi. Vì quá nhiều bài vở gửi về nên không thể kê tên từng bài trong mục BNDTBN được.

● BẢO HOÀNG K.N : Các gói quà của cháu không nhận được. Vì đó chỉ là bút hiệu mà. Tiếc quá.

● LÊ CHÁU (Huế) : Đa thông cảm rồi chứ ?

● NGÔ TRI TRÚC (Phan Thiết) : Mục thường xuyên em đề nghị sẽ gây nhàm chán nơi độc giả mà, điển hình là mục *Sưu Tầm* lúc trước bị đa số bạn ngọc đề nghị « đẹp tiệm » trong cuộc Phỏng vấn Nuôi. dưỡng. Tuy nhiên thỉnh thoảng xen kẽ cũng có những bài đại loại như vậy. Thư của em chắc anh Nguyễn Thế chưa kịp trả lời đấy thôi.

● TRƯƠNG DUY HUYỀN (Tam Kỳ) : Huyền và các bạn nên tìm quyền *Duyên Anh Tuổi trẻ, mộng và thực* viết bởi Huỳnh Phan Anh có đầy đủ những điều em và các bạn muốn biết.

● TRƯƠNG THỂ HƯNG YÊN : Đồng ý ngay với « lời mở đầu » của em. Đó là ten thật của nhà văn em nói. Ông ta, hình như, không có tên đó. Các « món ăn » của em đang được thợ bếp chuyên môn « nêm » lạ.

● PHẠM DUY TÂN (Pleiku) : T.N. hân hoan đón nhận sự cộng tác của bạn. Bài đang đọc. Chờ nhé.

● HỒ MINH DŨNG (Huế) : Có lẽ tại trong bản thảo anh không đề « có nhuận bút » nên người xếp bài không đề ý. Và rất tiếc (!) người bạn anh đến chúng tôi không có sách ở tòa soạn nhiều nên chỉ tặng được một ít. Mong anh thông cảm.

● NGŨ LUÂN (Tam Kỳ) : Những số sau này cháu thấy, đã hài lòng về việc đư chứ ?

● NGUYỄN H. DƯƠNG (Pleiku) : Về sơ sót kỹ thuật xếp và đóng báo TN cũng đã bị nhiều bạn ngọc phản nản như bạn. Tòa soạn đã lưu ý thợ đóng, xếp rồi.

SỮA

MONT BLANC

*từ xứ non cao
trở về!*

Hãy dùng

MONT BLANC

để bồi bổ
sức khỏe

